

Udkast til

Forslag til

Ændring af udlændingeloven, straffeloven, lov om aktiv socialpolitik, repatrieringsloven og forskellige andre love

(Initiativer til beskyttelse af børn imod vold og anden negativ social kontrol og indførelse af regler om fleksibel udbetaling af repatrieringsstøtte m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1910 af 26. september 2021, som ændret ved lov nr. ... af ..., foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 15, nr. 2, ændres »216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246« til: »215, 215 a, 216, 222-224, § 225, jf. § 216, §§ 243-246, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a«.

2. § 9, stk. 17, affattes således:

»Stk. 17. Er den herboende person meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, 5, 12 eller 13 på baggrund af en ansøgning indgivet den 27. januar 2022 eller senere, anses betingelserne i stk. 15 og 16 for opfyldt.«

3. I § 9, stk. 23, indsættes efter »215,«: »215 a,«.

4. I § 9 h, stk. 2, udgår ”og regulerer”.

5. I § 9 h, stk. 3, udgår ”og reguleres”.

6. I § 9 h, stk. 8, indsættes som 4. pkt.:

»2. og 3. pkt. finder tilsvarende anvendelse, hvis den udestående gebyrindbetaling skyldes, at gebyret er reguleret i perioden mellem indbetalingen og ansøgningens indgivelse.«

7. § 9 h, stk. 13, 2. pkt., affattes således:

»De beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

8. § 9 h, stk. 13, 3. og 4. pkt., ophæves.

9. I § 11, stk. 3, nr. 3, ændres »216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246« til: »215, 215 a, 216, 222-224, § 225, jf. § 216, §§ 243-246, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a«.

10. I § 11, stk. 4, nr. 4, indsættes efter »til voksne udlændinge m.fl.«: », eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau«.

11. I § 17, stk. 1, 3. pkt., indsættes efter »her i landet,«: »eller er udlændingen meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse,«.

12. I § 17 a, stk. 1, indsættes efter »først,«: »jf. dog stk. 4,«

13. I § 17 a, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »nævnte periode«: », jf. dog stk. 4«

14. I § 17 a indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Stk. 1 og 2 finder desuden kun anvendelse for udlændinge, der ikke benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 14 a, stk. 1.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

15. I § 17 a, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »Stk. 4« til: »Stk. 5«, og »stk. 4« ændres til: »stk. 5«.

16. I § 17 a, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »stk. 1-5« til: »stk. 1-6«.

17. I § 25 a, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »§ 60, stk. 1,«: »hjemrejselovens § 13, stk. 3, jf. § 23, stk. 1,«.

18. I § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »stk. 5« til: »stk. 4«.

19. § 36, stk. 1, 1 pkt. ophæves, og i stedet indsættes som 1. og 2. pkt.:

»Med henblik på at sikre muligheden for overførsel efter § 29, stk. 1, kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder eller unddrager sig overførslen, eller at den pågældende vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. stk. 5. Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. § 36, stk. 4.«

20. § 36, stk. 3, ophæves.

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 3 og 4.

21. I § 36, indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Ved beslutning om frihedsberøvelse efter stk. 1, 1. pkt., skal der lægges vægt på, om der foreligger en væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen, eller om den pågældende vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen. En væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen, foreligger, når den pågældende ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen.«

Stk. 5 bliver herefter til stk. 6

22. I § 36, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., ændres »1. pkt.« til: »2. pkt.«

23. I § 37 a, stk. 2, ændres »776« til: »776 a«.

24. To steder i § 37 a, stk. 8, ændres »lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme« til: »epidemiloven«.

25. I § 42 a, stk. 11, ændres »§ 32, stk. 1« til: »§ 26 c«.

26. I § 42 b, stk. 8, 1. pkt., ændres », jf. § 42 c eller hjemrejselovens § 5, stk. 1, eller forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1,« til: »efter § 42 c, eller som har overholdt sin kontrakt efter hjemrejselovens § 5, stk. 1, og forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1,«.

27. I § 42 b, stk. 11, 2. pkt., ændres », jf. § 42 c eller hjemrejselovens § 5, stk. 1, eller forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1,« til: »efter § 42 c, eller hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt efter hjemrejselovens § 5, stk. 1, og forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1,«.

28. I § 42 e, stk. 3, indsættes efter »§ 42 a, stk. 1«: »og 2«, og »dog ikke for udlændinge, der har fået afslag på eller frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31,« udgår.

29. I § 42 e indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:

»Stk. 6. Stk. 1-5 gælder ikke for udlændinge over 18 år, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

30. I § 45 d, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 36« til: »hjemrejselovens § 16, stk. 7«, og efter »udvisning efter« indsættes: »udlændingelovens«.

31. I § 45 d, stk. 2, 3. pkt., stk. 3, 2. pkt., og stk. 4, ændres »§ 36, jf.« til: »hjemrejselovens § 16, stk. 7, jf. udlændingelovens § 45 d,«.

32. I § 46 a, stk. 7, indsættes som nr. 10:

»10) Hjemrejestyrelsens afgørelser om forlængelse af en udrejsefrist efter § 33, stk. 4, hvis forlængelse sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejestyrelsens afgørelse herom, jf. § 5, stk. 2 eller 3, i hjemrejseloven.«

33. I § 52 c, stk. 1, ændres »Udlændinge- og Integrationsministeriet« til: »Hjemrejestyrelsen og Udlændingestyrelsen«.

34. I § 53, stk. 16, ændres »Udlændinge- og Integrationsministeriet« til: »Hjemrejestyrelsen«.

§ 2

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1650 af 17. november 2020, som ændret ved [§ x i] lov nr. xx af xx, foretages følgende ændringer:

1. I § 244, stk. 2, ændres »der« til: »som«.

2. I § 245, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Tilsvarende gælder, hvis legemsangrebet er begået mod en person under 18 år, af en person i eller nært knyttet til den forurettedes husstand.

§ 3

I lov om aktiv socialpolitik, jf. lovbekendtgørelse nr. 241 af 12. februar 2021, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1171 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 10 h, stk. 1, indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.«.

2. I § 11, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

3. I § 11, stk. 7, indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

4. I § 69 d, stk. 3, og § 69 o, stk. 3, ændres »§§ 10 f eller 10 h« til: »§§ 10 f, 10 h eller 10 j«.

§ 4

I lov om social pension, jf. lovbekendtgørelse nr. 234 af 12. februar 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 707 af 26. april 2021, § 12 i lov nr. 876 af 12. maj 2021, § 4 i lov nr. 1160 af 8. juni 2021 og § 3 i lov nr. 1171 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 46 d, stk. 1, og § 46 f, stk. 1, ændres »Pensionen efter §§ 31 eller 32 c« til: »Pensionen efter §§ 31, 32 c eller 48 a«.

2. I § 46 f, stk. 1, indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

3. I § 48 a indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Tidlig pension kan højst udbetales med et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, når den tidlige pensionist er omfattet af §§ 46 d, 46 f eller 46 g.«

4. § 48 f affattes således:

»§ 48 f. Bestemmelserne i §§ 40, 41 a, 46-46 c, 46 e og 47-48 finder tilsvarende anvendelse for en modtager af tidlig pension.«

§ 5

I lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 233 af 12. februar 2021, som ændret ved § 2 i lov nr. 707 af 26. april 2021 og § 4 i lov nr. 1171 af 8. juni 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 45 f, stk. 1, indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

§ 6

I lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 548 af 7. maj 2019, som ændret senest ved lov nr. 1437 af 29. juni 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 132, stk. 1, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

§ 7

I lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 215 af 12. februar 2021, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 1438 af 29. juni 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 87 b, stk. 1, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

§ 8

I barselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 235 af 12. februar 2021, som ændret ved § 3 i lov nr. 527 af 27. marts 2021 og § 3 i lov nr. 1438 af 29. juni 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 49 c, stk. 1, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

§ 9

I lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 1712 af 20. august 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 71 c, stk. 1, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

§ 10

I lov om fleksydelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 222 af 12. februar 2021, som ændret ved § 11 i lov nr. 876 af 12. maj 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 22 b, stk. 1, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.«.

§ 11

I lov om Udbetaling Danmark, jf. lovbekendtgørelse nr. 240 af 12. februar 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, indsættes som nr. 18:

»18) Hjemrejseloven«

2. I § 12 i, stk. 2 og 3, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.«.

3. I § 12 i, stk. 5, 3. og 4. pkt., der bliver 5. pkt., indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.«.

4. I § 12 i, stk. 5, indsættes efter 3. pkt. som nyt punktum:

»Anklagemyndigheden skal underrette Udbetaling Danmark, hvis en person ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., og den pågældende på tidspunktet for den endelige dom har udstået fængselsstraffen.«

§ 12

I hjemrejseloven, jf. lov nr. 982 af 26. maj 2021 som ændret ved lov nr. 1191 og 1192 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 8 indsættes i *kapitel 6*:

»§ 8 a. Hjemrejsestøtte, jf. § 8, stk. 2, nr. 2-4, kan undtagelsesvist udbetaltes på anden måde, hvis udbetalingen af ydelserne til det land, som udlændingen udrejser til, er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til det pågældende land fra danske pengeinstitutter.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af bestemmelsen i stk. 1.

2. I § 12, stk. 2, § 13, stk. 2, nr. 1, og § 13, stk. 5, ændres »§ 32, stk. 1« til: »§ 26 c«.

3. I § 16 indsættes efter stk. 7 som nyt stykke:

»Stk. 8. En udlænding, som har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og som er udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.«

Stk. 8-10 bliver herefter til stk. 9-11.

4. I § 21, stk. 1, ændres »stk. 2-5« til: »stk. 2-6«.

5. I § 21 indsættes som stk. 6 og 7:

»Stk. 6. Udbetaling Danmark forestår udbetaling af hjemrejsestøtte, jf. § 8, stk. 2, nr. 2-4, og kan i forbindelse med den løbende administration af udbetalingen træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af hjemrejsebidrag i henhold til nærmere regler herom fastsat af udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 7. Staten afholder udgifterne til hjemrejsestøtte. Staten afholder udgifter til administrationen af hjemrejsestøtteordningen gennem betaling af et administrationsbidrag, jf. § 25 i lov om Udbetaling Danmark.«

6. I § 22, stk. 1, ændres »jf. dog stk. 3 og stk. 4, 2. pkt.« til: »jf. dog stk. 3, stk. 4, 2. pkt., og stk. 8.«

7. I § 22, stk. 3, ændres »8« til: »8, stk. 2, nr. 1«.

8. I § 22 indsættes som stk. 8:

»Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om klageadgang for afgørelser efter § 8, stk. 2, nr. 2-4.«

9. I § 24, stk. 2, ændres »stk. 8« til: »stk. 9«.

10. I § 25, nr. 56, indsættes efter »§ 42 f, stk. 2,«: »1. pkt.,«.

§ 13

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, som ændret ved § 7 i lov nr. 2189 af 29. december 2020, lov nr. 130 af 30. januar 2021, § 26 i lov nr. 982 af 26. maj 2021 og § 1 i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 a, stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 1. pkt., stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »to dele,«: »jf. dog § 14 a, stk. 1,«

2. I § 9, stk. 2, ændres »ved fortrudt repatriering« til: »efter stk. 1«

3. I § 9 b, stk. 5, 1. pkt., ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning«.

4. I § 14, stk. 1-4, ændres »§ 7, stk. 2« til: »§ 7 a, stk. 1«.

5. I § 14, stk. 2, ændres »§ 7, stk. 3« til: »§ 7 a, stk. 2«.

6. Efter kapitel 7 indsættes:

»Kapitel 7 a
Øvrige bestemmelser

§ 14 a. Hjælp til repatriering, jf. § 7 a, og reintegrationsbistand, jf. § 10, kan undtagelsesvist udbetales på anden måde, hvis udbetalingen af ydelserne til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til det pågældende land fra danske pengeinstitutter.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af bestemmelsen i stk. 1.«

§ 14

I lov om ændring af udlændingeloven og hjemrejseloven, jf. lov nr. 1191 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. § 1, nr. 5-8, ophæves.

§ 15

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2022.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 1, nr. 19, 21 og 22.

Stk. 3. § 1, nr. 1-3 og 9 finder ikke anvendelse for ansøgninger, der er indgivet før den 27. januar 2022. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Regler fastsat i medfør af udlændingelovens § 42 e, stk. 6, jf. lovbekendtgørelse nr. 1910 af 26. september 2021 forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af udlændingelovens § 42 e, stk. 7.

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren fremsætter forslag om revision af § 1, nr. 19, 21 og 22, hvis bestemmelserne ikke inden udgangen af 2022 er trådt i kraft.

Stk. 6. §§ 3-11 finder ikke anvendelse for domme for overtrædelser af straffelovens § 244, stk. 2, der vedrører forhold begået inden lovens ikrafttræden mod en person under 18 år.

§ 16

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men lovens §§ 1, 12 og 14 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Udelukkelse fra tidsubegrænset opholdstilladelse ved straf for visse grove straffelovsovertrædelser
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.1.1. Tidsubegrænset opholdstilladelse
 - 2.1.1.2. Overførte betingelser i visse ægtefællesammenføringsager
 - 2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.1.3.1. Udelukkelse fra tidsubegrænset opholdstilladelse ved straf for visse grove straffelovsovertrædelser
 - 2.1.3.2. Udvidelse af de overførte betingelser i visse ægtefællesammenføringsager
 - 2.2. Skærpelse af karensreglerne for familiesammenføring med børn
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Skærpelse af straf for vold mod børn i nære relationer
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Justitsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning
 - 2.4. Sanktioner i ydelsessystemet ved vold mod børn i nære relationer
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.1.1. Udbetaling af offentlige forsørgelsesydelse
 - 2.4.1.1.1. Udbetaling af ydelser efter lov om aktiv socialpolitik
 - 2.4.1.1.2. Udbetaling af folkepension, førtidspension, seniorpension og tidlig pension
 - 2.4.1.1.3. Udbetaling af fleksløntilskud eller støtte i form af tilskud til selvstændig virksomhed
 - 2.4.1.1.4. Udbetaling af arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn
 - 2.4.1.1.5. Udbetaling af dagpenge efter barselsloven
 - 2.4.1.1.6. Udbetaling af sygedagpenge
 - 2.4.1.1.7. Udbetaling af fleksydelse
 - 2.4.1.2. Regler om Udbetaling Danmarks registrering og videregivelse af oplysninger
 - 2.4.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser

2.4.3. Den foreslåede ordning

2.4.3.1. Nedsættelse af visse ydelser til niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse i 3 år

2.4.3.1.1. Nedsættelse af ydelser efter lov om aktiv socialpolitik

2.4.3.1.2. Nedsættelse af folkepension, førtidspension, seniorpension og tidlig pension

2.4.3.1.3. Nedsættelse af fleksløntilskud eller støtte i form af tilskud til selvstændig virksomhed

2.4.3.2. Karantæneperiode på 3 år ved beregning af ret til uddannelses- eller kontanthjælp

2.4.3.3. Udelukkelse fra visse ydelser i 3 år

2.4.3.3.1. Udelukkelse fra udbetaling af arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn

2.4.3.3.2. Udelukkelse fra udbetaling af dagpenge efter barselsloven

2.4.3.3.3. Udelukkelse fra udbetaling af sygedagpenge fra kommunen

2.4.3.3.4. Udelukkelse fra udbetaling af fleksydelse

2.4.3.4. Registrering hos og videregivelse af oplysninger fra Udbetaling Danmark

2.5. Flexibel udbetaling af repatrieringsstøtte og hjemrejsestøtte

2.5.1. Gældende ret

2.5.1.1. Hjælp til repatriering

2.5.1.1.1. Udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning

2.5.1.1.2. Transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohave

2.5.1.1.3. Transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv

2.5.1.1.4. Etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning

2.5.1.1.5. Køb af erhvervsudstyr til fremme af beskæftigelsesmuligheder og transport af sådant udstyr

2.5.1.1.6. Sygeforsikring og behandling i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning

2.5.1.1.7. Medbragt lægeordineret medicin

2.5.1.1.8. Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler samt nødvendig vaccination i Danmark

- 2.5.1.1.9. Skolegang til skolesøgende børn
- 2.5.1.1.10. Anskaffelse af nationalitetspas m.v.
- 2.5.1.2. Reintegrationsbistand
- 2.5.1.3. Hjemrejsestøtte og hjemrejsebistand
- 2.5.1.4. Kontrol for hvidvask og terrorfinansiering
- 2.5.1.5. Internationale sanktioner
- 2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
- 2.5.3. Den foreslåede ordning
- 2.6. Frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.1.1. Frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1
 - 2.6.1.2. Frihedsberøvelse med henblik på overførsel efter Dublinforordningen
 - 2.6.1.3. Dublinforordningens artikel 28, stk. 1-4
 - 2.6.1.4. Frihedsberøvelse med henblik på indførelse af mulighed for overførsel af asylansøgere til asylsagsbehandling og eventuel efterfølgende beskyttelse i tredjelande
 - 2.6.1.5. Domstolsprøvelse og foranstaltninger under en frihedsberøvelse
 - 2.6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.6.2.1. Frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1
 - 2.6.2.2. Frihedsberøvelse med henblik på overførsel efter Dublinforordningen
 - 2.6.2.3. Frihedsberøvelse med henblik på indførelse af mulighed for overførsel af asylansøgere til asylsagsbehandling og eventuel efterfølgende beskyttelse i tredjelande
 - 2.6.3. Den foreslåede ordning
 - 2.6.3.1. Frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1
 - 2.6.3.2. Frihedsberøvelse med henblik på overførsel efter Dublinforordningen
 - 2.6.3.3. Frihedsberøvelse med henblik på indførelse af mulighed for overførsel af asylansøgere til asylsagsbehandling og eventuel efterfølgende beskyttelse i tredjelande
- 2.7. Fotografering og optagelse af fingeraftryk af frihedsberøvede udlændinge
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

- 2.7.3. Den foreslåede ordning
- 2.8. Klageadgang over hjemrejsestøtte for visse udlændinge
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.8.3. Den foreslåede ordning
- 2.9. Udbetaling af hjemrejsebistand
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.9.3. Den foreslåede ordning
- 2.10. Tilbagebetaling af hjælp til repatriering
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Den foreslåede ordning
- 2.11. Tekniske ændringer af bestemmelser om satsregulering
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.12. Kodificering af praksis for efteropkrævning af et udestående gebyr
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3. Danmarks internationale forpligtelser
- 4. Forholdet til de databeskyttelsesretlige regler
- 5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 5.1. Økonomiske konsekvenser
 - 5.2. Implementeringsmæssige konsekvenser
- 6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
- 7. Administrative konsekvenser for borgerne
- 8. Miljø- og klimamæssige konsekvenser
- 9. Forholdet til EU-retten
- 10. Hørte myndigheder og organisationer mv.
- 11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder for det første forslag, der skal gennemføre aftalen indgået i juni 2021 mellem regeringen, Venstre, Dansk Folkeparti, Konservative, Nye Borgerlige og Liberal Alliance om en række initiativer, der blandt andet skal beskytte børn fra indvandrerfamilier imod vold og være med til at forebygge, at børn fra indvandrerfamilier vokser op i radikaliserede miljøer eller udsættes for negativ social kontrol.

En undersøgelse foretaget af VIVE blandt forældre til mere end 52.000 spæd- og småbørn viser, at når det gælder børn i familier, hvor begge forældre er indvandrere eller efterkommere, har mere end hvert tredje barn været udsat for hårdhændet opdragelse eller vold såsom dask, rusk, smæk eller slag inden for en periode af to måneder. Blandt børn med én eller to danske forældre er andelen henholdsvis 13,2 og 8 procent.

Ingen børn skal vokse op i hjem, hvor der er risiko for deres sikkerhed og udvikling. Det er en hovedprioritet for regeringen at slå hårdt ned på dem, der udøver vold mod børn og negativ social kontrol.

Børn, som bliver udsat for en forbrydelse skal opleve mere retfærdighed. Straffen for vold mod børn i nære relationer skal i højere grad afspejle den alvor, som forbrydelsen har, end tilfældet er i dag.

Regeringen har derfor indgået en aftale med Venstre, Dansk Folkeparti, Konservative, Nye Borgerlige og Liberal Alliance om en række initiativer, der blandt andet skal beskytte børn fra indvandrerfamilier imod vold og være med til at forebygge, at børn fra indvandrerfamilier vokser op i radikaliserede miljøer eller udsættes for negativ social kontrol.

Der er brug for flest mulige tiltag for at sikre børns trivsel og tryghed, og med det brede politiske flertal bag aftalen skal initiativerne være med til at bidrage til et overordnet mål om, at børn fra indvandrerfamilier får samme muligheder som etnisk danske børn.

Initiativerne, der foreslås gennemført med dette lovforslag, indebærer bl.a., at vandelskravet i forbindelse med reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse skærpes, så flere grove straffelovsovertrædelser end i dag vil føre til udelukkelse fra tidsbegrænset opholdstilladelse. Efter forslaget vil en udlænding således fremover også blive udelukket fra at få

tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvis vedkommende er idømt en ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens bestemmelser om børnebortførelser, genopdragelsesrejser, tvangsægteskaber, religiøse vielser af mindreårige og tildækningstvang. Det samme vandelskrav gælder i forbindelse med ægtefællesammenføring til herboende udlændinge, der ikke er nordiske statsborgere eller flygtninge, og foreslås derfor skærpet på samme måde.

Derudover foreslås karensreglen for familiesammenføring med børn udvidet, således at der som udgangspunkt ikke vil kunne gives familiesammenføring til et barn i en periode på ti år, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle/samlever er idømt fængselsstraf for at sende et (andet) barn på genopdragelsesrejse i udlandet. Det betyder, at hvis en forælder idømmes fængselsstraf for at sende sit barn på genopdragelsesrejse til typisk hjemlandet, vil vedkommende som udgangspunkt ikke kunne få familiesammenført et andet barn her til landet de næste ti år.

Endvidere foreslås det, at straffen for gentagen vold og for mishandling og grov vold begået mod et barn af en person i eller nært knyttet til barnets husstand bliver skærpet med en tredjedel.

Endelig foreslås der indført sanktioner i ydelsessystemet for alle personer, der er straffet for vold eller grov vold mod børn i nære relationer. Konkret betyder det, at den nuværende karantæneordning for bandekriminelle foreslås udvidet til også at gælde denne personkreds. Dermed vil en person, der er dømt for vold eller grov vold mod børn i nære relationer i en 3-årig periode efter udstået straf højst kunne modtage kontanthjælp og visse andre ydelser på niveau med selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse. Den dømte vil endvidere ikke kunne medregne en karantæneperiode på 3 år ved beregning af kravet om lovligt ophold her i riget i 9 år inden for de seneste 10 år for ret til uddannelseshjælp eller kontanthjælp. Den dømte vil desuden blive udelukket fra arbejdsløshedsdagpenge og visse andre ydelser i en karantæneperiode på 3 år.

Lovforslaget indeholder for det andet forslag, der skal gøre det muligt at imødegå nogle af de udfordringer, der er med at udbetale repatrierings- og hjemrejsestøtte til udlændinge, der repatrierer til lande, hvortil udbetalingen af ydelserne er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til det pågældende land fra danske pengeinstitutter.

Udlændinge med lovligt ophold og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der ønsker at vende tilbage til deres hjemland, tidligere opholdsland eller land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, har mulighed for at søge om repatrieringsstøtte. Det er en fornuftig og holdbar løsning for den enkelte person. Samtidig er det godt for både udlændingen og Danmark, når flygtninge m.fl. efter et midlertidigt ophold her i landet beslutter sig for at vende hjem. Endvidere har udlændinge, der under visse nærmere omstændigheder har fået deres opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget, inden udløbet af deres udrejsefrist mulighed for at søge om hjemrejsestøtte.

Der opleves dog i stigende grad udfordringer med den praktiske udbetaling af repatrierings- og hjemrejsestøtte til udlændinge, der kommer fra visse sanktionsbelagte lande. Det foreslås derfor at indføre en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om fleksibel udbetaling af repatrierings- og hjemrejsestøtte. Hensigten er herigennem at skabe mulighed for en fleksibel udbetaling af økonomisk støtte ved repatriering til lande, hvor udbetalingen af støtten inden for ordningens nuværende rammer bliver vanskeliggjort af, at finansielle transaktioner ikke kan gennemføres til de pågældende lande fra danske pengeinstitutter. Det bemærkes, at Udlændinge- og Integrationsministeriet ud over at indføre mulighed for fleksibel udbetaling sideløbende arbejder på en række øvrige mere langsigtede løsningsspor.

Endelig indeholder lovforslaget forslag til tekniske ændringer mv.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udelukkelse fra tidsubegrænset opholdstilladelse ved straf for visse grove straffelovsovertrædelser

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Tidsubegrænset opholdstilladelse

Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2, at der ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 3, at der ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246.

Bestemmelsen betyder, at en udlænding helt udelukkes fra tidsubegrænset opholdstilladelse allerede ved en idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens bestemmelser om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed, forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder mv., samt visse forbrydelser i familieforhold, seksualforbrydelser og voldsforbrydelser, herunder psykisk vold.

Er en udlænding her i landet idømt anden straf eller strafferetlig retsfølge, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 eller 3, følger det af udlændingelovens § 11, stk. 9, at udlændingen ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de nærmere bestemte tidsrum, der er fastsat i udlændingelovens § 11 a.

2.1.1.2. Overførte betingelser i visse ægtefællesammenføringssager

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

Ved behandling af en ansøgning om ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, dvs. når den herboende person ikke er dansk eller nordisk statsborger eller ikke er flygtning, skal den herboende person som udgangspunkt opfylde de såkaldte overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, der fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 15 og 16.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 15, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra e, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

- 1) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246,

- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.,
- 4) ikke i de sidste 4 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor,
- 5) har underskrevet en opholds- og selvforsørgelseserklæring, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf,
- 6) har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau,
- 7) har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de seneste 4 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse og
- 8) fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 16, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra e, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, hvis den herboende person opfylder mindst en af følgende betingelser:

- 1) Den herboende person har bestået en medborgerskabsprøve, jf. integrationslovens § 41 b, eller udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v.
- 2) Den herboende person har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 4 år inden for de seneste 4 år og 6 måneder forud for meddelelsen af opholdstilladelse
- 3) Den herboende person har haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 280.908,00 kr. de seneste 2 år forud for det tidspunkt, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles. Det angivne beløb er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 17, at når den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3 og 4, eller efter § 11, stk. 12, 13 eller 17, anses betingelserne i stk. 15, nr. 1-8, og stk. 16 for opfyldt.

Bestemmelsen henviser til de enhver tid gældende betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. afsnit 2.1.1.1, og betyder, at hvis den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter det gældende regelsæt, skal de overførte betingelser

i udlændingelovens § 9, stk. 15 og 16, ikke påses opfyldt i forbindelse med ægtefællesammenføringssagen. Er den herboende person derimod meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter et tidligere gældende regelsæt, er ægtefællesammenføring som udgangspunkt betinget af, af de overførte betingelser er opfyldte.

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Det skærpede vandelskrav i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 3, indeholder i dag henvisninger til straffelovens kapitel 12 og 13 om bl.a. statens sikkerhed og terrorisme, og til straffelovsovertrædelser, der omfatter forbrydelser i familieforhold, seksualforbrydelser og voldsforbrydelser.

Det følger af aftalen af juni 2021 mellem regeringen, Venstre, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Nye Borgerlige og Liberal Alliance om en række initiativer, der blandt andet skal være med til at forebygge, at børn fra indvandrerfamilier vokser op i radikaliserede miljøer eller udsættes for negativ social kontrol, at vandelskravet i reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse skal skærpes, så flere grove straffelovsovertrædelser end i dag kommer til at føre til udelukkelse fra tidsubegrænset opholdstilladelse. Fremover skal en person således også udelukkes fra at få tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvis vedkommende er idømt en ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens bestemmelser om børnebortførelser, genopdragelsesrejser, tvangsægteskaber, religiøse vielser af mindreårige og tildækningstvung.

Det følger af straffelovens § 215, at den, som unddrager en person under 18 år forældres eller anden rette vedkommendes myndighed eller forsorg eller bidrager til, at han unddrager sig sådan myndighed eller forsorg, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 år, jf. § 261. På samme måde straffes den, der ulovligt fører barnet ud af landet.

Det følger af straffelovens § 215 a, at den, som sender sit barn til udlandet til forhold, der bringer barnets sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller lader sit barn tage del i et sådant udlandsophold, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 år.

Straffelovens § 260, stk. 2 og 3, indeholder skærpede strafferammer for ulovlig tvang, der efter stk. 1 straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Det følger således af straffelovens § 260, stk. 2, at straffen kan stige til fængsel indtil 4 år, hvis nogen tvinges til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller til at indgå i et andet

ægteskabslignende forhold, eller hvis nogen fastholdes ved tvang i et sådant ægteskab eller forhold.

Det følger videre af straffelovens § 260, stk. 3, at straffen kan stige til fængsel indtil 4 år, hvis nogen tvinges til at bære en beklædningsgenstand, der skjuler vedkommendes ansigt.

Det følger endelig af straffelovens § 260 a, at den som forestår en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller indgåelsen af et andet ægteskabslignende forhold med en person under 18 år, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år. På samme måde straffes den, som lader sit barn indgå i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller i et andet ægteskabslignende forhold, og den, som efter at være fyldt 18 år frivilligt indgår i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller i et andet ægteskabslignende forhold med en person under 18 år.

Endvidere finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, der som udgangspunkt gælder i sager om ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, dvs. når den herboende person ikke er dansk eller nordisk statsborger eller ikke er flygtning, bør skærpes, så de fortsat vil afspejle betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse, der vil gælde med lovforslagets ikrafttræden.

Det er formålet med de overførte betingelser, at herboende udlændinge for at få en udenlandsk ægtefælle her til landet skal være godt integreret og have tilknytning til det danske samfund, da det skaber de bedst mulige grundlag for en udenlandsk ægtefælles integration i det danske samfund.

Herboende udlændinge, der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter tidligere gældende regler, har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse på andre – og i nogle tilfælde betydeligt lempeligere – betingelser.

En skærpelse af de overførte betingelser tilsvarende den foreslåede skærpelse af vandelskravet for tidsubegrænset opholdstilladelse vil i adgangen til ægtefællesammenføring sidestille de herboende udlændinge, som har fået tidsubegrænset opholdstilladelse efter tidligere gældende og lempeligere regler, med de herboende udlændinge, der vil blive omfattet af de skærpede betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det skal sikre, at der som udgangspunkt ikke meddeles ægtefællesammenføring, hvis den herboende udlænding er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 215, 215 a, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a. Dette udgangspunkt bør kun kunne

fraviges, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler imod et afslag.

2.1.3. Den foreslåede ordning

2.1.3.1. Udelukkelse fra tidsubegrænset opholdstilladelse ved straf for visse grove straffelovsovertrædelser

Det foreslås at udvide udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 3, således at bestemmelsen også kommer til at omfatte straffelovens §§ 215 (børnebortførelser), 215 a (genopdragelsesrejser), § 260, stk. 2 (tvangsægteskaber) og stk. 3 (tildækningstvang), og § 260 a (religiøse vielser af mindreårige).

Ændringen vil indebære, at udlændinge, der er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af de nævnte bestemmelser i straffeloven, vil være udelukket fra tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 9.

2.1.3.2. Udvidelse af de overførte betingelser i visse ægtefællesammenføringssager

Det foreslås som følge af forslaget om udelukkelse fra tidsubegrænset opholdstilladelse ved straf for visse grove straffelovsovertrædelser, at overføre de samme bestemmelser til udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 2.

Forslaget vil indebære, at også herboende udlændinge, der ikke er flygtninge og allerede er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, dvs. efter tidligere gældende regler, som betingelse for at få familiesammenført en evt. ægtefælle til Danmark som udgangspunkt ikke må være idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 215 (børnebortførelser), 215 a (genopdragelsesrejser), § 260, stk. 2 (tvangsægteskaber) eller stk. 3 (tildækningstvang), eller § 260 a (religiøse vielser af mindreårige).

Kravet vil, som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 2, ikke blive stillet, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Det foreslås i forbindelse med forslaget om at ændre udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 2, at nyaffatte udlændingelovens § 9, stk. 17, således at det

kommer til at fremgå, at betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 15 og 16, anses for opfyldt, hvis den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, 5, 12 eller 13, på baggrund af en ansøgning indgivet den 27. januar 2022 eller senere.

Forslaget vil indebære, at Udlændingestyrelsen ikke vil skulle påse, om udlændinge, der ikke er flygtninge og meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter det regelsæt, der vil gælde efter lovforslagets vedtagelse, i en eventuel efterfølgende ægtefællesammenføringssag opfylder de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, der fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 15 og 16, da det allerede er påset i forbindelse med meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, at den pågældende lever op til disse krav, herunder det foreslåede krav om, at udlændingen ikke må være idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 215, 215 a, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Har den herboende person omvendt indgivet sin ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse før den 27. januar 2022 og således opnået tidsubegrænset opholdstilladelse efter et tidligere regelsæt, vil Udlændingestyrelsen i forbindelse med en ægtefællesammenføringssag skulle stille de overførte betingelser, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, herunder det foreslåede nye krav om, at den herboende person ikke må være idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 215, 215 a, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.

Forslaget vil endvidere indebære, at bestemmelsen præciseres og gøre lettere forståelig.

Som hidtil vil bestemmelsen også omfatte udlændinge, der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, men hvor en eller flere betingelser er fraveget. Det kan eksempelvis være en udlænding, der har nået folkepensionsalderen, og hvor beskæftigelseskravene derfor ikke er stillet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, eller en handicappet udlænding, hvor en eller flere betingelser ikke er krævet opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

2.2. Skærpelse af karensreglerne for familiesammenføring med børn

2.2.1. Gældende ret

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 23, at opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2 (børnesammenføring), medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke kan gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215, 216, 218, 219, 222, 223, § 224, stk. 1, § 225, jf. §§ 216, 218, 219, 222, 223 eller § 224, stk. 1, §§ 226, 232, § 233, stk. 1 og 2, §§ 233 a, 235, 237, 243-246, 250, 260, 260 a, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Bestemmelsen indebærer bl.a., at der som udgangspunkt ikke kan gives opholdstilladelse til et barn med henblik på familiesammenføring i en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen, hvis den herboende person eller dennes ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf for overtrædelse af en række bestemmelser i straffeloven. Det eller de pådømte forhold skal være rettet mod et eller flere mindreårige børn.

Bestemmelsen blev indført ved lov nr. 427 af 9. juni 2004 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, herunder begrænsning af adgangen til familiesammenføring med børn for personer, der er dømt for seksuelle overgreb eller vold m.v. mod børn, skærpelse af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold m.v. mod en tidligere ægtefælle eller samlever, m.v.).

Det fremgår af betænkning over lovforslaget, afgivet den 11. maj 2004 af Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg B, side 1682 ff., at der var et ønske om at udvide beskyttelsen af børn mod fremtidige seksuelle overgreb eller anden personfarlig kriminalitet ved bl.a. at indføre en karenperiode på 10 år for familiesammenføring med børn, hvis den herboende person eller dennes ægtefælle eller samlever er idømt frihedsstraf for seksuelle overgreb eller anden personfarlig kriminalitet mod mindreårige børn.

Udlændingelovens § 9, stk. 23, er senest ændret ved lov nr. 416 af 13. marts 2021, hvor bestemmelsen blev udvidet til også at omfatte straffelovens § 260 a, der bl.a. omfatter personer, som forestår en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller indgåelsen af et andet ægteskabslignende forhold med en person under 18 år, og forældre, som lader deres børn indgå en

religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller andet ægteskabslignende forhold.

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Karensreglen indeholder i dag henvisninger til straffelovsovertrædelser, der omfatter forbrydelser i familieforhold, seksualforbrydelser, voldsforbrydelser, forbrydelser mod den personlige frihed samt freds- og æreskrænkelser.

Formålet med karensreglen ved familiesammenføring med børn er at beskytte børn fra herboende personer, som tidligere er idømt frihedsstraf for at have overtrådt de nærmere angivne bestemmelser i straffeloven.

Med lov nr. 1542 af 18. december 2018 blev en ny § 215 a indsat i straffelovens 23. kapitel om forbrydelser i familieforhold. Det følger af bestemmelsen, at den, som sender sit barn til udlandet til forhold, der bringer barnets sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller lader sit barn tage del i et sådant udlandsophold, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 år.

Det fremgår af Justitsministeriets overvejelser om bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 22 som fremsat, side 13, afsnit 2.3.2, bl.a., at det i visse tilfælde kan have alvorlige og vidtrækkende konsekvenser for et barn eller en ung, hvis barnet eller den unge sendes til udlandet til forhold, der kan bringe vedkommendes sundhed eller udvikling i alvorlig fare. Dette kan f.eks. være tilfældet i forbindelse med såkaldte genopdragelsesrejser, hvis barnet eller den unge på genopdragelsesrejsen udsættes for vanrøgt eller vold, ikke modtager undervisning eller bliver socialt isoleret.

Det fremgår videre, at den daværende regering ønskede at sætte ind over for en sådan negativ påvirkning og understrege over for forældre, der overvejer at sende et barn til udlandet til forhold, der kan være skadeligt for barnet, at dette ikke kan accepteres. Derfor burde det efter den daværende regerings opfattelse være strafbart for forældre at sende deres barn på ophold i udlandet til forhold, som bringer barnets sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller lade barnet tage del i et sådant udlandsophold.

Det følger endvidere af aftalen af juni 2021 mellem regeringen, Venstre, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Nye Borgerlige og Liberal Alliance om en række initiativer, der blandt andet skal være med til at forebygge, at børn fra indvandrerfamilier vokser op i radikaliserede miljøer eller udsættes for negativ social kontrol, at karensreglen for familiesammenføring med børn skal udvides, således at der som udgangspunkt ikke kan gives familiesammenføring til et barn i en periode

på ti år, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle/samlever er idømt fængselsstraf for at sende et (andet) barn på genopdragelse i udlandet. Det vil betyde, at hvis en forælder idømmes fængselsstraf for at sende sit barn på genopdragesrejse til eksempelvis Pakistan, skal vedkommende som udgangspunkt ikke kunne få familiesammenført et andet barn her til landet de næste ti år.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder derfor, at også overtrædelse af straffelovens § 215 a, som udgangspunkt bør medføre en karensperiode på 10 år ved familiesammenføring med børn, jf. udlændingelovens § 9, stk. 23.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at udvide udlændingelovens § 9, stk. 23, således at bestemmelsen også kommer til at omfatte straffelovens § 215 a om forbud mod at sende sit barn til udlandet til forhold, der bringer barnets sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller at lade sit barn tage del i et sådant udlandsophold.

Ændringen vil indebære, at herboende personer, der efter bestemmelsen i straffelovens § 215 a idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf for at have sendt sit barn til udlandet til forhold, der bringer barnets sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller at have ladet sit barn tage del i et sådant udlandsophold, som udgangspunkt ikke vil kunne få familiesammenført egne eller en ægtefælles eller samlevers børn til Danmark i 10 år.

Det samme gælder, hvis den pågældende idømmes en anden strafferetlig retsfølge for at have overtrådt bestemmelsen i straffelovens § 215 a og ville være idømt frihedsstraf, hvis ikke der var idømt en anden strafferetlig retsfølge.

Ændringen vil navnlig finde anvendelse i de tilfælde, hvor den pågældende er udlænding og ikke er udvist i forbindelse med dommen, eller hvor den pågældende er dansk statsborger og har en udenlandsk ægtefælle, der ønsker at få sit eller sine udenlandske børn til Danmark.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

2.3. Skærpelse af straf for vold mod børn i nære relationer

2.3.1. Gældende ret

Efter straffelovens § 244, stk. 1, om simpel vold straffes den, som udøver vold mod eller på en anden måde angriber en anden persons legeme, med bøde eller fængsel indtil 3 år. Bestemmelsen omfatter tilfælde af vold, der efter deres beskaffenhed ikke omfattes af straffelovens § 245 om vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter eller mishandling. Som eksempler på vold, der typisk vil være omfattet af § 244, kan bl.a. nævnes lussinger, knyttnæveslag, foregreb, bid og under visse omstændigheder spyt i ansigtet.

Det følger af straffelovens § 244, stk. 2, at straffen kan stige til fængsel indtil 6 år, hvis forhold, der er nævnt i stk. 1, begås gentagne gange over en periode af en person i eller nært knyttet til den forurettedes husstand, uden at forholdet er omfattet af § 245.

Bestemmelsen i § 244, stk. 2, blev indsat ved lov nr. 718 af 8. juni 2018 om ændring af straffeloven (Udskydelse af forældelsesfristen i visse sager om vold mod børn i hjemmet og skærpelse af straffen for gentagen simpel vold i nære relationer). Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 223 som fremsat, side 3, at formålet med lovændringen var at sikre en markant skærpelse af straffen i sager om gentagen simpel vold begået af en person i eller nært knyttet til den forurettedes husstand, men hvor volden ikke har karakter af mishandling, der kan henføres under straffelovens § 245. Som eksempler på sådanne sager nævnes i forarbejderne tilfælde, hvor mindre alvorlig simpel vold anvendes som led i opdragelsen af børn eller kontrollen af en ægtefælle.

Ifølge straffelovens § 244, stk. 2, skal der være tale om vold, der er udøvet gentagne gange over en periode. Hvor lang denne periode skal være, anhænger af en samlet konkret vurdering. Er der tale om meget hyppige voldsepisoder, vil selv en meget kort periode kunne medføre, at bestemmelsen kan finde anvendelse.

Straffelovens § 244, stk. 2, finder anvendelse på vold begået af en person i eller nært knyttet til forurettedes husstand. Bestemmelsen finder således bl.a. anvendelse på vold begået af personer i forurettedes husstand, f.eks. forældres, stedforældres eller plejeforældres vold mod deres børn eller sted-/plejebørn, vold mellem søskende og vold mellem samlevende. Bestemmelsen finder ligeledes anvendelse på vold begået af personer med en nær tilknytning til husstanden. Det vil eksempelvis kunne være tidligere ægtefæller, der stadig jævnligt kommer i husstanden, f.eks. fordi deres fælles børn har bopæl der, eller en onkel eller tante, der er involveret i opdragelsen af børnene.

Straffelovens § 245 kriminaliserer såkaldt kvalificeret vold. I medfør af bestemmelsens stk. 1, 1. pkt., straffes den, som udøver et legemsangreb af særligt rå, brutal eller farlig karakter, eller som gør sig skyldig i

mishandling, med fængsel indtil 6 år. Har et sådan legemsangreb haft betydelig skade på legeme eller helbred til følge, skal dette betragtes som en skærpende omstændighed, jf. § 245, stk. 1, 2. pkt. Efter straffelovens § 245, stk. 2, straffes endvidere den, som uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde tilføjer en anden person skade på legeme eller helbred, med fængsel indtil 6 år.

Sager om grov vold er af meget forskellig karakter, og de spænder fra f.eks. forsøg på at ramme en person med en flaske på et diskotek til vold i form af knivstik eller mange slag og spark på en person, der ligger ned. Det afgørende for, om et angreb er omfattet af straffelovens § 245, stk. 1, 1. pkt., er angrebets typiske farlighed. Et legemsangreb vil i praksis efter omstændighederne blive anset for at være af særligt rå, brutal eller farlig karakter, hvis der er anvendt våben, herunder geværer, pistoler, økser og knive, eller der er kastet med genstande, som kan påføre ofret ikke uvæsentlige skader. Endvidere kan vold uden anvendelse af redskaber være omfattet af straffelovens § 245, stk. 1, hvis angrebet f.eks. er rettet mod legemsdele, der er særligt sårbare. Som eksempler herpå kan nævnes håndkantslag mod halsen, halsgreb, og spark, herunder spark mod øje, mod maven på en højgravid kvinde eller gentagne kraftige spark.

Mishandling karakteriseres som en række voldshandlinger udøvet ved flere lejligheder gennem en længere periode, og som fremtræder som udslag af gerningsmandens overlegne stilling i forhold til et offer. Ofre for mishandling befinder sig ofte i et afhængighedsforhold til gerningsmanden, f.eks. forældres mishandling af børn eller mishandling mellem ægtefæller eller samlevende. Efter retspraksis vil forholdet kunne straffes som mishandling efter straffelovens § 245, uanset at de enkelte tilfælde af vold isoleret set alene har haft karakter af simpel vold. Mishandling kan bl.a. foreligge, hvor forældre med jævne mellemrum udøver vold mod deres børn, i form af f.eks. slag med flad hånd, riven i ørene, skubben, slag med knyttet hånd, riven i håret, slag på armene og ben med sko eller lignende.

Efter straffelovens § 245, stk. 2, straffes den, som uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde tilføjer en anden person skade på legeme eller helbred med fængsel indtil 6 år. Bestemmelsens stk. 2 omfatter tilfælde, der ikke falder ind under bestemmelsens stk. 1, men hvor der er forsæt til at tilføje en anden person skade. Skade antages f.eks. at foreligge, når angrebet har nødvendiggjort lægehjælp, eller når det har medført længere tids sygepleje eller uarbejdsdygtighed.

Har et legemsangreb omfattet af § 245 været af så grov beskaffenhed eller haft så alvorlige skader eller døden til følge, at der foreligger særdeles skærpende omstændigheder, kan straffen stige til fængsel i 10 år, jf. straffelovens § 246.

Straffen for bl.a. straffelovens §§ 244 og 245 kan i øvrigt forhøjes med indtil det halve, hvis gerningspersonen tidligere er dømt for forsætligt legemsangreb, psykisk vold eller for en forbrydelse, der har været forbundet med forsætlig vold, jf. § 247. Det samme gælder, når overtrædelsen begås over for en person, der efter karakteren af sit arbejde er særligt udsat for vold, jf. bestemmelsens stk. 2.

I Rigsadvokatens videnspakke om vold mod og drab på børn, punkt 3.2.-3.4., er der eksempler på sager, hvor der er idømt straf af bøde for enkeltstående tilfælde af simpel vold mod børn efter straffelovens § 244 og sager, hvor der er idømt 6 måneders fængsel for simpel vold i gentagelsestilfælde. For grov vold mod børn efter straffelovens § 245 er der i praksis udmålt mellem 20 dages betinget fængsel i en sag, hvor volden er begået i forbindelse med leg, og fængsel i 1 år og 2 måneder i en sag om grov vold mod hovedet uden varige mén. I sager, hvor der er tale om mishandling i medfør af § 245, ligger straffniveauet mellem 8 måneders fængsel og 1 år og 9 måneders fængsel.

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

Vold i hjemmet kan have vidtrækkende konsekvenser for børn og unges udvikling. En opvækst med vold i hjemmet kan endvidere betyde øget risiko for, at ofrene selv begår vold senere i livet, ligesom vold i hjemmet kan være medvirkende til at fastholde undertrykkende familiemønstre.

Det nugældende straffniveau i sager om vold mod børn i nære relationer afspejler efter Justitsministeriet opfattelse ikke i tilstrækkelig grad den alvor, som forbrydelsen har.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at straffen bør skærpes i sager om vold mod børn i nære relationer, så den i højere grad afspejler alvoren af forbrydelsen og de skadevirkninger, volden kan medføre.

Skærpelsen af straffniveauet bør gennemføres både for så vidt angår § 244, stk. 2, om gentagen simpel vold i nære relationer og straffelovens § 245 om grov vold eller mishandling, i tilfælde, hvor der begås vold mod en person under 18 år, og hvor gerningspersonen tilhører eller er nært knyttet til forurettedes husstand.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at straffen for overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, om gentagen simpel vold i nære relationer og for overtrædelse af straffelovens

§ 245 om grov vold eller mishandling skærpes med en tredjedel sammenlignet med det nugældende niveau, hvis volden er begået mod en person under 18 år af en person i eller nært knyttet til den forurettedes husstand.

Det betyder eksempelvis, at der i sager, hvor der i dag udmåles en straf på fængsel i 6 måneder, fremover vil skulle udmåles en straf på fængsel i 8 måneder.

Der er med lovforslaget ikke tilsigtet nogen ændring i bestemmelsernes anvendelsesområde. Der tilsigtes heller ingen ændring i de forhold, der i almindelighed anses som skærpende eller formildende omstændigheder.

2.4. Sanktioner i ydelsessystemet ved vold mod børn i nære relationer

2.4.1. Gældende ret

2.4.1.1. Udbetaling af offentlige forsørgelsesydelse

Lovforslaget retter sig mod udbetaling af offentlige forsørgelsesydelse efter lov om aktiv socialpolitik og udbetaling af folkepension, førtidspension, seniorpension, tidlig pension, fleksløn tilskud, støtte i form af tilskud til selvstændig virksomhed, arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge, efterløn, barselsdagpenge, sygedagpenge samt fleksydelse.

Nedenfor redegøres for de gældende regler på de forskellige ydelsesområder.

2.4.1.1.1. Udbetaling af ydelser efter lov om aktiv socialpolitik

Efter § 11, stk. 1 og 2, i lov om aktiv socialpolitik yder kommunen hjælp i form af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp.

Det er en betingelse for at få hjælpen,

- 1) at ansøgeren har været ude for ændringer i sine forhold, f.eks. i form af sygdom, arbejdsløshed eller samlivssophør,
- 2) at ændringerne bevirker, at ansøgeren ikke har mulighed for at skaffe det nødvendige til sin egen eller familiens forsyrgelse, og
- 3) at behovet ikke kan dækkes gennem andre ydelser.

Efter § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik er det endvidere en betingelse for at modtage uddannelses- eller kontanthjælp, at personen lovligt har opholdt sig her i riget i sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år. Retten

til uddannelseshjælp eller kontanthjælp er efter lovens § 11, stk. 8, tillige betinget af, at personen har haft ordinær beskæftigelse her i riget i en periode, som sammenlagt svarer til fuldtidsbeskæftigelse i 2 år og 6 måneder inden for de seneste 10 år.

Kommunen træffer afgørelse om retten til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp. Personen har pligt til at bidrage med oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, hvilken hjælp ansøgeren er berettiget til. Kan personen ikke dokumentere, at opholdskravet i § 11, stk. 3 og beskæftigelseskravet i § 11, stk. 8, i lov om aktiv socialpolitik er opfyldt, yder kommunen selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter lovens § 22, jf. § 11, stk. 11.

Ved § 8 i lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Blokering af hjemmesider og stop af offentlige ydelser til fremmedkrigere) blev § 10 indsat i lov om aktiv socialpolitik, hvorefter en ydelsesmodtager alene kan modtage ydelser efter kapitel 4, 6 a-6 c og 7 med et beløb, der svarer til satsen på selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik i en periode på 3 år, når personen ved endelig dom findes at have overtrådt straffelovens § 101 a, stk. 1, § 114 c, stk. 3, eller §§ 114 d, 114 e eller 114 g for forhold begået i udlandet, straffelovens § 114 j, stk. 1, eller for at have været i udlandet i strid med et udrejseforbud fastsat i medfør af paslovens § 2 b i lov om pas til danske statsborgere m.v., og personen for den periode, dommen omfatter, har fået udbetalt en eller flere af 10 udtrykkeligt nævnte lovbestemte ydelser.

Ved § 1 i lov nr. 1526 af 18. december 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love (Karantæneordning i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v.) blev § 10 h indsat i lov om aktiv socialpolitik, hvorefter en person alene kan modtage ydelser efter kapitel 4, 6 a-6 c og 7 med et beløb, der svarer til satsen på selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Ved § 2 i lov nr. 1171 af 8. juni 2021 om ændring af retsplejeloven, lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love (Nedsættelse af visse offentlige ydelser ved tiltaltes udeblivelse uden dokumenteret lovligt forfald) blev §

10 j indsat i lov om aktiv socialpolitik, hvorefter en person i en periode på 12 uger alene kan modtage ydelser efter lov om aktiv socialpolitik kapitel 4, 6 a-6 c eller 7 med et niveau, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse efter § 22, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, hvis personen er tiltalt i en straffesag og er udeblevet fra et retsmøde trods lovlig indkaldelse og uden dokumenteret lovligt forfald, og retten har truffet anholdelsesbeslutning i sagen, jf. retsplejelovens § 757.

Efter de gældende regler i § 22 i lov om aktiv socialpolitik modtager personer, der ikke opfylder opholdskravet i lovens § 11, stk. 3, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse. De personer, som er omfattet af § 2, stk. 2 og 3, i integrationsloven og omfattet af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet i integrationsloven, modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse. Øvrige personer modtager overgangsydelse.

Efter § 22, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik ydes selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen og overgangsydelsen på følgende niveauer i 2021 (før skat):

- 1) 12.437 kr. for enlige forsørgere (lovens § 22, stk. 2, nr. 1).
- 2) 8.703 kr. for forsørgere (lovens § 22, stk. 2, nr. 2).
- 3) 6.219 kr. for ikke-forsørgere (lovens § 22, stk. 2, nr. 3).
- 4) 2.679 kr. for hjemmeboende under 30 år (lovens § 22, stk. 2, nr. 4).

Det fremgår af lov om aktiv socialpolitik, at personer, der modtager hjælp i kontanthjælpssystemet, er omfattet af en række særlig regler, herunder:

- beregningen af hjælp til ægtefæller og i nogle tilfælde også samle-vende,
- 225 timers-reglen med krav om beskæftigelse af et vist omfang,
- kontanthjælpsløftet, som sætter en øvre grænsefor, hvor meget den enkelte samlet kan modtage i kontanthjælp, boligstøtte og særlig støtte, og
- særligt støtte til høje boligudgifter eller stor forsørgerbyrde.

Efter § 26, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik får ægtepar, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelses- eller kontanthjælp, hjælpen beregnet som summen af de beløb, som hver af ægtefællerne er berettiget til efter lovens §§ 22-25.

Er en person, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, gift eller samlevende med en person, der modtager uddannelseshjælp eller kontanthjælp, nedsættes uddannelseshjælpen eller

kontanthjælpen, således at de to forsørgelsesydelse sammenlagt svarer til uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, dog således at begge mindst modtager det beløb, de hver ville have modtaget i selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse og danskbonus, såfremt selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtageren eller overgangsydelsesmodtageren modtageren er berettiget til danskbonusen, jf. § 22, stk. 2 og 4, i lov om aktiv socialpolitik. Dette fremgår af § 26, stk. 2.

Hvis en person, der modtager uddannelseshjælp eller kontanthjælp, er omfattet af § 10 f, stk. 1, om karantæne i ydelsessystemet for dømte fremmedkrigere, § 10 h, stk. 1, om karantæne i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v. eller § 10 j, stk. 1, om nedsættelse af visse offentlige ydelser ved tiltaltes udeblivelse uden dokumenteret lovligt forfald, er gift med en anden uddannelses- eller kontanthjælpsmodtager, vil ægteparret efter § 10 g, stk. 1, § 10 i, stk. 1, eller § 10 k, stk. 1, få beregnet hjælp efter § 26, stk. 2, således at ægteparret mindst modtager det beløb, de hver ville have modtaget i selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, jf. § 22, stk. 2.

Som eksempel vil et uddannelseshjælpsægtepar, som ikke modtager aktivitetstillæg, hver især kunne modtage 8.703 kr. i uddannelseshjælp i 2021, hvilket svarer til niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse. Ægteparret vil få beregnet hjælpen således: $8.703 \text{ kr.} \times 2 = 17.406 \text{ kr.}$ i samlet hjælp (satsen i 2021).

Efter § 13 f og § 13 g, i lov om aktiv socialpolitik, er alle modtagere af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp som udgangspunkt omfattet af 225-timersreglen.

En ægtefælle i et ægtepar, hvor en eller begge ægtefæller er berettiget til uddannelses- eller kontanthjælp, og hvor hjælpen til ægteparret beregnes efter § 26, stk. 1, på baggrund af satserne i §§ 23-25, anses ikke for at udnytte sine arbejdsmuligheder efter § 13, stk. 1-6, og § 13 a, når ægteparret har modtaget hjælp efter § 11 i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år og den pågældende ægtefælle ikke har dokumenteret, at han eller hun har haft mindst 225 timers ordinært og ustyttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder.

Det betyder, at begge ægtefæller i et ægtepar, der er berettiget til uddannelses- eller kontanthjælp, og hvis hjælp beregnes som summen af de

beløb, som hver af ægtefællerne er berettiget til, jf. lovens § 26, stk. 1, skal opfylde arbejdskravet på 225 timer for, at de kan fortsætte med at modtage fuld hjælp, når de som par har modtaget hjælp i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år.

Hvis en eller begge ægtefæller ikke opfylder arbejdskravet på 225 timer, beregnes hjælpen til parret efter reglerne i lovens § 26, stk. 5-7 og 9, og § 34, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik.

For så vidt angår ægtepar, hvor en eller begge ægtefæller er berettiget til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 11, i lov om aktiv socialpolitik, og hvor hjælpen beregnes efter lovens § 26, stk. 1 eller 2, på baggrund af satsene i §§ 22-25, anses en ægtefælle for ikke at udnytte sine arbejdsmuligheder efter § 13, stk. 1-6, og § 13 a og efter reglerne i integrationsloven, når ægteparret har modtaget hjælp efter § 11 i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år og den pågældende ægtefælle ikke har dokumenteret, at han eller hun har haft mindst 225 timers ordinært og udstøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder.

Hvis en eller begge ægtefæller, der er berettiget til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, ikke opfylder arbejdskravet på 225 timer, beregnes hjælpen til parret efter reglerne i lovens § 26, stk. 8 og 9, og § 34, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik. Ægtepar, hvor den ene eller begge ægtefæller har forpligtelse over for et barn, får dog ikke nedsat hjælpen efter § 26, stk. 8, og § 34, stk. 3, når der alene på grund af manglende opfyldelse af krav om bopæl eller beskæftigelse ikke udbetales fuld børne- og ungeydelse.

Hvis hjælpen til en ægtefælle helt bortfalder, anses den pågældende for reelt hjemmegående.

En ugift modtager af uddannelses- eller kontanthjælp anses ikke for at udnytte sine arbejdsmuligheder efter reglerne i § 13, stk. 1-6, og § 13 a, i lov om aktiv socialpolitik, når personen har modtaget hjælp efter lovens § 11 i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år og den pågældende ikke har dokumenteret, at han eller hun har haft mindst 225 timers ordinært og udstøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder, jf. § 13 f, stk. 6, i lov om aktiv socialpolitik. Hvis en ugift modtager af hjælp ikke opfylder arbejdskravet på 225 timer, bliver hjælpen nedsat efter § 13 g. Hjælpen nedsættes med 1.067 kr. eller 533 kr. (2021-niveau) afhængigt af den sats, som personen modtager hjælp efter. Hjælpen nedsættes dog ikke, hvis

hjelpen til den ugifte person beregnes på baggrund af satserne i § 23, stk. 2, nr. 1, 2 og 6-9 (uddannelseshjælp på SU-niveau).

Ugifte personer, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, er ikke omfattet af 225-timersreglen.

Det fremgår af §§ 25 b- e, i lov om aktiv socialpolitik, at alle personer, som modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp, som udgangspunkt er omfattet af kontanthjælpsloftet, som er et individuelt loft for, hvor meget den samlede hjælp i form af kontanthjælp, boligstøtte og særlig støtte efter lovens § 34 højst må udgøre pr. måned.

Der er 29 forskellige loftstørrelser, og indplaceringen af den enkelte afhænger af personens samlede ydelsesbeløb, af hvorvidt personen er enlig eller gift/samlevende, og af hvorvidt personen har forsørgelsespligt over for børn og i givet fald antallet af børn.

Det fremgår af § 10 g, stk. 1, § 10 i, stk. 1 og § 10 k, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at i relation til kontanthjælpsloftet vil personer, der er omfattet af lovens § 10 f, stk. 1, om karantæne i ydelsessystemet for dømte fremmedkrigere, § 10 h, stk. 1, om karantæne i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v. eller § 10 j, stk. 1, om nedsættelse af visse offentlige ydelser ved tiltaltes udeblivelse uden dokumenteret lovligt forfald blive indplaceret på loftstørrelser på samme måde som personer, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, jf. § 25 b, stk. 4 og 5, i lov om aktiv socialpolitik.

Efter § 25 b, stk. 4 og 5, i lov om aktiv socialpolitik vil loftet for den samlede hjælp for disse persongrupper for hver person udgøre mellem 5.608 kr. og 16.001 kr. i 2021-niveau.

Personer, der opfylder betingelserne i § 11, i lov om aktiv socialpolitik, og som har høje boligudgifter eller stor forsørgerbyrde, kan særskilt eller i forbindelse med udbetaling af hjælp efter §§ 22-25 få særlig støtte, jf. § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

Den særlige støtte er en økonomisk hjælp til personer, som har været ude for ændringer i deres forhold, og som har så høje boligudgifter og/eller mange børn, at de med deres nuværende indtægter ikke kan forventes selv at kunne betale alle deres boligudgifter. Inden kommunen giver støtte, skal

det undersøges, om der kan skaffes en rimelig, billigere bolig. Betingelserne for udbetaling af den særlige støtte efter § 34 er fastlagt i bekendtgørelse nr. 1975 af 11. december 2020.

Det fremgår af § 10 g, stk. 1, § 10 i, stk. 1 og § 10 k, stk. 1, at i relation til særlig støtte efter § 34 vil personer, der er omfattet af reglerne i § 10 f, stk. 1, om karantæne i ydelsessystemet for dømte fremmedkrigere, § 10 h, stk. 1, om karantæne i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v. eller § 10 j, stk. 1, om nedsættelse af visse offentlige ydelser ved tiltaltes udeblivelse uden dokumenteret lovligt forfald, blive behandlet som modtagere af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse.

Efter § 68, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, følger det, at personer, der er visiteret til et ressourceforløb efter kapitel 19 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, modtager ressourceforløbsydelse, jf. bestemmelsens stk. 2-5. Personen har ret til ressourceforløbsydelse uden hensyn til egen formue og en eventuel ægtefælles indtægts- og formueforhold.

Det fremgår af § 68, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at ressourceforløbsydelsen i 2021 udgør et månedligt beløb svarende til

- 1) kontanthjælp efter § 25, stk. 2, nr. 1, for personer, der har forsørgelsespligt over for et barn,
- 2) kontanthjælp efter § 25, stk. 2, nr. 2, for personer, der ikke har forsørgelsespligt over for et barn,
- 3) uddannelses- eller kontanthjælp efter § 23, stk. 2, nr. 9, og § 24, stk. 3, nr. 6, eller § 25, stk. 3, nr. 9, for personer under 25 år, der bor hos en forælder eller begge forældre, og som ikke har forsørgelsespligt over for et barn, eller
- 4) uddannelses- eller kontanthjælp efter § 23, stk. 2, nr. 9, og § 24, stk. 3, nr. 6, eller § 25, stk. 3, nr. 9, og et månedligt tillæg, der beregnes efter § 23, stk. 3, eller § 25, stk. 4, for personer under 25 år, der bor hos en forælder eller begge forældre og har en dokumenteret bidragspligt over for et barn.

For personer, der forud for visitationen til et ressourceforløb modtog sygedagpenge efter lov om sygedagpenge, udgør ydelsen et månedligt beløb svarende til den hidtidige ydelse, frem til personen ikke længere er berettiget til sygedagpenge eller er omfattet af en forlængelsesregel i lov om sygedagpenge, jf. § 68, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik.

Det følger af § 68, stk. 5, i lov om aktiv socialpolitik, at for personer, der forud for deltagelsen i et ressourceforløb modtog ledighedsydelse efter

denne lov, udgør ydelsen et månedligt beløb svarende til den hidtidige ydelse.

Efter § 69 j, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, modtager personer, der har ret til et jobafklaringsforløb efter kapitel 18 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, ressourceforløbsydelse. Retten til ressourceforløbsydelse gælder uden hensyn til egen formue og en eventuel ægtefælles indtægts- og formueforhold.

Det fremgår af § 69 j, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at ressourceforløbsydelsen under jobafklaringsforløb i 2021 udgør et månedligt beløb svarende til

- 1) kontanthjælp efter § 25, stk. 2, nr. 1, for personer, der har forsørgelsespligt over for et barn, jf. dog bestemmelsens stk. 4,
- 2) kontanthjælp efter § 25, stk. 2, nr. 2, for personer, der ikke har forsørgelsespligt over for et barn, jf. dog bestemmelsens stk. 4,
- 3) kontanthjælp efter § 25, stk. 3, nr. 9, for personer under 25 år, der bor hos en forælder eller begge forældre og ikke har forsørgelsespligt over for et barn, jf. dog bestemmelsen stk. 4, eller
- 4) kontanthjælp efter § 25, stk. 3, nr. 9, og et månedligt tillæg, der beregnes efter § 25, stk. 4, for personer under 25 år, der bor hos en forælder eller begge forældre og har en dokumenteret bidragspligt over for et barn, jf. dog bestemmelsens stk. 4.

Det følger af § 69 j, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik, at til selvstændigt erhvervsdrivende, som er delvis uarbejdsdygtige på grund af sygdom, udbetales ressourceforløbsydelse i 2021 med et beløb svarende til

- 1) 75 pct. af ressourceforløbsydelsen efter bestemmelsens stk. 2, når den selvstændigt erhvervsdrivende højst kan udføre en fjerdedel af sit normale arbejde, eller
- 2) 50 pct. af ressourceforløbsydelsen efter bestemmelsens stk. 2, når den selvstændigt erhvervsdrivende højst kan udføre halvdelen af sit normale arbejde.

Efter de gældende regler i § 69 t, i lov om aktiv socialpolitik, har en arbejdsgiver, der udbetaler løn under sygefravær til en sygemeldt, der påbegynder et jobafklaringsforløb, ret til refusion for det antal timer, som arbejdsgiveren udbetaler løn for. Refusionen udbetales med det beløb, som personen i jobafklaringsforløb ville have fået udbetalt, hvis personen ikke havde haft indtægter, som medfører fradrag i ressourceforløbsydelsen.

Efter de gældende regler i § 69 d, stk. 3 og § 69 o, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, fremgår satserne for nedsættelse af ressourceforløbsydelsen i

forbindelse med, at personen skal have en sanktion f.eks. fordi personen uden en rimelig grund er ophørt i arbejde, når personen er omfattet af lovens §§ 10 f eller h. Efter de gældende regler i § 69 d, stk. 3 og § 69 o, stk. 3, er satserne for sanktioner for f.eks. ophør med arbejde uden rimelig grund fordelt på 3 forskellige sanktionssatser, hvis en person modtager nedsatte ydelser efter §§ 10 f eller h.

Kapitel 6 c i lov om aktiv socialpolitik omhandler bl.a. revalideringsydelse. Det fremgår af § 71, at revalideringsydelsens størrelse bl.a. afhænger af:

- personens alder,
- for personer under 25 år uden børn - om pågældende selv er ude- eller hjemmeboende,
- forsørgelsespligt over for børn, herunder om barnet er ude- eller hjemmeboende, og
- eventuelle indtægter af et vist niveau i de 6 kalendermåneder, der ligger forud for den måned, hvori beslutningen om revalidering blev truffet.

Revalideringsydelsen udgør et månedligt beløb mellem 3.639 kr. og 19.334 kr. i 2021.

En person, der får nedsat revalideringsydelsen efter § 10 f, stk. 1, om karantæne i ydelsessystemet for dømt fremmedkrigere og § 10 h, stk. 1, om karantæne i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v. til ydelsesniveauet efter § 22, stk. 2 og 3, vil fortsat modtage revalideringsydelse og vil være omfattet de almindelige regler, der gælder for revalideringsydelse efter kapitel 6 c. Det er alene revalideringsydelsens størrelse, der bliver sat ned.

Det fremgår af § 74 a, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der er visiteret til et fleksjob efter kapitel 13 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, har ret til ledighedsydelse, indtil de ansættes i et fleksjob eller under ledighed efter et fleksjob.

Af § 74 a, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, fremgår, at ledighedsydelsen udgør 89 pct. af arbejdsløshedsdagpengenes højeste beløb, jf. § 47 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis personen på tidspunktet for visitationen til fleksjob

- 1) ville være berettiget til at modtage dagpenge efter lov om sygedagpenge eller barselsloven,
- 2) modtager sygedagpenge,

- 3) deltager i revalidering, hvor tilbuddet om revalidering fremgår af »Min Plan« på Jobnet eller en helhedsorienteret plan, jf. §§ 41 og 46 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, eller
- 4) modtager ledighedsydelse efter ansættelse i udstøttet beskæftigelse.

Efter § 74 a, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, fremgår det, at for personer, der ikke opfylder betingelserne i stk. 2, udgør ledighedsydelsen

- 1) et beløb, der svarer til den hjælp, der ydes efter § 25, stk. 2, nr. 1, hvis de har forsørgelsespligt over for børn, eller
- 2) et beløb, der svarer til den hjælp, der ydes efter § 25, stk. 2, nr. 2, hvis de ikke har forsørgelsespligt over for børn.

Endelig fremgår det af § 74 a, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der ikke opfylder betingelserne i stk. 2, får ret til ledighedsydelse efter stk. 2, når de har været ansat i fleksjob i 9 måneder inden for de seneste 18 måneder.

For en person, der er omfattet af nedsættelse af ledighedsydelsen til niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, jf. lovens § 10 h, stk. 1, får § 74 a, stk. 4, først virkning, når personen igen kan modtage ledighedsydelse efter satserne i § 74 a, stk. 2 eller 3.

Det betyder, at en person, der i 3-årsperioden eller 12-ugerperioden har været ansat i 9 måneder eller mere i et fleksjob, først bliver omfattet af § 74 a, stk. 4, fra det tidspunkt, hvor 3-årsperioden eller 12-ugersperioden er udløbet. Dette følger af § 10 i, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik.

Ifølge § 91, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik skal kommunen træffe afgørelse om tilbagebetaling af udbetalte ydelser efter lovens kapitel 4, 6 a-6 c og 7, hvis ydelserne overstiger niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, for den periode, der er nævnt i §§ 10 f, 10 h og 10 j. Kommunen skal således træffe afgørelse om tilbagebetaling af forskellen mellem den fulde ydelse udbetalt efter kapitel 4, 6 a-6 c og 7 og niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i den 3-årige periode efter §§ 10 f og 10 h og 12-ugersperioden efter § 10 j.

2.4.1.1.2. Udbetaling af folkepension, førtidspension, seniorpension og tidlig pension

Ret til folkepension, seniorpension, tidlig pension og førtidspension efter regler gældende fra 2003 (ny ordning) reguleres i lov om social pension, jf.

lovbekendtgørelse nr. 234 af 12. februar 2021, som senest ændret ved § 3 i lov nr. 1171 af 8. juni 2021, samt bekendtgørelser udstedt med hjemmel heri. Ret til førtidspension efter regler gældende indtil 2003 (gammel ordning) reguleres i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 233 af 12. februar 2021, som senest ændret ved lov nr. 1171 af 8. juni 2021, samt bekendtgørelser udstedt med hjemmel heri.

Folkepension er en offentlig social pension, der sikrer de berettigede en indkomst, når de når folkepensionsalderen.

Seniorpensionsordningen giver mulighed for, at personer, hvis arbejdsevne er nedsat til højst 15 timer om ugen i forhold til vedkommendes seneste job, og som har haft en langvarig tilknytning til arbejdsmarkedet med sammenlagt mindst 20-25 års beskæftigelse, kan trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet 6 år før folkepensionsalderen.

Tidlig pension er en ny tilbagetrækningsordning, der er baseret på, hvor mange år man har været på arbejdsmarkedet, og som giver ret til at trække sig tilbage op til 3 år før folkepensionsalderen. Ancienniteten optjenes fra det fyldte 16. år og frem til 6 år (7 år for visse årgange) før folkepensionsalderen.

Førtidspension til personer efter ny ordning sikrer et forsørgelsesgrundlag for personer mellem 18 år og folkepensionsalderen, hvis arbejdsevne er varigt og væsentligt nedsat i et sådant omfang, at personen ikke kan blive selvforsørgende ved indtægtsgivende arbejde, heller ikke i et fleksjob.

Førtidspension efter gammel ordning sikrer et forsørgelsesgrundlag for personer, der på grund af nedsat erhvervsevne er tilkendt en af de mulige typer af førtidspension efter den gamle ordning. Personer, der ikke allerede er omfattet af lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., kan ikke tilkendes ydelser efter denne lov.

Udbetaling Danmark varetager udbetaling af både folkepension, seniorpension, tidlig pension og førtidspension efter ny og gammel ordning.

Der er tre grundlæggende betingelser, der skal være opfyldt, for at åbne ret til pension efter lov om social pension og førtidspension efter lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v.: 1) ansøgeren skal have dansk indfødsret, 2) ansøgeren skal have fast bopæl

i Danmark, og 3) ansøgeren skal have haft fast bopæl i riget i mindst 3 år mellem det fyldte 15. år og folkepensionsalderen eller det tidspunkt, hvorfra pensionen tilkendes. Der gælder en række fravigelser fra betingelserne om indfødsret, bopæl og optjening, som fremgår af lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., EF-forordning nr. 883/04 om koordinering af de sociale sikringsordninger, nordisk konvention om social sikring eller af de bilaterale aftaler om social sikring, som Danmark har indgået med en række andre lande.

Herudover skal en person have nået folkepensionsalderen for ret til udbetaling af folkepension, og en person skal opfylde betingelserne for tilkendelse af førtidspension om nedsat arbejds- eller erhvervsevne for ret til førtidspension, ligesom en person skal opfylde aldersbetingelserne og betingelserne om nedsat arbejdsevne for tilkendelse af seniorpension og aldersbetingelserne og kravet om arbejdsmarkedsanciennitet for at opnå ret til tidlig pension.

Pension optjenes som udgangspunkt på baggrund af bopæl her i riget i optjeningsperioden mellem det fyldte 15. år og folkepensionsalderen eller det tidspunkt, hvorfra pensionen ydes. Hvis der ikke er optjent ret til fuld pension, fastsættes den optjente pension som en brøkpension eller en procentandel af fuld pension.

Efter reglerne i lov om social pension består folkepensionen af et grundbeløb og et pensionstillæg. Hertil kommer den supplerende pensionsydelse. Grundbeløbet udgør 78.216 kr. årligt. Grundbeløbet nedsættes, hvis pensionistens indtægt ved personligt arbejde overstiger 344.600 kr. årligt. Pensionstillægget udgør årligt 88.020 kr. for enlige og 44.484 kr. for gifte og samlevende. Pensionstillægget nedsættes, hvis pensionisten og dennes ægtefælle eller samlever har supplerende indkomster over en vis størrelse.

Førtidspension, der ydes efter reglerne i lov om social pension (ny ordning), og seniorpension består af én ydelse. Pensionen udgør årligt i 2021 231.972 kr. for enlige og 197.184 kr. for gifte og samlevende. Pensionen sættes ned, hvis pensionisten eller dennes ægtefælle eller samlever har supplerende indkomster over en vis størrelse.

Førtidspension, der ydes efter gammel ordning, består af et grundbeløb og et pensionstillæg samt tillæg afhængig af den tilkendte type førtidspension.

Grundbeløbet udgør 77.616 kr. årligt. Grundbeløbet nedsættes, hvis en enlig eller gift pensionist har supplerende indkomst, der årligt overstiger henholdsvis 344.600 kr. og 233.900 kr. Pensionstillægget udgør årligt 80.616 kr. for enlige og 38.952 kr. for gifte og samlevende. Pensionstillægget nedsættes, hvis pensionisten og dennes ægtefælle eller samlever har supplerende indkomster over en vis størrelse.

Ovenstående beløb er angivet i 2021-niveau.

Herudover kan personer, der har opnået ret dertil, fra den 1. januar 2022 overgå til tidlig pension. Tidlig pension består af én ydelse, der udgør 162.600 kr. om året (2020-niveau). Tidlig pension er modsat de andre sociale pensioner uafhængig af en eventuel ægtefælle eller samlevers indkomst. Ydelsen nedsættes med 64 pct. af indtægten, hvis pensionistens indtægter ved personligt arbejde overstiger 24.000 kr. inkl. arbejdsmarkedsbidrag (2020-niveau) pr. år.

Ved §§ 2 og 3 i lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Blokering af hjemmesider og stop for offentlige ydelser til fremmedkrigere), blev der blandt andet indsat en ny bestemmelse, § 46 d i lov om social pension og § 45 d i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., hvorefter det beregnede grundbeløb og pensionstillæg til en folkepensionist og en beregnet førtidspension højst kan udbetales med et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, i en periode på 3 år, når personen ved endelig dom findes at have overtrådt straffelovens § 101 a, stk. 1, § 114 c, stk. 3, eller §§ 114 d, 114 c eller 114 g for forhold begået i udlandet, straffelovens § 114 j, stk. 1, eller for at have været i udlandet i strid med et udrejseforbud fastsat i medfør af lovens § 2 b i lov om pas til danske statsborgere m.v., og personen for den periode, dommen omfatter, har fået udbetalt en eller flere af 10 udtrykkeligt nævnte lovbestemte ydelser.

Ved §§ 2 og 3 i lov nr. 1576 af 18. december 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love (Karantæneordning i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v.) blev det fastsat, at bandekriminelle folkepensionister og førtidspensionister efter lov om social pension (ny ordning) og førtidspensionister efter lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. (gammel ordning), som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der

er omfattet af straffelovens § 81 a, fordi lovovertrædelsen har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper af personer, i en periode på 3 år højst kan få udbetalt et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter §§ 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik.

Ved indførelse af seniorpension, jf. § 1 i lov nr. 1559 af 27. december 2019 om ændring af lov om social pension og forskellige andre love (Indførelse af seniorpension), og tidlig pension, jf. § 1 i lov nr. 2202 af 29. december 2020 om ændring af lov om social pension og forskellige andre love (Indførelse af ret til tidlig pension), blev reglerne udvidet til også at omfatte seniorpension og tidlig pension.

For folkepensionister og førtidspensionister efter gammel ordning er det det beregnede grundbeløb og pensionstillæg, som højst kan udbetales med et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, mens det for førtidspensionister efter ny ordning, seniorpensionister og tidlige pensionister er den beregnede pension, som højst kan udbetales med et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik.

Den 3-årige periode regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Udbetaling Danmark skal træffe afgørelse om tilbagebetaling af for meget udbetalt pension i 3-årsperioden, hvis den udbetalte pension i denne periode overstiger selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik.

2.4.1.1.3. Udbetaling af fleksløntilskud eller støtte i form af tilskud til selvstændig virksomhed

Efter § 123 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, udgør fleksløntilskud til personer i fleksjob 98 pct. af arbejdsløshedsdagpengenes højeste beløb svarende til 18.935 kr. i 2021. Fleksløntilskuddet nedsættes med 30 pct. dels af lønindtægten i fleksjobbet, dels af anden lønindtægt, indtil den samlede lønindtægt pr. måned udgør 15.264 kr. (2021-niveau), og herefter med 55 pct. af den løn, som overstiger 15.264 kr. Fleksløntilskud og løn udbetalt af

arbejdsgiver kan tilsammen højst udgøre et beløb, der svarer til den løn, der udbetales for ansættelse på fuld tid i den pågældende stilling.

Det følger af lovens § 124 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, at personer, der under ferie modtager løn eller feriegodtgørelse, er berettiget til fleksløntilskud under ferien. Fleksløntilskuddet kan udbetales under ferieophold i udlandet.

Efter lovens § 124 er personer, der modtager løn under sygdom eller barsel, berettiget til fleksløntilskud i sygdoms- eller barselsperioden. Personer, der ikke er berettiget til løn under sygdom eller barsel, modtager syge- eller barselsdagpenge efter de regler, der fastsættes i medfør af § 49 i lov om sygedagpenge og § 34 i lov om ret til orlov og dagpenge ved barsel eller ressourceforløbsydelse efter § 69 j, i lov om aktiv socialpolitik. Syge- eller barselsdagpengene eller ressourceforløbsydelsen suppleres med fleksløntilskud, således at syge- eller barselsdagpenge eller ressourceforløbsydelse og fleksløntilskud tilsammen svarer til 98 pct. af arbejdsløshedsdagpengenes højeste beløb, jf. § 47 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

Efter § 126, stk. 1, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, er tilskuddet til personer, der driver selvstændig virksomhed, fastsat til 146.767 kr. (2021-niveau) om året. Tilskuddet nedsættes med 30 pct. dels af en beregnet årsindtægt i virksomheden, dels af anden arbejdsindkomst. Kommunen udbetaler tilskuddet med 1/12 af det beregnede tilskud pr. måned. Nedsættelsen af tilskuddet beregnes én gang årligt på baggrund af de 2 bedste regnskabsår inden for de seneste 3 år. Har virksomheden været drevet i mindre end 2 år, beregnes årsindtægten med baggrund i seneste hele regnskabsår.

Efter de gældende regler i § 132, stk. 1, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats kan det beregnede tilskud efter lovens §§ 123, 124 og 126 i en periode på 3 år højst udbetales på et niveau, der svarer til ydelserne nævnt i § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

En person, der har fået nedsat det beregnede tilskud efter §§ 123, 124 eller 126 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats til ydelsesniveauet efter § 22, stk. 2 og 3 i lov om aktiv socialpolitik, vil fortsat modtage det pågældende

tilskud og vil være omfattet af de almindelige regler, der gælder for tilskud efter hhv. §§ 123, 124 eller 126 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Det er alene tilskuddets størrelse, der bliver sat ned.

Det beregnede tilskud efter fradrag for lønindtægter eller overskud fra selvstændig virksomhed m.v. kan ikke overstige niveauet for ydelserne nævnt i § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik.

For at kommunen kan træffe afgørelse om niveauet for tilskud efter §§ 123, 124 og 126 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats i 3-årsperioden, er det nødvendigt, at kommunerne bliver gjort bekendt med, at personen er en del af den personkreds, der alene kan modtage ydelser på niveau nævnt i § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, på grund af sanktion i 3-årsperioden. Udbetaling Danmark samkører eller sammenstiller oplysninger herom og videregiver disse til kommunen. 3-årsperioden regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Det medfører, at personen først kan modtage den fulde ydelse, når der er gået 3 år fra udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Kommunen skal træffe afgørelse om tilbagebetaling af udbetalt tilskud efter §§ 123, 124 og 126 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, der overstiger ydelserne nævnt i § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, i perioden i § 132 stk. 1, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Hvis kommunen udbetaler fuldt fleksløntilskud eller tilskud til selvstændigt erhvervsdrivende, og hvis personen er omfattet af § 132, vil kommunen skulle kræve tilbagebetaling af forskellen mellem det udbetalte fleksløntilskud/tilskud til selvstændigt erhvervsdrivende og det tilskud, som personen skulle have haft.

På denne måde sikres det, at personer omfattet af § 132 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, ikke ville kunne få et større beregnet tilskud udbetalt, uanset at kommunen ikke på tidspunktet for anmodning om tilskud vil have kendskab til, at pågældende alene vil være berettiget til et beregnet tilskud efter lovens §§ 123, 124 og 126 på niveau med ydelserne nævnt i § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik.

2.4.1.1.4. Udbetaling af arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn

Arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge og efterløn reguleres af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 215 af 12. februar 2021, som ændret senest ved lov nr. 1438 af 29. juni 2021, samt bekendtgørelser fastsat med hjemmel heri.

Reglerne om arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge og efterløn administreres af arbejdsløhedskasserne.

Efter de gældende regler i §§ 53 og 54 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. er arbejdsløshedsdagpenge til et ledigt medlem af en arbejdsløhedskasse betinget af, at medlemmet har et forudgående medlemskab af en vis varighed og en forudgående indkomst eller beskæftigelse af en vis størrelse, eller kan modtage dagpenge på dimittendvilkår. Det er endvidere efter § 57, stk. 4, og § 62 i loven en betingelse, at medlemmet er tilmeldt hos jobcenteret som arbejdssøgende, og at medlemmet i øvrigt står fuldt til rådighed for arbejdsmarkedet.

Efter reglerne i § 75 h, stk. 3, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. er retten til feriedagpenge betinget af, at medlemmet på ferietidspunktet er i et arbejdsforhold som lønmodtager eller er ledigt, ville have dagpengeret i tilfælde af ledighed og har afholdt sin optjente ferie med feriegødtgørelse eller løn.

Efter reglerne i § 75 h, stk. 10, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. er der i bekendtgørelse nr. 1265 af 28. august 2020 om feriedagpenge fastsat nærmere regler om feriedagpenge.

Det fremgår heraf bl.a., at medlemmet på ferietidspunktet skal holde ferie og som udgangspunkt skal opfylde de samme betingelser, der gælder for at få dagpenge som hvis man var ledig. Medlemmet skal dog ikke stå til rådighed, jf. § 62 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

Efter reglerne i kapitel 11 a i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. giver efterløn medlemmer af en arbejdsløhedskasse med en længerevarende tilknytning til arbejdsmarkedet mulighed for at trække sig helt eller delvis tilbage fra arbejdsmarkedet på fleksible vilkår i op til 5 år før folkepensionsalderen, jf. lov om social pension.

De grundlæggende betingelser for at få ret til efterløn fremgår af §§ 74 og 74 a i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

Det er en betingelse, at medlemmet ved overgangen til efterløn vil kunne opfylde betingelserne for ret til dagpenge ved ledighed, herunder stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Efter overgangen til efterløn er det ikke længere en betingelse, at medlemmet skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Medlemmer, der opfylder de opstillede betingelser for ret til henholdsvis arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn, har ret til den pågældende ydelse. Dette gælder som udgangspunkt uanset medlemmets forhold i øvrigt.

Et medlem, som ved domstols- eller administrativ afgørelse er berøvet sin frihed, eller som undtager sig frihedsberøvelse, har ikke ret til arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn. Hvis et medlem under en ferie med feriedagpenge bliver frihedsberøvet under ferien, har pågældende stadig ret til feriedagpenge, såfremt pågældende ikke før ferien vidste, at pågældende ville blive frihedsberøvet. Det følger af § 62, stk. 2, nr. 3 (arbejdsløshedsdagpenge), og § 74 n, stk. 9 og 10 (efterløn), i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. og § 9, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 1265 af 28. august 2020 om feriedagpenge.

Ved § 4 i lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Blokering af hjemmesider og stop af offentlige ydelser til fremmedkrigere), blev der indsat en bestemmelse i § 87 a i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvorefter et medlem blev udelukket fra at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn i en periode på 3 år, hvis medlemmet ved endelig dom findes at have overtrådt straffelovens § 101 a, stk. 1, § 114 c, stk. 3, eller §§ 114 d, 114 e eller 114 g for forhold begået i udlandet, straffelovens § 114 j, stk. 1, eller for at have været i udlandet i strid med et udrejseforbud fastsat i medfør af paslovens § 2 b i lov om pas til danske statsborgere m.v., og medlemmet for den periode, dommen omfatter, har fået udbetalt en eller flere af 10 udtrykkeligt nævnte lovbestemte ydelser.

Ved § 5 i lov nr. 1526 af 18. december 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love (Karantæneordning i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v.) blev det fastsat, at bandekriminelle, som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig

retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, fordi lovovertrædelsen har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper af personer, fremover skal udelukkes fra ret til arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge og efterløn efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. i en 3-årig karantæneperiode, uanset om personen i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage disse ydelser.

Det forhold, at et medlem af en arbejdsløshedskasse er udelukket fra arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn i en 3-årsperiode, er ikke til hinder for, at pågældende kan medregne indkomst og beskæftigelse, der ligger i 3-årsperioden, til opfyldelse af betingelserne for ret til dagpenge, når 3-årsperioden er udløbet, eller at pågældende i 3-årsperioden kan optjene anciennitet i forhold til senere at kunne gå på efterløn.

Den 3-årige periode regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

I tilfælde, hvor Udbetaling Danmark ved samkøring eller sammenstilling af oplysninger konstaterer, at et medlem af en arbejdsløshedskasse har fået udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn i den 3-årige karantæneperiode, skal arbejdsløshedskassen træffe afgørelse om, at medlemmet skal betale ydelsesbeløbet tilbage.

Et medlem, der ikke har ret til arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn i perioden på tre år, jf. ovennævnte, vil kunne modtage integrationsydelse eller uddannelseshjælp eller kontanthjælp på et niveau, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, hvis de almindelige betingelser i § 11, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, er opfyldt.

2.4.1.1.5. Udbetaling af dagpenge efter barselsloven

Ret til dagpenge efter barselsloven reguleres i lov om ret til orlov og dagpenge ved barsel (barselsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 235 af 12. februar 2021, som ændret ved lov nr. 527 af 27. marts 2021 og lov nr. 1438 af 29. juni 2021, samt bekendtgørelser udstedt med hjemmel heri.

Udbetaling Danmark udbetaler dagpenge til den barslende – eller til arbejdsgiveren, hvis denne udbetaler løn under fraværet.

Ret til dagpenge efter barselsloven under fravær i forbindelse med graviditet, fødsel og adoption m.v., er blandt andet betinget af, at forælderen opfylder et beskæftigelseskrav, enten som lønmodtager/ledig eller som selvstændig erhvervsdrivende, jf. barselslovens §§ 27 og 28. Det er endvidere i barselsloven forudsat, at retten er betinget af, at den pågældende er sammen med barnet i fraværperioden.

Som udgangspunkt vil en person, som opfylder betingelserne for at modtage dagpenge efter barselsloven, have ret til dagpengene, uanset personens forhold i øvrigt.

Udbetalingen ophører dog, hvis en person bliver frihedsberøvet eller bevidst unddrager sig strafforfølgning, jf. barselslovens §§ 51 og 52.

Ved § 5 i lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Blokering af hjemmesider og stop af offentlige ydelser til fremmedkrigere), blev der indsat en ny bestemmelse i barselsloven, § 49 b, hvorefter en person er udelukket fra at få udbetalt dagpenge efter barselsloven i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom findes at have overtrådt straffelovens § 101 a, stk. 1, § 114 c, stk. 3, eller §§ 114 d, 114 e eller 114 g for forhold begået i udlandet, straffelovens § 114 j, stk. 1, eller for at have været i udlandet i strid med et udrejseforbud fastsat i medfør af paslovens § 2 b i lov om pas til danske statsborgere m.v., og personen for den periode, dommen omfatter, har fået udbetalt en eller flere af 10 udtrykkeligt nævnte lovbestemte ydelser.

Ved § 6 i lov nr. 1526 af 18. december 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love (Karantæneordning i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v.) blev der indsat endnu en ny bestemmelse i barselsloven, § 49 c, hvorefter bandekriminelle, som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, fordi lovovertrædelsen har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper af personer, er udelukket fra ret til dagpenge efter barselsloven i en 3-årig karantæneperiode, uanset om personen i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage dagpenge efter barselsloven.

Barselslovens § 49 c gælder alt fravær med dagpenge efter barselsloven, herunder også udskudt orlov og pasning af alvorligt syge børn. Det vil

eventuelt være muligt for den anden forælder at afholde den barsel med barselsdagpenge, som personen dermed evt. ikke kan holde, hvis den anden forælder opfylder barselslovens beskæftigelseskrav og øvrige betingelser. Det forhold, at et person er udelukket fra at få udbetalt dagpenge efter barselsloven i en 3-årsperiode, er ikke til hinder for, at pågældende kan medregne løntimer, der ligger i 3-årsperioden, til at opfylde betingelserne for ret til dagpenge efter barselsloven, for en fraværperiode efter barselsloven med første fraværsdag efter 3-årsperioden er udløbet.

Det følger af barselslovens § 49 c, stk. 2, at 3 års-perioden i stk. 1 regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Det følger af barselslovens § 49 c, stk. 3, at en person, der har modtaget barselsdagpenge, som personen ikke var berettiget til efter § 49 c, stk. 1, skal betale dagpengene tilbage. Udbetaling Danmark samkører eller sammenstiller oplysninger for at kunne træffe afgørelse om tilbagebetaling efter § 49 c, stk. 3. § 49 c, stk. 3, retter sig mod dagpenge efter loven udbetalt til personen selv. Hvis en eventuel arbejdsgiver har nået at få udbetalt refusion, afgøres et eventuelt tilbagebetalingskrav efter lovens almindelige regel i § 49, hvorefter modtageren ud over uberettiget at have modtaget beløbet også skal have modtaget det mod bedre vidende.

En person, der ikke har ret til barselsdagpenge i perioden på tre år, jf. ovennævnte, vil kunne modtage uddannelseshjælp eller kontanthjælp på et niveau, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, hvis de almindelige betingelser i § 11, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik er opfyldt.

2.4.1.1.6. Udbetaling af sygedagpenge

Ret til sygedagpenge reguleres af lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 1712 af 20. august 2021 samt bekendtgørelser udstedt med hjemmel heri.

For at opnå ret til sygedagpenge skal den sygemeldte være uarbejdsdygtig på grund af egen sygdom, jf. sygedagpengelovens § 7.

Kommunen udbetaler sygedagpenge til den sygemeldte eller til arbejdsgiveren, hvis denne udbetaler løn under sygefraværet. Dog udbetaler arbejdsgiveren sygedagpenge i de første 30 kalenderdage

(arbejdsgiverperioden), hvis den sygemeldte opfylder beskæftigelseskravet over for arbejdsgiveren, og dermed har været ansat hos arbejdsgiveren i de seneste 8 uger og har haft mindst 74 timers beskæftigelse i perioden.

For at opnå ret til sygedagpenge fra kommunen, skal den sygemeldte blandt andet opfylde et beskæftigelseskrav som enten lønmodtager/ledig eller selvstændig erhvervsdrivende, jf. sygedagpengelovens §§ 32, 34 og 42.

Som udgangspunkt vil en person, som opfylder betingelserne for at modtage sygedagpenge, have ret til sygedagpenge, uanset personens forhold i øvrigt. Udbetalingen ophører dog, hvis en person bliver frihedsberøvet eller bevidst unddrager sig strafforfølgning, jf. sygedagpengelovens §§ 74 og 75.

Ved § 6 i lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Blokering af hjemmesider og stop af offentlige ydelser til fremmedkrigere), blev der indsat en ny bestemmelse i lov om sygedagpenge, § 71 b, hvorefter en person er udelukket fra at få udbetalt sygedagpenge fra kommunen i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom findes at have overtrådt straffelovens § 101 a, stk. 1, § 114 c, stk. 3, eller §§ 114 d, 114 e eller 114 g for forhold begået i udlandet, straffelovens § 114 j, stk. 1, eller for at have været i udlandet i strid med et udrejseforbud fastsat i medfør af paslovens § 2 b i lov om pas til danske statsborgere m.v., og personen for den periode, dommen omfatter, har fået udbetalt en eller flere af 10 udtrykkeligt nævnte lovbestemte ydelser.

Ved § 7 i lov nr. 1526 af 18. december 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love (Karantæneordning i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v.) blev der indsat endnu en ny bestemmelse i lov om sygedagpenge, § 71 c, hvorefter bandekriminelle, som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, fordi lovovertrædelsen har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper af personer, er udelukket fra ret til sygedagpenge fra kommunen efter lov om sygedagpenge i en 3-årig karantæneperiode, uanset om personen i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage sygedagpenge fra kommunen.

En arbejdsgiver, der udbetaler løn under sygdom, kan efter sygedagpengelovens § 54 få udbetalt de dagpenge, som lønmodtageren ellers ville have ret til fra kommunen. Da en lønmodtager efter § 71 c ikke har ret til sygedagpenge fra kommunen i 3-årsperioden, har en arbejdsgiver,

der udbetaler løn under fravær til lønmodtageren, ikke ret til refusion af sygedagpengene efter lovens § 54.

Det forhold, at et person er udelukket fra at få udbetalt sygedagpenge fra kommunen i en 3-årsperiode, er ikke til hinder for, at pågældende kan medregne beskæftigelse, der ligger i 3-årsperioden, til at opfylde betingelserne for ret til sygedagpenge fra kommunen ved et sygefravær med første sygefraværsdag efter 3-årsperioden er udløbet.

Det følger af sygedagpengelovens § 71 c, stk. 2, at perioden på 3 år, jf. stk. 1, regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Efter sygedagpengelovens § 71 c, stk. 3, skal kommunen træffe afgørelse om, at en person, der har modtaget sygedagpenge fra kommunen, som personen ikke var berettiget til efter stk. 1, skal betale sygedagpengene tilbage. Udbetaling Danmark skal samkøre eller sammenstille oplysninger for at sikre, at kommunen kan træffe afgørelse om tilbagebetaling efter § 71 c, stk. 3.

§ 71 c, stk. 3, retter sig mod sygedagpenge fra kommunen udbetalt til personen selv. Hvis en eventuel arbejdsgiver har nået at få udbetalt refusion, afgøres et eventuelt tilbagebetalingskrav efter sygedagpengelovens almindelige regel i § 71, hvorefter modtageren ud over uberettiget at have modtaget beløbet også skal have modtaget det mod bedre vidende.

En person, der ikke har ret til sygedagpenge i perioden på tre år, jf. ovennævnte, vil kunne modtage uddannelseshjælp eller kontanthjælp på et niveau, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, hvis de almindelige betingelser i § 11, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, er opfyldt.

2.4.1.1.7. Udbetaling af fleksydelse

Fleksydelse reguleres af lov om fleksydelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 222 af 12. februar 2021, som ændret ved § 11 i lov nr. 876 af 12. maj 2021, samt af bekendtgørelse nr. 1187 af 5. august 2020 om fleksydelse.

Fleksydelse er en tilbagetrækningsordning for personer, der er visiteret til fleksjob, som ønsker at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet, inden de når

folkepensionsalderen. Fleksydelsesordningen administreres af Udbetaling Danmark.

De grundlæggende betingelser for at få ret til fleksydelse fremgår af §§ 1 a-2 a i lov om fleksydelse. Det er herunder en betingelse, at medlemmet har nået fleksydelsesalderen, jf. lovens § 1 a, opfylder et anciennitetskrav og har bopæl her i riget eller i et andet EØS-land, jf. lovens § 2. Det er samtidig en betingelse for at få udbetalt fleksydelse, at personen ikke er varetægtsfængslet.

Ved § 7 i lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Blokering af hjemmesider og stop af offentlige ydelser til fremmedkrigere), blev der blandt andet indsat en ny bestemmelse – § 22 a i lov om fleksydelse – hvorefter en person bliver udelukket fra at få udbetalt fleksydelse i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom findes at have overtrådt straffelovens § 101 a, stk. 1, § 114 c, stk. 3, eller §§ 114 d, 114 e eller 114 g for forhold begået i udlandet, straffelovens § 114 j, stk. 1, eller for at have været i udlandet i strid med et udrejseforbud fastsat i medfør af paslovens § 2 b i lov om pas til danske statsborgere m.v., og personen for den periode, dommen omfatter, har fået udbetalt en eller flere af 10 udtrykkeligt nævnte lovbestemte ydelser.

Ved § 8 i lov nr. 1526 af 18. december 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love (Karantæneordning i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v.) blev det fastsat, at bandekriminelle, som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, fordi lovovertrædelsen har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper af personer, fremover skal udelukkes fra ret til udbetaling af fleksydelse fra Udbetaling Danmark efter lov om fleksydelse i en 3-årig karantæneperiode, uanset om personen i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage fleksydelse.

Den 3-årige karantæneperiode skal regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

I tilfælde, hvor Udbetaling Danmark ved samkøring eller sammenstilling af oplysninger konstaterer, at en person har modtaget fleksydelse i den 3-årige karantæneperiode, skal Udbetaling Danmark træffe afgørelse om tilbagebetaling.

Et medlem, der ikke har ret til fleksydelse i perioden på tre år, jf. ovennævnte, vil kunne modtage uddannelseshjælp eller kontanthjælp på et niveau, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, hvis de almindelige betingelser i § 11, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, er opfyldt.

2.4.1.2. Regler om Udbetaling Danmarks registrering og videregivelse af oplysninger

Ved lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Blokering af hjemmesider og stop af offentlige ydelser til fremmedkrigere) blev der indført regler om en 3-årig udelukkelse fra eller begrænset ret til at modtage offentlige ydelser for domfældte fremmedkrigere, der under opholdet i udlandet som fremmedkriger har modtaget en offentlig forsørgelsesydelse. For at sikre, at den myndighed eller arbejdsløshedskasse, der udbetaler en forsørgelsesydelse, bliver bekendt med, at personen er i en udelukkelsesperiode, blev der i § 12 i lov om Udbetaling Danmark fastsat regler om, at Udbetaling Danmark samler oplysninger om alle afgørelser, der indebærer en udelukkelses- eller karantæneperiode, og løbende følger med i, om personerne får udbetalt offentlige ydelser.

Udbetaling Danmark skal således efter § 12 i, stk. 1, i lov om Udbetaling Danmark, samkøre eller sammenstille oplysninger om personer, der har modtaget en afgørelse om tilbagebetaling efter § 46 c, stk. 2, i lov om social pension, § 45 c, stk. 2, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., § 62, stk. 8, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., § 49 a, stk. 2, i barselsloven, § 71 a, stk. 2, i lov om sygedagpenge, § 22, stk. 7, i lov om fleksydelse, § 91, stk. 1, nr. 5, i lov om aktiv socialpolitik, § 70 f, stk. 11, 2. og 3. pkt., i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, regler fastsat i medfør af § 70 g, stk. 7, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, § 2 f i SU-loven og § 14 c i lov om statens voksenuddannelsesstøtte, med oplysninger fra indkomstregisteret og med nødvendige indtægtsoplysninger fra andre registre, herunder fra andre myndigheder, med henblik på kontrol af, om personerne uberettiget har fået udbetalt en offentlig ydelse i den 3-årige periode, hvor de som følge af afgørelsen om tilbagebetaling er udelukket fra at modtage eller har en begrænset ret til at modtage offentlige ydelser.

Ved lov nr. 1526 af 18. december 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love (Karantæneordning i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v.) blev der indført regler om en 3-årig udelukkelses- eller karantæneperiode i ydelsessystemet for bandekriminelle, som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, fordi lovovertrædelsen har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper af personer. Der blev i den sammenhæng indført regler i § 12 i, stk. 2, i lov om Udbetaling Danmark, som sikrer, at Udbetaling Danmark samler oplysninger om personer, der er omfattet af karantæneperioden for bandekriminelle, og løbende følger med i, om personerne får udbetalt offentlige ydelser.

Efter § 12 i, stk. 2, i lov om Udbetaling Danmark skal Udbetaling Danmark således samkøre eller sammenstille oplysninger om personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, med oplysninger fra indkomstregisteret og med nødvendige indtægtsoplysninger fra andre registre, herunder fra andre myndigheder, med henblik på kontrol af, om personerne uberettiget har fået udbetalt en offentlig ydelse i den 3-årige periode, hvor de som følge af dommen er udelukket fra at modtage eller har en begrænset ret til at modtage offentlige ydelser.

Endvidere skal Udbetaling Danmark efter § 12 i, stk. 3, i lov om Udbetaling Danmark i en 13-årig periode samkøre eller sammenstille oplysninger om personer, der modtager integrationsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, og som har modtaget en afgørelse om tilbagebetaling efter § 91, stk. 1, nr. 5, i lov om aktiv socialpolitik, eller ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, med oplysninger fra indkomstregisteret og med nødvendige indtægtsoplysninger fra andre registre, herunder fra andre myndigheder, med henblik på kontrol af, at personerne ikke modtager hjælp i form af uddannelseshjælp eller kontanthjælp uden at opfylde opholdskravet, jf. § 11, stk. 3-5, i lov om aktiv socialpolitik.

Perioden med udelukkelse fra eller begrænset ret til offentlige ydelser regnes fra tidspunktet for den endelige dom, når personen er idømt bøde eller betinget fængselsstraf. Hvis den pågældende er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver

mulighed for frihedsberøvelse, regnes perioden fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. I de situationer skal Udbetaling Danmark efter § 12 i, stk. 5, i lov om Udbetaling Danmark videregive oplysninger om myndighedernes og arbejdsløshedskassernes afgørelser om tilbagebetaling til Kriminalforsorgen. Kriminalforsorgen skal derefter underrette Udbetaling Danmark, når den dømte løslades. Kriminalforsorgen skal endvidere underrette Udbetaling Danmark ved løsladelse af en person, der afsoner ubetinget fængselsstraf eller udstår forvaring i Kriminalforsorgens institutioner for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Det følger af § 12 i, stk. 6, at hvis Udbetaling Danmark konstaterer, at en person, der er omfattet af en udelukkelses- eller karantæneperiode, får udbetalt en offentlig ydelse, skal Udbetaling Danmark videregive resultaterne af samkøringen eller sammenstillingen til den udbetalende myndighed. Hvis ydelsen er udbetalt af en arbejdsløhedskasse, skal Udbetaling Danmark ifølge § 12 i, stk. 7, videregive resultaterne af samkøringen eller sammenstillingen til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, som herefter videregiver oplysningen til arbejdsløhedskassen.

Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kan anmode Udbetaling Danmark om oplysninger om, hvilke myndigheder, der har modtaget resultatet af en registersamkøring, med henblik på at styrelsen eventuelt kan indhente en redegørelse om den foretagne sagsbehandling på baggrund af resultatet af registersamkøringen, jf. § 12 f i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Samkøring, sammenstilling og videregivelse af oplysninger efter § 12 i, i lov om Udbetaling Danmark, kan ske uden samtykke fra borgeren.

2.4.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser

Som udgangspunkt udbetales offentlige forsørgelsesydelse efter lov om aktiv socialpolitik og folkepension, førtidspension, fleksløntilskud, støtte i form af tilskud til selvstændig virksomhed, arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge, efterløn, barselsdagpenge, sygedagpenge samt fleksydelse uafhængigt af, om den pågældende ydelsesmodtager tidligere har modtaget dom for et strafbart forhold.

Dette udgangspunkt er fraveget ved lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Blokering af hjemmesider og stop af offentlige ydelser til fremmedkrigere), hvor der blev indført en 3-årig karantæneordning i ydelsessystemet for fremmedkrigere, som f.eks. har modtaget dom for at have tilsluttet sig væbnede styrker i udlandet, for at have overtrådt et udrejseforbud eller for at have indrejst eller opholdt sig i visse konfliktområder, og som samtidig har modtaget en offentlig forsørgelsesydelse under opholdet uden for Danmark.

Det er også fraveget ved lov nr. 1526 af 18. december 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love (Karantæneordning i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v.), hvor der blev indført en 3-årig karantæneordning i ydelsessystemet for personer, som idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a. Straffelovens § 81 a indeholder en bestemmelse om strafførhøjelse og skærpet straf for visse straffelovsovertrædelser med baggrund i rocker- og banderelaterede konflikter m.v.

Karantæneordningen omfatter personer, der idømmes helt eller delvis ubetinget fængselsstraf for en lovovertrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a. Karantæneordningen omfatter også personer, der er idømt en anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Dette omfatter anbringelsesdomme og behandlingsdomme efter straffelovens §§ 68 og 69, hvor der sker frihedsberøvelse, forvaring efter straffelovens § 70 og ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a.

De indførte karantæneordninger i ydelsessystemet betyder for det første, at den dømte efter udstået straf højst vil kunne modtage kontanthjælp og visse andre ydelser med et niveau svarende til satsen for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i en 3-årig karantæneperiode. For det andet betyder karantæneordningerne, at hvis den dømte ikke har opholdt sig i Danmark i sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år, vil der ved beregning af optjening af retten til uddannelseshjælp eller kontanthjælp, ikke kunne medregnes en karantæneperiode på 3 år. For det tredje medfører karantæneordningerne, at den dømte bliver udelukket fra arbejdsløshedsdagpenge og visse andre ydelser i en karantæneperiode på 3 år.

Regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Nye Borgerlige er i juni 2021 blevet enige om følgende:

- Straffen for gentagen vold og for mishandling og grov vold begået mod et barn af en person i eller nært knyttet til barnets husstand skal skærpes med tredjedel.
- Vandelskravet i reglerne om permanent opholdstilladelse skal skærpes, så flere grove straffelovsovertrædelser end i dag kommer til at føre til udelukkelse fra tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Karensreglen for familiesammenføring med børn udvides, således at der som udgangspunkt ikke kan gives familiesammenføring til et barn i en periode på ti år, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle/samlever er idømt fængselsstraf for at sende et (andet) barn på genopdragelse i udlandet.
- Indførsel af sanktioner i ydelsessystemet for alle personer, der er straffet for vold eller grov vold mod børn i nære relationer.

Beskæftigelsesministeriet finder, at den foreslåede karantæneordning for personer, der får skærpet straffen for vold eller grov vold mod børn i nære relationer, bør gennemføres ved, at den nuværende karantæneordning for bandekriminelle, som blev indført ved lov nr. 1526 af 18. december 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love, udvides til også at gælde denne personkreds.

Karantæneordningen omfatter ikke dømte personer, hvor straffen alene er bøde eller betinget fængselsstraf. Karantæneordningen omfatter ligeledes ikke situationer, hvor den pågældende er idømt en anden strafferetlig retsfølge, som ikke er af frihedsberøvende karakter, f.eks. dom til ambulantly behandling eller til tilsyn efter straffelovens §§ 68 og 69.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at den gældende karantæneordning i ydelsessystemet, som gælder for personer, der ved endelig dom idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, udvides til også at omfatte personer, som ved endelig dom idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og som får skærpet straffen for vold eller for grov vold mod personer under 18 år i nære relationer, jf. straffelovens § 244, stk. 2, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.

Efter den foreslåede ændring af straffelovens § 244, stk. 2, og den foreslåede indsættelse af et nyt punktum i straffelovens § 245, stk. 1, indebærer, at straffen for gentagen vold og for mishandling og grov vold begået mod et barn af en person i eller nært knyttet til barnets husstand skærpes med 1/3.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger

Det foreslås, at den 3-årige karantæneperiode regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, eller § 245, stk. 1, 3. pkt. Fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter er udstået, når personen løslades eller udskrives. Ved løsladelse eller udskrivning forstås første løsladelse eller udskrivning, herunder prøveløsladelse og prøveudskrivning, samt benådning fra den straf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, den pågældende var idømt.

Karantæneordningen i ydelsessystemet foreslås for det første at medføre, at den dømte i en 3-årig karantæneperiode efter udstået straf højst vil kunne modtage følgende ydelser på niveau for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse:

- Uddannelseshjælp, kontanthjælp, revalideringsydelse, ressourceforløbsydelse i ressourceforløb, ressourceforløbsydelse i jobafklaringsforløb og ledighedsydelse efter lov om aktiv socialpolitik.
- Pension efter lov om social pension.
- Pension efter lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v.
- Fleksløn tilskud efter § 123 og tilskud til selvstændig virksomhed efter § 126 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

For det andet foreslås det, at den dømte ikke vil kunne medregne en karantæneperiode på 3 år ved beregningen af opholdsperioden efter § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik. Efter denne bestemmelse er retten til uddannelseshjælp eller kontanthjælp blandt andet betinget af, at personen lovligt har opholdt sig her i riget i sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år. Personer, der ikke har opnået ret til uddannelseshjælp eller kontanthjælp, kan, hvis de øvrige betingelser for at modtage hjælp efter § 11, i lov om aktiv socialpolitik er opfyldt, modtage selvforsørgelse- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse.

For det tredje vil den dømte blive udelukket fra følgende ydelser i en 3-årig karantæneperiode efter udstået straf:

- Arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge og efterløn efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.
- Dagpenge efter barselsloven.
- Sygedagpenge fra kommunen efter lov om sygedagpenge.
- Fleksydelse efter lov om fleksydelse.
-

Hvis en kommune, Udbetaling Danmark eller en arbejdsløshedskasse udbetaler ydelser til en person omfattet af den 3-årige karantæne, som den pågældende ikke er berettiget til i karantæneperioden, skal beløbet kræves tilbagebetalt. Med henblik på at sikre, at der kan træffes afgørelse om tilbagebetaling, skal Udbetaling Danmark samkøre eller sammenstille oplysninger om udbetalinger i karantæneperioden.

2.4.3.1. Nedsættelse af visse ydelser til niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse i 3 år

2.4.3.1.1. Nedsættelse af ydelser efter lov om aktiv socialpolitik

Det foreslås, at personer, som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2, fremover alene har ret til at modtage uddannelseshjælp, kontanthjælp, revalideringsydelse, ressourceforløbsydelse under ressourceforløb eller jobafklaringsforløb og ledighedsydelse med et niveau svarende til satsen for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i en 3-årig karantæneperiode.

Den 3-årige karantæneperiode skal regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Med forslaget vil et ægtepar, hvor begge modtager uddannelses- eller kontanthjælp, men hvor den ene ægtefælle i ægteparret er omfattet af forslaget om nedsættelse af hjælpen til niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse blive behandlet på samme måde som et ægtepar, hvor en eller begge modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse.

Det betyder, at for et ægtepar, som modtager uddannelses- eller kontanthjælp, hvor begge eller en af ægtefællerne er omfattet af forslaget om nedsættelse af hjælpen til niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, vil hjælpen til ægteparret blive beregnet efter § 26, stk. 1 eller 2, i lov om aktiv socialpolitik på baggrund af satserne i § 22. Ægtefællerne anses ikke for at udnytte deres arbejdsmuligheder efter § 13, stk. 1-6, og § 13 a, når ægteparret har modtaget hjælp efter § 11 i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år og den pågældende ægtefælle ikke har dokumenteret, at han eller hun har haft mindst 225 timers ordinært og udstøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder, jf. § 13 f, stk. 1.

Det betyder, at begge ægtefæller i et ægtepar, hvor den ene er omfattet af § 10 h, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik om, at en person, der er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2, i en periode på 3 år alene kan modtage ydelser på niveau med selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, og den anden er berettiget til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, vil få hjælpen beregnet som summen af de beløb, som hver af ægtefællerne er berettiget til, jf. lovens § 26, stk. 1. Ægteparret skal også opfylde arbejdskravet på 225 timers ordinært og udstøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder, for at de kan vedblive med at modtage fuld hjælp, når de som par har modtaget hjælp i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år, jf. § 13 f, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik.

Det samme gælder, hvis den ene ægtefælle er berettiget til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp, hvor den pågældende er omfattet af § 10 h, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, og den anden er berettiget til uddannelses- eller kontanthjælp, og uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen nedsættes således, at de to forsørgelsesydelser sammenlagt svarer til uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, dog således at begge mindst vil modtage det beløb, de hver ville have modtaget i selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, jf. lovens § 26, stk. 2.

Hvis en eller begge ægtefæller i et sådant ægtepar ikke opfylder arbejdskravet på 225 timers ordinært og udstøttet arbejde, beregnes hjælpen til parret efter § 26, stk. 8 og 9, og § 34, stk. 3. En eventuel danskbonus efter

§ 22, stk. 4-8, og tilsvarende beløb til en ægtefælle, jf. § 26, stk. 2, holdes ude af beregningen, dvs. at den ægtefælle, der har opnået danskbonus, beholder den, jf. § 26, stk. 8, i lov om aktiv socialpolitik.

En ugift person, der er omfattet af forslaget om nedsættelse af hjælpen til niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, omfattes ikke af 225-timersreglen.

Enlige og samlevende personer anses som ugifte i relation til 225-timersreglen.

For personer, der er omfattet af forslaget om nedsættelsen af hjælpen til niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, vil reglerne om kontanthjælpsloftet efter §§ 25 b-25 e, i lov om aktiv socialpolitik finde tilsvarende anvendelse som for modtagere af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22 i lov om aktiv socialpolitik. Det samme gælder reglerne om særlig støtte i § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

Det foreslås, at der også skal ske en henvisning til § 10 j, i lov om aktiv socialpolitik, således personer omfattet af denne bestemmelse også får en sanktion fordelt på 3 forskellige sanktionssatser i lighed med personer omfattet af §§ 10 f eller h, når pågældende skal have en sanktion for f.eks. uden rimelig grund at være ophørt i sit arbejde.

For en person, der er omfattet af forslaget om, at ledighedsydelsen nedsættes til niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, foreslås det, at personen først vil kunne modtage den høje sats for ledighedsydelse efter § 74 a, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, når 3-årsperioden for nedsættelsen af ledighedsydelsen er gået, uanset om den pågældende har været ansat i et fleksjob i 9 måneder inden for 18 måneder, før 3-årsperioden udløber.

Det betyder, at en person, der i 3-årsperioden har været ansat i 9 måneder eller mere i et fleksjob, først bliver omfattet af § 74 a, stk. 4, fra det tidspunkt, hvor 3-årsperioden er udløbet, og dermed først får den høje ledighedsydelse efter § 74 a, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, fra dette tidspunkt.

Ifølge § 91, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, skal kommunen træffe afgørelse om tilbagebetaling af udbetalte ydelser efter kapitel 4, 6 a-6 c og

7, hvis ydelserne overstiger niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, for den periode, der er nævnt i §§ 10 f, 10 h og 10 j.

Hvis kommunen udbetaler fuld kontanthjælp til en ansøger, som er omfattet af § 10 h, stk. 1 og 2, i lov om aktiv socialpolitik, skal kommunen således kræve tilbagebetaling af forskellen mellem den udbetalte hjælp og den hjælp, som personen skulle have haft.

Forslaget betyder, at kommunen skal træffe afgørelse om tilbagebetaling af udbetalte ydelser efter kapitel 4, 6 og 6 a-6 c, i lov om aktiv socialpolitik, hvis ydelserne overstiger niveauet for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i den 3-årige periode, for personer, der omfattes af forslaget.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3.

2.4.3.1.2. Nedsættelse af folkepension, førtidspension, seniorpension og tidlig pension

Det foreslås, at personer, som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2, fremover alene har ret til at modtage folkepension, førtidspension, seniorpension eller tidlig pension svarende til satsen for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i en 3-årig karantæneperiode.

Forslaget omfatter fsva. folkepension og førtidspension efter gammel ordning det beregnede grundbeløb og pensionstillæg, jf. § 31, stk. 4, i lov om social pension, og § 29, stk. 5, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., seniorpension og førtidspension, jf. lovens § 32 c, stk. 2, og tidlig pension, jf. lovforslagets § 4, nr.3.

Den 3-årige karantæneperiode skal regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Forslaget vil endvidere medføre, at Udbetaling Danmark skal træffe afgørelse om tilbagebetaling af for meget udbetalt pension i 3-årsperioden, hvis den udbetalte pension i denne periode overstiger selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik.

Det foreslås endelig, at det præciseres, at tidlig pension på samme måde som førtidspension og seniorpension højst kan udbetales med et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, når den tidlige pensionist er omfattet af §§ 46 d, 46 f eller 46 g i lov om social pension.

Forslaget vil betyde, at det i loven tydeliggøres, at dømte fremmedkrigere, dømte bandekriminelle og personer, der er dømt for vold eller grov vold mod børn i nære relationer, samt tiltalte i straffesager, der uden lovligt forfald udebliver fra retsmøder, højst kan få udbetalt tidlig pension med et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets §§ 4 og 5.

2.4.3.1.3. Nedsættelse af fleksløntilskud eller støtte i form af tilskud til selvstændig virksomhed

Det foreslås, at personer, som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2, fremover alene har ret til et beregnet fleksløntilskud eller et beregnet tilskud til selvstændigt erhvervsdrivende med en væsentligt og varigt nedsat arbejdsevne på et niveau svarende til satsen for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse i en 3-årig karantæneperiode.

Det foreslås endvidere, at den 3-årige karantæneperiode skal regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Forslaget vil endvidere medføre, at kommunen skal træffe afgørelse om tilbagebetaling af udbetalt fleksløntilskud eller tilskud til selvstændigt erhvervsdrivende i 3-årsperioden, hvis det udbetalte tilskud i denne periode

overstiger selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 6.

2.4.3.2. Karantæneperiode på 3 år ved beregning af ret til uddannelses- eller kontanthjælp

Det foreslås, at personer, som ved endelige dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2, fremover ikke skal have medregnet en karantæneperiode på 3 år ved beregningen af kravet om lovligt ophold her i riget i sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år, der gælder for at kunne modtage uddannelses- eller kontanthjælp, jf. § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik.

Er opholdskravet og beskæftigelseskravet, jf. § 11, stk. 8, ikke opfyldt, yder kommunen selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, jf. lovens § 11, stk. 11.

Det foreslås endvidere, at den 3-årige periode skal regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. I den 3-årige karantæneperiode kan der udbetales selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis betingelserne for modtagelse af hjælpen i øvrigt er opfyldt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3.

2.4.3.3. Udelukkelse fra visse ydelser i 3 år

2.4.3.3.1. Udelukkelse fra udbetaling af arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn

Det foreslås, at personer, som ved endelige dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2, fremover skal udelukkes fra ret til arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge og efterløn efter lov om

arbejdsløshedsforsikring m.v. i en 3-årig karantæneperiode, uanset om personen i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage disse ydelser.

Den 3-årige periode skal regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Det foreslås endvidere, at i tilfælde, hvor Udbetaling Danmark ved samkøring eller sammenstilling af oplysninger konstaterer, at et medlem af en arbejdsløshedskasse har fået udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn i den 3-årige karantæneperiode, jf. afsnit 2.4.3.4., skal arbejdsløshedskassen træffe afgørelse om, at medlemmet skal betale ydelsesbeløbet tilbage.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 7.

2.4.3.3.2. Udelukkelse fra udbetaling af dagpenge efter barselsloven

Det foreslås, at personer, som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2, fremover skal udelukkes fra ret til dagpenge efter barselsloven i en 3-årig karantæneperiode, uanset om personen i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage dagpenge efter barselsloven.

Den 3-årige karantæneperiode skal regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Det foreslås endvidere, at i tilfælde, hvor Udbetaling Danmark ved samkøring eller sammenstilling af oplysninger konstaterer, at en person har modtaget dagpenge efter barselsloven i den 3-årige karantæneperiode, jf. afsnit 2.4.3.4., skal Udbetaling Danmark træffe afgørelse om tilbagebetaling.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 8.

2.4.3.3.3. Udelukkelse fra udbetaling af sygedagpenge fra kommunen

Det foreslås, at personer, som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2, fremover skal udelukkes fra ret til sygedagpenge fra kommunen efter lov om sygedagpenge i en 3-årig karantæneperiode, uanset om personen i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage sygedagpenge fra kommunen.

Den 3-årige karantæneperiode skal regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Det foreslås endvidere, at i tilfælde, hvor Udbetaling Danmark ved samkøring eller sammenstilling af oplysninger konstaterer, at en person har modtaget sygedagpenge fra kommunen i den 3-årige karantæneperiode, jf. afsnit 2.4.3.4., skal kommunen træffe afgørelse om tilbagebetaling.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 9.

2.4.3.3.4. Udelukkelse fra udbetaling af fleksydelse

Det foreslås, at personer, som ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2, fremover skal udelukkes fra ret til udbetaling af fleksydelse fra Udbetaling Danmark efter lov om fleksydelse i en 3-årig karantæneperiode, uanset om personen i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage fleksydelse.

Den 3-årige karantæneperiode skal regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Det foreslås endvidere, at i tilfælde, hvor Udbetaling Danmark ved samkøring eller sammenstilling af oplysninger konstaterer, at en person har modtaget fleksydelse i den 3-årige karantæneperiode, jf. afsnit 2.4.3.4, skal Udbetaling Danmark træffe afgørelse om tilbagebetaling.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 10.

2.4.3.4. Registrering hos og videregivelse af oplysninger fra Udbetaling Danmark

Den foreslåede karantæneordning for voldsdømte, jf. lovforslagets §§ 3-10, vil gælde for alle personer, der ved endelig dom idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., og perioden regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Det skal derfor sikres, at de myndigheder og arbejdsløshedskasser, som administrerer lovgivningen på de forskellige ydelsesområder, bliver gjort bekendt med, at en person er i en karantæneperiode.

Det findes hensigtsmæssigt, at én myndighed samler oplysninger om alle domfældte efter straffelovens bestemmelser, der indebærer en karantæneperiode, og løbende følger med i, om personerne får udbetalt offentlige ydelser, og i givet fald orienterer den udbetalende myndighed eller arbejdsløshedskasse. Det vurderes, at opgaven med at samle og formidle oplysninger om personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., bør placeres hos Udbetaling Danmark, som i forvejen, jf. § 12 i, i lov om Udbetaling Danmark, varetager den tilsvarende opgave vedrørende domfældte fremmedkrigere og bandekriminelle, der er udelukket fra eller har en begrænset ret til offentlige ydelser.

Udbetaling Danmark vil ikke kunne foretage samkøring og videregive oplysninger om karantæneramte voldsdømte personer med hjemmel i de gældende regler i § 12 i, i lov om Udbetaling Danmark.

Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse), herefter benævnt databeskyttelsesforordningen, er der fastsat regler om databeskyttelse.

Det fremgår bl.a. af forordningens artikel 5, stk. 1, at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke må viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål, og være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles.

Det fremgår af forordningens artikel 10, 1. pkt., at behandlingen af oplysninger om strafbare forhold på grundlag af artikel 6, stk. 1, kun må foretages under kontrol af en offentlig myndighed.

Efter forordningens artikel 6 kan der blandt andet ske behandling af oplysninger, hvis behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige, jf. forordningens artikel 6, stk. 1, litra c, eller hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt, jf. forordningens artikel 6, stk. 1, litra e.

Efter forordningens artikel 6, stk. 2, kan medlemsstaterne opretholde eller indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af forordningens bestemmelser om behandling med henblik på overholdelse af artikel 6, stk. 1, litra c og e, ved at fastsætte mere specifikke krav til behandling og andre foranstaltninger for at sikre lovlig og rimelig behandling, herunder for andre specifikke databehandlingssituationer som omhandlet i forordningens kapitel IX (artikel 85-91).

Efter forordningens artikel 6, stk. 3, skal grundlaget for behandlingen i henhold til stk. 1, litra c og e, fremgå af EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, og formålet med behandlingen skal være fastlagt i dette retsgrundlag eller for så vidt angår den behandling, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra e, være nødvendig for udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse. Dette retsgrundlag kan indeholde specifikke bestemmelser med henblik på at tilpasse anvendelsen af bestemmelserne i forordningen, blandt andet de generelle betingelser for lovlighed af den dataansvarliges behandling, hvilke typer oplysninger, der skal behandles, berørte registrerede, hvilke enheder personoplysninger må videregives til, og formålet hermed, formålsbegrænsninger, opbevaringsperioder og behandlingsaktiviteter samt behandlingsprocedurer, herunder foranstaltninger til sikring af lovlig og rimelig behandling såsom i andre specifikke databehandlingssituationer

som omhandlet i forordningens kapitel IX. EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret skal opfylde et formål i samfundets interesse og stå i rimeligt forhold til det legitime mål, der forfølges. Efter databeskyttelsesforordningen er det således muligt at opretholde og indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen i forbindelse med artikel 6, stk. 1, litra c og e, vedrørende behandling på baggrund af en retlig forpligtelse eller i samfundets interesse.

Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at Udbetaling Danmarks behandling af oplysninger, samkøring, sammenstilling og videregivelse af oplysninger om personer, der er udelukket fra eller har en begrænset ret til offentlige ydelser som følge af en endelig dom om ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., kan finde sted inden for rammerne af bestemmelserne i databeskyttelsesforordningen.

Det er samtidig Beskæftigelsesministeriets vurdering, at den påtænkte behandling af oplysninger om strafbare forhold er nødvendig for varetagelse af opgaven med at administrere den foreslåede karantæneordning. På den baggrund foreslås det, at anvendelsesområdet for § 12 i, stk. 2, i lov om Udbetaling Danmark udvides, således at det fremgår, at Udbetaling Danmarks samkøring og sammenstilling af oplysninger, og videregivelse af resultaterne heraf, også vil omfatte personer, der er udelukket fra eller har en begrænset ret til offentlige ydelser som følge af en endelig dom om ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.

Forslaget indebærer, at Udbetaling Danmark skal samkøre eller sammenstille oplysninger om personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., med oplysninger fra indkomstregisteret og med nødvendige indtægtsoplysninger fra andre registre, herunder fra andre myndigheder, med henblik på kontrol af, om personerne uberettiget har fået udbetalt en offentlig ydelse i den periode, hvor de som følge af dommen efter de nævnte bestemmelser i straffeloven er udelukket fra eller har en begrænset ret til at modtage offentlige ydelser i en 3-årsperiode.

Det bemærkes, at forslaget indebærer behandling, herunder videregivelse af oplysninger om strafbare forhold. Der er fastsat særlige regler om behandling af oplysninger om strafbare forhold i databeskyttelsesloven. Det følger således af databeskyttelseslovens § 8, stk. 1, at der for den offentlige forvaltning ikke må behandles oplysninger om strafbare forhold, medmindre det er nødvendigt for varetagelsen af myndighedens opgaver. Det følger af lovens § 8, stk. 2, at de i stk. 1 nævnte oplysninger ikke må videregives. Videregivelse kan dog bl.a. ske, hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe. Den foreslåede ordning vurderes at være i overensstemmelse med databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, nr. 3.

For modtagere af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, der ifølge de foreslåede ændringer vil blive omfattet af en 3-årig karantæneperiode, der ikke kan indgå ved beregning af opholdskravet på sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år, er der behov for en samkøringsperiode på 13 år. En person, der får karantæne efter lovforslagets § 3, nr. 2, vil således være længere tid om at opnå ret til uddannelses- og kontanthjælp, idet den 3-årige karantæneperiode ikke kan medregnes. For at sikre, at ingen personer, der har fået en karantæneperiode efter lovforslagets § 3, nr. 2, overgår til uddannelses- eller kontanthjælp, før karantæneperioden på 3 år er forløbet og opholdskravet på sammenlagt mindst 9 år inden for de seneste 10 års ophold i Danmark er opfyldt, er der behov for at samkøre og sammenstille oplysningerne i en periode på 13 år. For denne målgruppe er det nødvendigt, at Udbetaling Danmark i en 13-årig periode kan oplyse udbetalende kommune om, at der er en 3-årig karantæneperiode, der ikke kan medregnes ved beregningen af opholdskravet efter § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik.

På den baggrund foreslås anvendelsesområdet i lovens § 12 i stk. 3, udvidet, således at samkøringsperioden på 13 år for visse modtagere af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse også vil gælde for målgruppen i den foreslåede karantæneordning.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 11, nr. 2.

Den foreslåede periode med udelukkelse fra eller begrænset ret til offentlige ydelser regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en

overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt. Fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter er udstået, når personen løslades eller udskrives. For at kunne afgrænse perioden med kontrol af oplysninger fra indkomstregisteret m.v., har Udbetaling Danmark derfor brug for at blive underrettet, når personen bliver løsladt eller udskrevet.

Derfor foreslås målgruppen i § 12 i, stk. 5, i lov om Udbetaling Danmark udvidet, således at Kriminalforsorgen skal underrette Udbetaling Danmark, når en person, der afsoner ubetinget fængselsstraf eller udstår forvaring i Kriminalforsorgens institutioner for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., løslades. Kriminalforsorgen har ikke i alle tilfælde oplysninger om løsladelse og udskrivning af personer, der udstår anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt. Det kan f.eks. være i tilfælde, hvor en person er idømt behandling på en psykiatrisk afdeling, hvor overlægen træffer beslutning om udskrivelse til fortsat ambulat behandling. Det foreslås derfor, at den eksisterende bemyndigelse i § 12 i, stk. 5, hvorefter beskæftigelsesministeren efter forhandlinger med vedkommende minister kan fastsætte nærmere regler om underretning af Udbetaling Danmark om oplysninger om løsladelse eller udskrivning af en person, der udstår anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, ændres således, at bemyndigelsen tillige kommer til at omfatte personer omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt. Derved sikres det, at Udbetaling Danmark i alle tilfælde får de nødvendige oplysninger til at iværksætte samkøring og sammenstilling med oplysninger fra indkomstregisteret.

Det antages, at nogle af de personer, der vil blive omfattet af den foreslåede karantæneordning i ydelsessystemet som følge af overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., vil have været varetægtsfængslet under retssagen i et omfang, som betyder, at den idømte fængselsstraf er udstået på tidspunktet for dommen. I sådanne tilfælde vil den dømte ikke blive indsat til afsoning i en institution under Kriminalforsorgen, men blive løsladt umiddelbart efter domsafsigelsen. Karantæneperioden i ydelsessystemet vil derfor også begynde på tidspunktet for den endelige dom. Det kan endvidere ikke udelukkes, at

personer dømt efter straffelovens § 81 a, tilsvarende vil have været varetægtsfængslet under retssagen i et omfang, som betyder, at den idømte fængselsstraf er udstået på tidspunktet for dommen.

For at sikre, at der kan iværksættes registersamkøring og sammenstilling af indtægtsoplysninger med det samme i tilfælde af, at en person har udstået sin straf og løslades umiddelbart efter domsafsigelsen, foreslås det at tilføje i § 12 i, stk. 5, i lov om Udbetaling Danmark, at Anklagemyndigheden skal underrette Udbetaling Danmark, hvis en person ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., og den pågældende på tidspunktet for den endelige dom har udstået fængselsstraffen.

Udbetaling Danmark skal efter den gældende § 12 i, stk. 6, i lov om Udbetaling Danmark videregive resultaterne af samkøringen eller sammenstillingen efter § 12 i, stk. 1-3, til en myndighed, der udbetaler en ydelse til en person i perioden med udelukkelse fra eller begrænset ret til offentlige ydelser, der er omfattet af en karantæneperiode, uanset om karantænen skyldes en dom som fremmedkriger eller en dom om ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a. Med de foreslåede ændringer af § 12 i, stk. 2 og 3, vil Udbetaling Danmarks videregivelse af resultater af samkøring eller sammenstilling, jf. § 12 i, stk. 6, fremover også omfatte målgruppen i den foreslåede karantæneordning for voldsdømte personer.

Myndigheden bliver derved vidende om, at personen er udelukket fra eller kun har begrænset ret til offentlige ydelser i en 3-årig periode, så der kan tages højde for det i myndighedens sagsbehandling.

Når det drejer sig om en ydelse, der er udbetalt af en arbejdsløshedskasse i karantæneperioden, skal Udbetaling Danmark, i lighed med den gældende videregivelsesordning efter § 12 i, stk. 6, i lov om Udbetaling Danmark i sager om dømte fremmedkrigere og bandekriminelle, fremover også videregive resultater af samkøring vedrørende voldsdømte personer til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, som giver oplysningerne videre til arbejdsløshedskassen.

Hvis det konstateres, at en person har fået udbetalt en offentlig ydelse i 3-års perioden i strid med reglerne, skal myndigheden eller arbejdsløshedskassen kræve beløbet tilbagebetalt.

Med den foreslåede udvidelse af målgruppen for Udbetaling Danmarks registersamkøring og sammenstilling af oplysninger efter § 12 i, stk. 2 og 3, vil § 12 f i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, hvorefter Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kan indhente redegørelser fra myndigheder, der modtager resultater af Udbetaling Danmarks registersamkøring efter § 12 i, stk. 6, i lov om Udbetaling Danmark, derved fremover også omfatte resultater af samkøring vedrørende persongruppen i den foreslåede karantæneordning for voldsdømte personer.

Myndigheden vil således være forpligtet til på styrelsens anmodning at redegøre for den foretagne sagsbehandling på baggrund af oplysningerne om resultatet af registersamkøringen. Redegørelsen kan både omfatte faktiske oplysninger om de foretagne sagsskridt og eventuelle afgørelser til personen med det formål at skabe sikkerhed for, at myndigheden har forholdt sig til de modtagne oplysninger og undersøgt, om personen har modtaget ydelsen med urette. Der er således tale om en kontrol af myndighedernes opfølgning og ikke en kontrol rettet mod den enkelte borger. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kan og skal ikke ændre myndighedernes vurderinger og afgørelser i de konkrete sager.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 11, nr. 2-4.

2.5. Fleksibel udbetaling af repatrieringsstøtte og hjemrejsestøtte

2.5.1. Gældende ret

2.5.1.1. Hjælp til repatriering

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning yder hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 6. Personer omfattet af repatrieringsordningens personkreds er således flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v., andre familiesammenførte udlændinge samt danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil og ønsker at vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, med henblik på at tage varig bopæl.

Hjælp til repatriering udbetales som led i personens tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Ved vurderingen af, om personen har midler til repatriering, ser kommunalbestyrelsen bort fra formuebeløb, herunder i form af kapitalpension m.v., på op til 50.000 kr. for enlige og op til 100.000 kr. for ægtefæller, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 11.

Hjælp til repatriering omfatter udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udgifter til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohave, udgifter til transport af erhvervsudstyr, etableringshjælp, køb af erhvervsudstyr, sygeforsikring i et år i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udgifter til medbragt lægeordineret medicin, udgifter til nødvendige personlige hjælpemidler og nødvendig vaccination samt udgifter til skolegang, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 1-10, jf. nedenfor. Satserne reguleres årligt.

Hjælp til etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7 a, stk. 4, udbetales i to dele, jf. § 7 a, stk. 2-5. Første del af hjælpen udbetales således i Danmark i forbindelse med tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Det følger af udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og 2, at der for visse udlændinge, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, og dermed opgiver bopælen her i landet, gælder en særlig fortrydelsesret på op til 12 på hinanden følgende måneder, som i visse tilfælde kan forlænges op til i alt 24 måneder. Fortrydelsesretten indebærer, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, uanset at udlændingen er repatrieret til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, og dermed har opgivet sin bopæl i Danmark.

For udlændinge, der efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, har en fortrydelsesret på 12 måneder eller mere, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, jf. ovenfor, efter fortrydelsesrettens udløb. For andre udlændinge – hvor fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a er af kortere varighed end 12 måneder, eller hvor der ikke gælder nogen fortrydelsesret – udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

For udlændinge gælder det således, at den resterende del af hjælp til repatriering kan udbetales, når de tidsmæssige betingelser er opfyldt, dvs. typisk når der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark, eller når fortrydelsesretten herefter udløber.

Hvis den pågældende er dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den resterende del af hjælp til repatrieringen, når den pågældende, på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes eventuelle børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Tilsvarende skal børn, som er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering og dermed ikke modtager hjælp til repatriering, og som opholder sig sammen med den repatrierede forælder i dennes hjemland, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, løses fra deres danske statsborgerskab. Er den pågældende dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, og som følger den repatrierede forælder, udbetales den resterende hjælp til henholdsvis etablering, sygeforsikring, behandlingsudgifter og skoleudgifter, når den pågældende herudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Formålet med opdeling af udbetaling af hjælp til repatriering er at forhindre misbrug af ordningen, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1246. Opdelingen af støtten øger samtidig motivationen til at blive i hjemlandet. Den enkelte person skal selv rette henvendelse til de danske myndigheder med oplysninger om nuværende adresse og bankforbindelse for at få udbetalt den sidste del af hjælpen.

2.5.1.1.1. Udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning

Kommunalbestyrelsen påser i forbindelse med behandling af en ansøgning om repatrieringsstøtte, hvilke udgifter, der i den konkrete sag kan ydes hjælp til.

Der kan efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 1, ydes hjælp til udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Hjælpen omfatter alle transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i repatrieringslandet. Hjemrejsen skal foretages så billigt som muligt.

2.5.1.1.2. Transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohaves

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 2, kan der ydes hjælp til udgifter på højst 31.836 kr. pr. person til transport af personlige ejendele eller hjælp til køb af personligt bohaves. Den enkelte kan således selv vælge enten at få støtte til transport af personlige ejendele eller en startpakke til køb af bohaves for samme beløb, som der kan ydes i transportstøtte.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 7, at hvis der ønskes hjælp til transport af personlige ejendele, skal transporten til bestemmelsesstedet ske billigst muligt og kan foregå med skib, tog, lastvogn m.v. Hvis der i stedet vælges tilskud til køb af personligt bohaves, er det ikke en betingelse for udbetalingen, at den pågældende dokumenterer at have udgifter svarende til 31.836 kr. forbundet med køb af nyt bohaves i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der er ikke krav om eftersendelse af dokumentation for køb af nyt bohaves.

2.5.1.1.3. Transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv

Der kan efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 3, ydes hjælp til udgifter til transport af erhvervsudstyr. Der kan ydes støtte på op til 16.775 kr. til transport af forskelligt udstyr, der er nødvendigt for personen eller dennes families erhverv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det er således et krav, at udstyret er nødvendigt i forhold til erhvervet.

2.5.1.1.4. Etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning

Hjælp til etablering efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4, udgør indtil 144.900 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 44.193 kr. pr. person, der er under 18 år. Hjælpen udbetales i to dele, hvoraf indtil henholdsvis 57.960 kr. pr. person og indtil 17.677,2 kr. pr. person – svarende til 40 pct. af det samlede beløb – udbetales i forbindelse med tilbagevenden, mens det resterende beløb udbetales efter fortrydelsesrettens udløb, eller – for de udlændinge, som ikke har fortrydelsesret – 12 måneder efter udrejsen fra Danmark, jf. lovens § 7 a, stk. 2. For at forhindre misbrug af repatrieringsordningen og samtidig øge den enkelte udlændings motivation til at blive i hjemlandet gennemførte regeringen i folketingsåret 2003-04 en opdeling af etableringshjælpen – der tidligere udgjorde et engangsbeløb, som havde til formål at støtte personen på tidspunktet for tilbagevenden – således at denne udbetales i to dele, jf. herved lov nr. 1157 af 19. december 2003.

2.5.1.1.5. Køb af erhvervsudstyr til fremme af beskæftigelsesmuligheder og transport af sådant udstyr

Det følger af repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 5, at kommunalbestyrelsen kan yde hjælp til udgifter på højst 16.775 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, samt udgifter på højst 21.665 kr. til transport af sådant udstyr. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4503, at det ikke er en betingelse, at erhvervsudstyret skal anvendes af den enkelte udlænding selv, men den pågældende skal selv deltage i erhvervet. Der er således mulighed for, at flere personer i fællesskab kan modtage støtte til fælles indkøb af erhvervsudstyr.

Det er en betingelse, at udstyret skal være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder, og at udlændingen fremlægger en erhvervsplan med henblik på at kunne få bevilget støtten, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 13.

2.5.1.1.6. Sygeforsikring og behandling i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning

Der kan i medfør af repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 6, ydes støtte til udgifter til sygeforsikring i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et

land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, til personer, der på tidspunktet for tilbagevenden er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 8.118 kr. pr. år i op til fire år, dvs. at hjælpen i alt højst kan udgøre 32.472 kr. pr. person over 18 år.

Hjælp til udgifter til sygeforsikring udbetales i to dele, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 3. Første del af hjælpen, svarende til udgifter til det første år, udbetales ved tilbagevenden. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 5, at det er en betingelse for udbetaling af første del af hjælpen, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan første udbetaling ske på baggrund af et tilbud om forsikring. Anden del af hjælp til udgifter til sygesikring udgøres af den hjælp, kommunalbestyrelsen har bevilget for andet, tredje og fjerde år. For udlændinge, der har fortrydelsesret, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Det er i nogle lande ikke muligt eller meget vanskeligt at tegne en sygeforsikring. Kommunalbestyrelsen kan på den baggrund efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 4, i stedet for at yde hjælp til udgifter til sygesikring, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 6, når sygeforsikring ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetale 8.118 kr. pr. år i op til fire år med det formål at dække behandlingsudgifter, dvs. i alt højst 32.472 kr.

Hjælp til behandlingsudgifter udbetales i to dele, jf. lovens § 7 a, stk. 4, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til udgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til udgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 16, at der ikke stilles krav om,

at personen skal fremlægge dokumentation for afholdte behandlingsudgifter.

2.5.1.1.7. Medbragt lægeordineret medicin

Der kan i medfør af repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 7, ydes støtte til dækning af udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4503-4504, at medicinen forudsættes så vidt muligt indkøbt i Danmark inden udrejsen til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Hvis medicinen har begrænset holdbarhed, kan udgifterne til indkøb af medicinen i hjemlandet dog dækkes ved forudbetaling. Det er en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen i den pågældende periode. Der er ikke fastsat en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til medbragt lægeordineret medicin.

2.5.1.1.8. Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler samt nødvendig vaccination i Danmark

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 8, kan der ydes støtte til udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller andre hjælpemidler. Der kan dog højst ydes støtte til udgifter, der beløber sig til op til 7.080 kr.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1252, at kommunalbestyrelsen kan bevillige beløbet til en person, der under sit ophold i Danmark har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende person fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Det er en forudsætning for bevilling af hjælpen, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode.

Der kan endvidere efter bestemmelsen ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen kan i forbindelse med oplysning af sagen anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses for at være nødvendige i det konkrete tilfælde, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1252.

2.5.1.1.9. *Skolegang til skolesøgende børn*

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 9, kan der ydes hjælp til skoleudgifter på 541 kr. pr. måned pr. barn i op til fire år. Et barn, som repatrierer, vil således kunne modtage 6.492 kr. om året i hjælp til udgifter til skolegang de første fire år, efter repatriering har fundet sted, dvs. i alt 25.968 kr. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6, at det i forbindelse med hjælpen til skoleudgifter ikke er en betingelse for udbetaling, at forældrene dokumenterer at have udgifter forbundet med barnets skolegang i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det er endvidere ikke en betingelse, at barnet på tidspunktet for familiens repatriering er startet i skole i Danmark.

Hjælp til skoleudgifter udbetales i to dele, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 5, således at 25 pct. af det beløb, der i alt kan ydes efter bestemmelsen, udbetales i forbindelse med udrejsen fra Danmark, mens den resterende del udbetales 12 måneder efter udrejsen af Danmark, eller, for de udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, efter fortrydelsesfristens udløb. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af repatrieringshjælpen, at familien fremlægger dokumentation for, at barnet er indskrevet i en skole i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6, at opdelingen af udbetaling af hjælp til skoleudgifter sikrer, at familien har mulighed for at afholde eventuelle omkostninger, der er forbundet med indskrivningen af barnet i skole, herunder eventuelt indmeldelsesgebyr samt køb af skoleuniform og skolebøger m.v., samtidig med at mulighederne for misbrug af ordningen mindskes. Det er derimod ikke en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6.

2.5.1.1.10. *Anskaffelse af nationalitetspas m.v.*

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 10, kan der ydes hjælp til udgifter på højst 10.612 kr. pr. person til anskaffelse af nationalitetspas m.v. Det er således muligt for en person at søge om hjælp til at få dækket eventuelle udgifter, der er forbundet med fremskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lignende, som kan være en nødvendighed for at vende tilbage, herunder rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade i Danmark eller i udlandet.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 9, at det er en betingelse for udbetaling af hjælp efter bestemmelsen, at den pågældende udlænding dokumenterer at have haft udgifter forbundet med anskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lignende rejsedokumenter. Udgifter til transport m.v. afholdes billigst muligt.

De ovenfor angivne beløb er fastsat i 2021-niveau, jf. vejledning nr. 9981 af 10. december 2020 om satser 2021. Beløbene reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten.

2.5.1.2. Reintegrationsbistand

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 6, hvis personen 1) ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, 2) ønsker at vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, med henblik på at tage varig bopæl, 3) har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år og 4) på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Det følger desuden af repatrieringslovens § 10, stk. 2, at personen, i stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år efter stk. 1, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, kan anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af reintegrationsbistanden efter stk. 1. Anmodningen er uigenkaldelig.

Endvidere følger det af repatrieringslovens 10, stk. 3, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, som er omfattet af § 3, stk. 1 eller 6, og som er berettiget til reintegrationsbistand efter stk. 1 og meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter 1. pkt., anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Beløbene reguleres ikke, men er permanente. Anmodningen er uigenkaldelig.

Repatrieringslovens § 10, stk. 4-7, regulerer en række regler vedrørende genoptagelse af sager om reintegrationsbistand, medtagelse af pension, Udbetaling Danmarks administration af udbetalingen, fastsættelse af størrelsen af reintegrationsbistanden og terminaladgang til oplysninger i indkomstregisteret.

De nærmere regler om udbetaling af reintegrationsbistand er fastsat i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelser for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.

Det følger af bekendtgørelsens § 8, stk. 1, at Udbetaling Danmark forestår udbetaling af reintegrationsbistand og i forbindelse med den løbende administration af udbetalingen kan træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af reintegrationsbistand.

Det fremgår endvidere af bekendtgørelsens § 12, stk. 1, at Udbetaling Danmark én gang årligt skal anmode modtageren af reintegrationsbistand om en bekræftelse på, at den pågældende er i live og fortsat opfylder betingelserne for modtagelse af reintegrationsbistand. Udbetaling Danmark skal i den forbindelse anmode om en erklæring med oplysning om udlændingens civilstand, indtægts- og formueforhold samt om eventuel ægtefælles indtægt.

2.5.1.3. Hjemrejsestøtte og hjemrejsebistand

Efter hjemrejselovens § 8, stk. 2, kan hjemrejsestøtte efter stk. 1 ydes til 1) en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter udlændingelovens § 48 e, stk. 2, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet eller har frafaldet sin ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, 2) en udlænding, der opholder sig her i landet, og som har fået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8, 9 b eller 9 c, hvor denne var meddelt efter en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 9 e, nægtet forlænget eller inddraget efter udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1, 3) en udlænding, hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 2 er nægtet forlænget eller inddraget efter udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1, og 4) en udlænding, der har haft opholdstilladelse i mindst 5 år, og som har fået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person, der ikke er omfattet

af nr. 2 eller udlændingelovens §§ 9 m eller 9 n, inddraget eller nægtet forlænget efter udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1.

Udlændinge- og integrationsministeren kan efter hjemrejselovens § 8, stk. 6, fastsætte nærmere regler om hjemrejsestøtte, herunder om betingelser for opnåelse af hjemrejsestøtte, hjemrejsestøttens form, støttebeløb m.v.

Bemyndigelsesbestemmelsen i stk. 6 er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 1861 af 23. september 2021 om hjemrejsestøtte (hjemrejsestøttebekendtgørelsen). De nærmere regler om hjemrejsestøtte er fastsat i bekendtgørelsen.

Efter hjemrejsestøttebekendtgørelsens § 11, stk. 1, kan en udlænding, som har fået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8, 9 b eller 9 c, hvor opholdstilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 9 e (asylområdet), nægtet forlænget eller inddraget efter udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1, fordi grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtig eller ikke længere er til stede, herunder på baggrund af ændrede forhold i hjemlandet, samt dennes eventuelle familiesammenførte familiemedlemmer, efter omstændighederne bevilges hjemrejsebistand. Hjemrejsebistanden er en løbende, pensionslignende ydelse til visse udlændinge, der ikke har midler, som kan dække behovet for hjemrejsebistand, har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år og på tidspunktet for hjemrejsestøtten er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af deres helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag ved hjemrejse.

Det følger af bemærkningerne til forslag til hjemrejseloven, at en udlænding, der opholder sig her i landet, og som har fået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8, 9 b eller 9 c, hvor denne var meddelt efter en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 9 e, inddraget eller nægtet forlænget efter udlændingelovens § 19, stk. 1, vil kunne meddeles hjemrejsestøtte bestående af hjælp til dækning af de udgifter, der i dag følger af repatrieringsloven (Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat).

De nærmere betingelser for og indholdet af hjemrejsestøtte og hjemrejsebistand efter hjemrejseloven svarer derfor til hjælp til repatriering

og reintegrationsbistand efter repatrieringsloven. Der henvises til afsnit 2.1.1.2. for en nærmere beskrivelse af ordningen.

2.5.1.4. Kontrol for hvidvask og terrorfinansiering

Efter § 11, stk. 1, i hvidvaskloven skal virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde indhente en kundes identitetsoplysninger og kontrollere disse oplysninger på grundlag af dokumenter og data indhentet fra en pålidelig og uafhængig kilde. Endvidere skal virksomhederne løbende overvåge kundens transaktioner og aktiviteter gennem hele kundeforholdet for at sikre, at transaktionerne og aktiviteterne er i overensstemmelse med virksomhedens viden om kunden og kundens risikoprofil. I den forbindelse skal virksomheden desuden løbende ajourføre dokumenter, data og oplysninger om kunden.

Virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal ud over kravene i hvidvasklovens § 11 gennemføre skærpede kundekendskabsprocedurer i henhold til lovens § 17, stk. 1, når der vurderes at være øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Efter hvidvasklovens § 17, stk. 2, skal virksomheder gennemføre skærpede kundekendskabsprocedurer, hvis kunden har hjemsted i et land, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande. Bestemmelsen præciserer, at de skærpede kundekendskabsprocedurer bl.a. skal omfatte indhentelse af en række nærmere angivne oplysninger og skærpet overvågning af forretningsforbindelsen.

Efter hvidvasklovens § 17, stk. 3, skal virksomheder gennemføre yderligere risikobegrænsende foranstaltninger, når fysiske personer eller juridiske enheder gennemfører transaktioner, der involverer lande, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande. Disse foranstaltninger skal f.eks. bestå i anvendelse af supplerende elementer af skærpede kundekendskabsprocedurer.

Hvis en transaktion eller aktivitet er usædvanlig, skal virksomheden undersøge baggrunden for og formålet med transaktionen eller aktiviteten, jf. hvidvasklovens § 25, stk. 1, og foretage underretning til Hvidvasksekretariatet, jf. § 26, hvis mistanke om hvidvask eller terrorfinansiering ikke kan afkræftes herved.

Virksomheder skal i øvrigt sikre sig, at de overholder sikkerhedsresolutioner og forordninger indeholdende restriktioner og regler om finansielle

sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Forordningerne er direkte gældende for EU's medlemsstater ved offentliggørelse i EU-tidende. Virksomhederne skal i forbindelse med udbetaling til lande, der er underlagt restriktioner og/eller EU-sanktioner, sikre sig, at de overholder restriktionerne og forordningernes krav, herunder at hverken kunden eller transaktionsmodtageren står opført i en af indefrysningslisterne og EU-forordningerne.

Konter eller andre likvide midler, der svarer til en værdi af 10.000 euro eller mere, skal angives til Toldstyrelsen. Likvide midler, som ikke angives, vil kunne medføre en bøde, og at værdier tilbageholdes og undersøges, herunder for tegn på forbindelse til kriminelle aktiviteter.

2.5.1.5. Internationale sanktioner

Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) giver EU grundlag for at iværksætte sanktioner over for tredjelande og individer, herunder både fysiske og juridiske personer samt grupperinger. Der er tale om et to-strengt system, idet EU for det første gennemfører sanktioner, som er vedtaget af FN's Sikkerhedsråd i medfør af FN-pagten kapitel VII, og for det andet iværksætter selvstændige sanktioner (autonome EU-sanktioner) i medfør af TEUF art. 215. Begge sanktionstyper implementeres i dansk ret via EU-retsakter i form af Rådsafgørelser og Rådsforordninger.

Under FN's og EU's sanktionsregimer kan indføres dels sektorsanktioner rettet mod et tredjelandes finansielle sektor og dels målrettede økonomiske sanktioner i form af indefrysning samt forbud mod direkte og indirekte at stille finansielle og økonomiske ressourcer til rådighed for særligt listede personer og enheder. Begge sanktionsmuligheder vil efter omstændighederne kunne hindre udbetaling af repatrieringsstøtte.

Underlægges et tredjeland internationale sanktioner, kan der ligeledes opstå situationer, hvor den internationale finansielle sektor udviser stor forsigtighed i forbindelse med finansielle transaktioner til landet. Dette sker typisk for at sikre, at de involverede finansielle virksomheder ikke utilsigtet kommer til at medvirke til sanktionsovertrædelser. I disse tilfælde ønskes en høj grad af sikkerhed for, at transaktionerne ikke foretages i strid med sanktionerne. Opnås denne sikkerhed ikke, afholder de finansielle virksomheder sig ofte fra at foretage transaktionerne, da selv utilsigtede sanktionsovertrædelser kan have store økonomiske konsekvenser.

I forhold til Syrien er en lang række syriske banker listet under EU's sanktionsregime. Sanktionsregimet udgøres af Rådsforordning nr. 36/2012 med senere ændringer samt Rådsafgørelse 2013/255/FUSP med senere ændringer. Ligeledes har man fra amerikansk side under egne unilaterale økonomiske sanktioner listet den syriske nationalbank. For så vidt angår Iran, er et mindre antal iranske banker listet under EU's sanktionsregime, der udgøres af Rådsforordning nr. 267/2012 med senere ændringer samt Rådsafgørelse 2010/413/FUSP med senere ændringer. Dertil har man fra amerikansk side listet flere iranske banker, ligesom man ved indførelsen af såkaldte sekundære sanktioner har gjort det muligt at udelukke de banker, som handler med listede iranske banker, fra den amerikanske finansielle sektor.

2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets intention, at repatrieringsordningen skal være attraktiv for de udlændinge og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der er omfattet af repatrieringsloven, og som ønsker at vende tilbage til deres hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning. Ministeriet finder endvidere, at det er hensigtsmæssigt at yde tilsvarende økonomisk støtte til de udlændinge, hvis opholdstilladelse er nægtet forlænget eller inddraget på grund af ændrede omstændigheder, og som medvirker til deres udrejse.

Samtidig finder Udlændinge- og Integrationsministeriet det hensigtsmæssigt for bl.a. at imødegå risiko for misbrug af ordningen, at udbetalingen af den samlede hjælp til repatriering og hjemrejsestøtte er opdelt, så udbetalingen i høj grad sker, efter tilbagevenden har fundet sted. Udbetaling af den resterende del af hjælpen til repatriering har imidlertid vist sig at medføre praktiske udbetalingsudfordringer i visse sanktionsbelagte lande, herunder Syrien og Iran. Tilsvarende udfordringer forventes at ville gøre sig gældende for udbetaling af hjemrejsestøtte til udlændinge, hvis opholdstilladelse er nægtet forlænget eller inddraget, og som udrejser til sanktionsbelagte lande.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har på den baggrund undersøgt en række mulige løsninger på udbetaling af økonomisk støtte til sanktionerede lande. Det har imidlertid vist sig, at det ikke på nuværende tidspunkt er muligt at etablere andre løsninger på overførsel af økonomisk støtte.

Da udfordringerne med udbetaling af repatrierings- og hjemrejsestøtte til visse lande kan påvirke hhv. repatrieringsordningens attraktivitet negativt og bevirke, at færre udlændinge, der ikke længere har lovligt ophold i Danmark, ønsker at medvirke til deres udrejse, er der efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse behov for at etablere en mere fleksibel udbetalingsløsning, som udlændingene og danske statsborgere kan vælge at gøre brug af med henblik på at sikre, at repatrieringsstøtten og hjemrejsestøtten når frem til den enkelte. Den fleksible udbetaling vil efter ministeriets opfattelse alene skulle benyttes, så længe der er udfordringer med udbetaling af den økonomiske støtte til sanktionsbelagte lande.

De aktuelle udbetalingsudfordringer er bl.a. forårsaget af repatrierings- og hjemrejsestøtteordningens nuværende præmisser sammenholdt med de internationale sanktioner rettet mod visse lande og det stigende fokus på en effektiv forebyggelse og bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering. Danske pengeinstitutters mulighed for at medvirke til, at midler kan overføres til konti i sanktionerede lande, med henblik på udbetaling af den resterende del af hjælpen til repatriering og hjemrejsestøtten samt den løbende, månedlige reintegrationsbistand og hjemrejsebistand, er væsentligt vanskeliggjort som følge af det ovenfor beskrevne samspil. Danske pengeinstitutters overførsel af midler til konti i bl.a. Syrien forudsætter typisk, at pengeinstituttet har en udenlandsk korrespondentforbindelse, der kan bistå med at få midlerne videreført mod det land, hvor overførslen skal foretages til.

Kommunalbestyrelserne oplever, som følge af at visse finansielle transaktioner fra danske pengeinstitutter ikke kan gennemføres til det land, hvortil udlændingen udrejser til, udfordringer i forbindelse med udbetalingen af repatrieringsstøtte og hjemrejsestøtte til navnlig Syrien og Iran.

Udfordringerne med at overføre og udbetale den resterende del af hjælpen til repatriering og hjemrejsestøtten samt den løbende, månedlige reintegrationsbistand og hjemrejsebistand betyder, at der blandt personer, som vil kunne overveje at repatriere eller medvirke til udrejsen, kan skabes usikkerhed om ordningen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder på den baggrund, at der – til trods for, at det som udgangspunkt er ønsket at fastholde en opdelt udbetaling af hjælpen til repatriering og hjemrejsestøtten – er behov for at imødegå den potentielle usikkerhed, som de skitserede

udbetalingsudfordringer måtte medføre. Der er på den baggrund behov for, at der midlertidigt gives mulighed for, at der i særlige tilfælde tilbydes en fleksibel udbetaling af repatrieringsstøtten og hjemrejsestøtten til visse lande i forbindelse med udrejsen fra Danmark. Den fleksible udbetaling vil kunne bestå i en samlet udbetaling af den samlede repatrierings- eller hjemrejsestøtte i forbindelse med udrejsen af Danmark.

For så vidt angår støtte efter repatrieringsloven er det Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at udbetalingen af anden rate af hjælpen til repatriering er tæt forbundet med muligheden for at fortryde repatrieringen. Ministeriet vurderer på den baggrund, at det vil være uhensigtsmæssigt, hvis personer efter at have fået udbetalt den samlede hjælp til repatriering, fortsat har mulighed for at fortryde repatrieringen og vende tilbage til Danmark, uden at den pågældendes danske opholdstilladelse anses for bortfaldet.

Endvidere vil der ved en samlet udbetaling i Danmark være behov for vished for, at de pågældende er udrejst af Danmark i overensstemmelse med repatrieringsordningen. Det er således nødvendigt med en kontrol af, at de pågældende ikke misbruger den fleksible udbetalingsløsning til at få udbetalt den økonomiske støtte uden at rejse hjem.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indføre en ordning, hvorefter repatrieringsstøtte og hjemrejsestøtte til personer, der repatrierer eller vender tilbage til lande, hvortil finansielle transaktioner ikke gennemføres fra danske pengeinstitutter, undtagelsesvist kan udbetales på anden måde, end det følger af nugældende regler. Udlændinge- og integrationsministeren bemyndiges i den forbindelse til at fastsætte nærmere regler for den konkrete fleksible udbetaling.

Det forventes, at der fastsættes regler, som vil indebære et tilbud til personer, som endnu ikke er repatrieret eller vendt tilbage, hvis de pågældende repatrierer eller vender tilbage til lande, hvortil udbetaling af ydelserne er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til landet. Tilbuddet vil betyde, at hele ydelsen udbetales kontant i Danmark i forbindelse med udrejsen. Det er således op til den enkelte, om vedkommende ønsker at gøre brug af det frivillige tilbud om fleksibel udbetaling eller i stedet ønsker at repatriere eller vende tilbage på de almindelige udbetalingsvilkår, herunder i forhold til opdeling af hjælp til

repatriering og hjemrejsestøtte i to rater og, for så vidt angår visse udlændinge, der er omfattet af repatrieringsordningen, fortrydelsesret.

Det er således forventningen, at bemyndigelsesbestemmelsen vil blive anvendt til at fastsætte nærmere regler om alternativ udbetaling, som afviger fra den eksisterende fremgangsmåde ved udbetaling i rater af repatrieringsstøtte og hjemrejsestøtte.

Det foreslås derfor, at der fastsættes en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler, som giver mulighed for at kapitalisere den samlede repatrieringsstøtte og hjemrejsestøtte, som den repatrierende har ret til efter repatrieringsloven og hjemrejeloven i forbindelse med udrejse til visse lande. Kapitaliseringen forventes at ville indebære, at begge rater af hjælp til repatriering samt den samlede reintegrationsbistand og begge rater af hjemrejsestøtte samt den samlede hjemrejsebistand vil kunne udbetales, inden den pågældende udrejser fra Danmark.

For så vidt angår støtte efter repatrieringsloven lægges der med ordningen op til, at personer, som ønsker at gøre brug af den fleksible udbetalingsmodel, og som efter gældende regler har en fortrydelsesret, vil skulle frasige sig retten til at fortryde repatrieringen forud for modtagelse af ydelsen, således at misbrug af ordningen hindres mest muligt.

Derudover forventes det, at der fastsættes regler om, at Hjemrejsestyrelsen vil skulle ledsage den repatrierende på dele af hjemrejsen eller påse udrejsen fra Danmark. Hjemrejsestyrelsen vil endvidere kunne forestå overdragelsen af det tildelte støttebeløb i forbindelse med udrejsen.

Om kommunalbestyrelsernes videregivelse af oplysninger til Hjemrejsestyrelsen henvises til afsnit 3 om de databeskyttelsesretlige overvejelser.

2.6. Frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1

2.6.1. Gældende ret

2.6.1.1. Frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1

Det er efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 3, muligt at frihedsberøve asylansøgere, der er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1 (administrativ udvisning ved visse former for kriminalitet), således at asylansøgeren som udgangspunkt vil være frihedsberøvet under den resterende del af asylansøgningens behandling, og frem til, at afgørelsen om udvisning kan effektueres.

Der sker således som udgangspunkt frihedsberøvelse i alle tilfælde, hvor en asylansøger er administrativt udvist efter § 25 a, stk. 1. Der foretages i forbindelse med afgørelsen om frihedsberøvelse ikke en vurdering af afgørelsen om administrativ udvisning efter § 25 a, stk. 1, da dette spørgsmål allerede er blevet vurderet i forbindelse med afgørelsen om udvisning.

Hvis det efter en konkret og individuel vurdering af den pågældende asylansøgers forhold vil virke særligt belastende for asylansøgeren, vil der dog ikke blive truffet afgørelse om frihedsberøvelse. Det kan eksempelvis være i tilfælde, hvor den pågældende er enlig og har små børn, eller hvis den pågældende er alvorligt syg og kan dokumentere dette.

En asylansøger, der er udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, vil heller ikke blive frihedsberøvet, hvis det er overvejende sandsynligt, at den pågældende asylansøger er af en bestemt nationalitet eller tilhører en befolkningsgruppe, der som udgangspunkt meddeles asyl, fordi der i sådanne tilfælde ikke er udsigt til en endelig fuldbyrdelse af udvisningsafgørelsen i form af udsendelse. Dette skyldes, at asylansøgeren – såfremt asylansøgeren anerkendes som flygtning – ikke vil kunne udsendes til hjemlandet eller til et andet land, hvor den pågældende er i risiko for forfølgelse. Afgørelsen af, om der i det konkrete tilfælde bør ske frihedsberøvelse, indebærer imidlertid ikke en selvstændig vurdering af den enkelte asylansøgers asylgrundlag. Frihedsberøvelse undlades således alene af denne grund, hvis der er tale om, at den pågældende asylansøger er af en bestemt nationalitet eller befolkningsgruppe hvorfra alle – eller et meget stort antal – personer efter Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets praksis bliver meddelt asyl. Det er som følge heraf forudsat, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet løbende orienterer Hjemrejsestyrelsen om relevant praksis. I tvivlstilfælde kan Hjemrejsestyrelsen dog forelægge konkrete sager for Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet.

Afgørelser om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 3, træffes af politiet i den kreds, hvor sagen behandles. I praksis træffer politiet i dette tilfælde afgørelse om frihedsberøvelse efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen eller Udlændingestyrelsen. Frihedsberøvelsens lovlighed skal dog, medmindre udlændingen forinden løslades, inden for tre døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse prøves i retten, der tager stilling

til frihedsberøvelses lovlighed og fortsatte opretholdelse, jf. udlændingelovens § 37, stk. 1, 1. pkt.

2.6.1.2. Frihedsberøvelse med henblik på overførsel efter Dublinforordningen

Efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., kan politiet med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. § 36, stk. 5.

Efter udlændingelovens § 34, stk. 1, kan politiet, når det anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bl.a. bestemme, at udlændingen skal deponere sit pas, tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse eller give møde hos politiet. Herudover kan politiet efter § 34, stk. 2, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at udlændingen skal give møde hos politiet, hvis udlændingen eksempelvis indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og ikke medvirker til sagens oplysning.

Efter hjemrejselovens § 16, stk. 5, kan politiet, med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a, bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i §§ 11 og 12 nævnte foranstaltninger for at sikre den pågældendes tilstedeværelse eller medvirken ikke er tilstrækkelige.

Efter hjemrejselovens § 11, stk. 1, kan politiet, når det anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bl.a. bestemme, at udlændingen skal deponere sit pas, tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse eller give møde hos politiet.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt. finder anvendelse for udlændinge hvis sag fortsat er under behandling, mens bestemmelsen i hjemrejselovens § 16, stk. 5, finder anvendelse på udlændinge, hvor en klage ikke længere har opsættende virkning, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 169-170.

Efter udlændingelovens § 37, stk. 1, skal en udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36 og hjemrejselovens § 16, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse, fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og

fortsatte opretholdelse. Retten beskikker en advokat for udlændingen, jf. § 37, stk. 2, 1. pkt. Efter § 37, stk. 3, træffes rettens afgørelse ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten dog højst med 4 uger ad gangen.

Der er i udlændingeloven ingen generelle regler om den tidsmæssige udstrækning af en frihedsberøvelse.

Det er således op til domstolene at træffe afgørelse om længden af en frihedsberøvelse på baggrund af en konkret proportionalitetsvurdering, jf. også artikel 5 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

I forbindelse med gennemførslen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) i dansk ret blev der i § 37, stk. 8, indsat regler om en længste udstrækning af frihedsberøvelser med henblik på udsendelse af landet.

Det følger således af § 37, stk. 8, at frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens § 16 ikke må finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse.

Ved iværksættelsen af en frihedsberøvelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i lovens § 37, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., om retlig prøvelse af frihedsberøvelsen og om advokatbeskikkelse, jf. herved udlændingelovens § 37, stk. 4, 1. pkt.

Det følger endvidere af lovens § 37, stk. 7, at en afgørelse om frihedsberøvelse efter § 36 og hjemrejselovens § 16, og en afgørelse om opretholdelse heraf af retten efter § 37, stk. 1, 1. pkt., skal meddeles skriftligt.

Politiets orientering af udlændingen i forbindelse med iværksættelse af en frihedsberøvelse sker i dag ved en blanket affattet på dansk, som i nødvendigt omfang mundtligt oversættes for udlændingen af en tolk og udleveres til udlændingen.

Udlændingelovens § 37, stk. 10, indeholder en særlig regel, hvorefter frihedsberøvelse efter § 36 og hjemrejselovens § 16 med henblik på afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5a eller udsendelse af udlændinge, der søger om opholdstilladelse efter § 7, skal finde sted i særlige faciliteter, og hvis dette ikke er muligt, skal den frihedsberøvede holdes adskilt fra almindelige indsatte.

Asylansøgere, som frihedsberøves, anbringes som hovedregel i Udlændingecenter Ellebæk. Udlændingecenteret blev oprettet i 1989 for at undgå, at frihedsberøvede asylansøgere anbringes sammen med kriminelle.

Efter udlændingelovens § 37 d kan en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36 og hjemrejselovens § 16, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36 og hjemrejselovens § 16, modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det, dog således at vedkommende kan underkastes besøgskontrol. Frihedsberøvede, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har desuden ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant fra Dansk Flygtningehjælp og af den beskikkede advokat.

Efter udlændingelovens § 37 e har en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36 og hjemrejselovens § 16, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten efter § 37, jf. § 36 og hjemrejselovens § 16, ret til at modtage og afsende breve, dog således at vedkommende kan underkastes brevkontrol. Frihedsberøvede, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har ret til ukontrolleret brevveksling med bl.a. den beskikkede advokat og Dansk Flygtningehjælp

2.6.1.3. Dublinforordningens artikel 28, stk. 1-4

Dublinforordningens artikel 28, stk. 1, fastslår, at medlemsstaterne ikke må frihedsberøve en person alene med den begrundelse, at vedkommende er omfattet af den procedure, der fastsættes ved forordningen.

Af Dublinforordningens artikel 28, stk. 2, fremgår det, at hvis der er en væsentlig risiko for, at en person forsvinder, kan medlemsstaterne frihedsberøve den pågældende for at sikre overførselsprocedurerne i overensstemmelse med forordningen på grundlag af en individuel vurdering af hver sag, og kun hvis frihedsberøvelsen er en forholdsmæssig foranstaltning, og andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

Forordningens artikel 2, stk. 1, litra n, præciserer, at ”risiko for, at den pågældende forsvinder” betyder tilstedeværelsen i den enkelte sag af

grunde, der er baseret på objektive, lovfæstede kriterier, til at tro, at en ansøger eller en tredjelandstatsborger eller statsløs, der er genstand for en tilbagesendelsesprocedure, vil forsvinde.

Dublinforordningens artikel 28, stk. 3, indeholder nærmere regler om frihedsberøvelsens tidsmæssige udstrækning.

Efter forordningens artikel 28, stk. 3, 1. afsnit, skal en frihedsberøvelse med henblik på overførsel være så kort som mulig og må ikke overskride det tidsrum, der med rimelighed kan kræves for at gennemføre de nødvendige administrative procedurer med behørig omhu, indtil overførslen i henhold til forordningen er gennemført.

Af artikel 28, stk. 3, 2. afsnit, følger det, at når en person er frihedsberøvet under overførselsproceduren i medfør af artikel 28, må fristen for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse ikke overskride en måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen. Den medlemsstat, der udfører proceduren i henhold til forordningen, skal anmode om et hurtigt svar i sådanne tilfælde. Et sådant svar skal gives senest to uger fra modtagelsen af anmodningen. Hvis der ikke er givet svar ved udløbet af fristen på to uger, anses anmodningen for at være accepteret. Dette medfører, at den anmodende stat har pligt til at overtage eller tilbagetage den pågældende person, herunder pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.

Det følger af artikel 28, stk. 3, 3. afsnit, at når en person er frihedsberøvet i medfør af artikel 28, skal overførslen af den pågældende fra den anmodende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat finde sted så hurtigt, som det er praktisk muligt, og senest seks uger efter den implicitte eller eksplicitte accept af en anden medlemsstats anmodning om at overtage eller tilbagetage den pågældende person, eller fra det tidspunkt, hvor klagen eller indbringelsen for en domstol ikke længere har opsættende virkning i overensstemmelse med forordningens artikel 27, stk. 3.

Det følger af artikel 28, stk. 3, 4. afsnit, at hvis den anmodende medlemsstat ikke overholder fristerne for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvis overførslen ikke finder sted inden udløbet af fristen på seks uger, må personen ikke længere frihedsberøves.

Dublinforordningens artikel 28, stk. 4, indeholder nærmere regler om den frihedsberøvedes garantier og vilkår under frihedsberøvelsen samt særlige regler om frihedsberøvelse af sårbare personer og ansøgere med særlige modtagelsesbehov.

Efter forordningens artikel 28, stk. 4, finder artikel 9, 10 og 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (modtagelsesdirektivet) således anvendelse, for så vidt angår betingelserne og garantierne for frihedsberøvede personer for at sikre overførselsprocedurerne til den ansvarlige medlemsstat.

Efter forordningens artikel 28, stk. 4, jf. modtagelsesdirektivets artikel 9, stk. 4, skal frihedsberøvede ansøgere straks orienteres skriftligt på et sprog, de forstår eller med rimelighed kan forventes at forstå, om grundene til frihedsberøvelsen og om procedurerne i national ret for at bestride afgørelsen om frihedsberøvelse samt om muligheden for at anmode om juridisk bistand og repræsentation.

Efter forordningens artikel 28, stk. 4, jf. modtagelsesdirektivets artikel 10, stk. 1, 1. afsnit, skal frihedsberøvelse af ansøgere som hovedregel finde sted i særlige faciliteter til brug for frihedsberøvelse. Hvis en medlemsstat ikke kan stille indkvartering til rådighed i en særlig facilitet til brug for frihedsberøvelse og som følge heraf er nødt til at benytte fængsler, skal den frihedsberøvede ansøger holdes adskilt fra de almindelige indsatte, og de vilkår under frihedsberøvelsen, der er fastlagt i dette direktiv, finder anvendelse.

Efter artikel 10, stk. 1, 2. afsnit, skal frihedsberøvede ansøgere som hovedregel også holdes adskilt fra andre tredjelandssstatsborgere, som ikke har indgivet ansøgning om international beskyttelse. Kan ansøgere ikke frihedsberøves adskilt fra andre tredjelandssstatsborgere, skal den pågældende medlemsstat sikre, at de vilkår under frihedsberøvelsen, der er fastlagt i dette direktiv, finder anvendelse, jf. artikel 10, stk. 1, 3. afsnit.

Med hensyn til uledsagede mindreårige følger det af artikel 11, stk. 3, bl.a., at de kun må frihedsberøves under ganske særlige omstændigheder, og at de aldrig må frihedsberøves i fængsler.

Ifølge direktivets artikel 10, stk. 3, skal medlemsstaterne sikre, at personer, der repræsenterer De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR), har mulighed for at kommunikere med og aflægge besøg hos ansøgere på betingelser, der respekterer privatlivets fred. Denne mulighed gælder også en organisation, som arbejder på den pågældende medlemsstats område på vegne af UNHCR ifølge en aftale med den pågældende medlemsstat

2.6.1.4. Frihedsberøvelse med henblik på indførelse af mulighed for overførsel af asylansøgere til asylsagsbehandling og eventuel efterfølgende beskyttelse i tredjelande

Udlændingelovens § 36, og hjemrejselovens § 16, indeholder nærmere regler om administrativ frihedsberøvelse af udlændinge.

Administrativ frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens § 16, kan anvendes til at sikre muligheden for afvisning, for administrativ udvisning, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet. Herudover er der efter udlændingelovens § 36 i en række situationer hjemmel til at frihedsberøve en udlænding, der ikke i tilstrækkelig grad medvirker til udlændingemyndighedernes sagsbehandling, ligesom der kan ske frihedsberøvelse af asylansøgere i forbindelse med indrejsen.

Hjemrejsestyrelsen drager omsorg for udrejsen, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 2. Hvis udlændingen ikke medvirker til udsendelsen, kan Hjemrejsestyrelsen anmode politiet om bistand i forbindelse med udsendelsen, således at politiet kan anvende deres magtbeføjelser til at effektuere udsendelsen, når dette er påkrævet for at sikre udsendelsens gennemførelse, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

Politiet har enekompetencen til at udøve magt eller tvang og træffer derfor den endelige afgørelse om iværksættelse af frihedsberøvelse efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen eller Udlændingestyrelsen, ligesom politiet står for at foretage den faktiske frihedsberøvelse.

Politiet kan således f.eks. efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen frihedsberøve udlændinge i udsendelsesposition efter hjemrejselovens § 16, stk. 1, 1. pkt., såfremt det skønnes nødvendigt for at sikre muligheden for udvisning eller overførsel, og foranstaltningerne i hjemrejselovens §§ 11 og 12 ikke er tilstrækkelige.

Det bemærkes, at politiet alene kan foretage en proportionalitetsafvejning og træffe afgørelse, jf. hjemrejselovens § 16, på baggrund af udlændingemyndighedernes anmodning samt vedlagte sagsakter.

Efter hjemrejselovens § 16, stk. 6, skal der ved en beslutning om frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 5, navnlig lægges vægt på, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig

udsendelse, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Det er et ubetinget krav for frihedsberøvelse, at foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken efter hjemrejselovens §§ 11 og 12 ikke vurderes at være tilstrækkelige til at sikre den pågældendes tilstedeværelse. Det beror på en konkret vurdering, hvorvidt der er grundlag for frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 1, 1. pkt., eller om foranstaltninger efter hjemrejselovens §§ 11 og 12 for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken kan anses for tilstrækkelige for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

For udlændinge, der kan afvises eller overføres efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen, jf. udlændingelovens kapitel 5 a, kan politiet efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen i medfør af hjemrejselovens § 16, stk. 5, bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse af en udlænding, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i §§ 11 og 12 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.

Det følger af hjemrejselovens § 16, stk. 6, at ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 16, stk. 5, om udlændinge, der skal afvises eller overføres efter udlændingelovens § 29 a (overførsel efter Dublinforordningen), skal der lægges særlig vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller om udlændingen under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat. Endvidere skal der bl.a. lægges vægt på, om udlændingen antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet eller i øvrigt ikke har lovligt ophold her i landet, om udlændingen tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, og om udlændingen tidligere har unddraget sig eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel, om udlændingen har forsømt at overholde foranstaltninger, som er pålagt i medfør af hjemrejselovens §§ 11 og 12 til sikring af dennes tilstedeværelse, om udlændingen over for udlændingemyndighederne eller

politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.

En iværksat frihedsberøvelse skal altid være af så kort varighed som muligt og inden for de grænser for frihedsberøvelsens samlede varighed, der er fastsat i udlændingelovens § 37, stk. 8. Det fremgår af lovbemærkningerne, at en frihedsberøvelse i medfør af udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens § 16 med henblik på udsendelse som udgangspunkt ikke må overstige 6 måneder, men kan forlænges med 12 måneder til i alt 18 måneder, såfremt der foreligger særlige omstændigheder, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling, tillæg A, L 118 som fremsat, side 12. Dette gælder dog ikke for tredjelandstatsborgere, som afvises efter udlændingelovens § 28 eller udvises på grund af kriminalitet efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c, da disse udlændinge ikke er omfattet af den danske implementering af udsendelsesdirektivet, jf. Folketingstidende 2010-11, 1. samling, tillæg A, L 107 som fremsat, side 8.

2.6.1.5. Domstolsprøvelse og foranstaltninger under en frihedsberøvelse

Spørgsmålet om domstolsprøvelse af afgørelser om frihedsberøvelse efter bl.a. udlændingelovens § 36, stk. 1, 1 pkt., og hjemrejselovens § 16, stk. 1, 1. pkt. og § 16, stk. 5, er nærmere reguleret i udlændingelovens § 37, stk. 1. Bestemmelsen i udlændingelovens § 37 indebærer, at en afgørelse om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens § 16 skal indbringes for retten, hvis den varer mere end 3 døgn, og at kompetencen til at træffe afgørelse om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse herefter henhører under retten.

Efter udlændingelovens § 37, stk. 10, skal frihedsberøvelse efter § 36 og hjemrejselovens § 16 med henblik på afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a (Dublinforordningen) eller udsendelse af udlændinge, der ansøger om opholdstilladelse efter § 7 (asyl), finde sted i særlige faciliteter. Hvis dette ikke er muligt, skal den frihedsberøvede holdes adskilt fra almindelige indsatte. Uledsagede mindreårige må ikke frihedsberøves i fængsler.

Udlændingeloven indeholder i §§ 37 a-37 b bestemmelser om bl.a. domstolsprøvelse og i §§ 37 c-37 e regler om iværksættelse af en række

nærmere bestemte foranstaltninger under en frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens § 16.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 37 c kan der træffes afgørelse om udelukkelse fra fællesskab (isolation). Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens § 16, fuldstændig eller delvis kan udelukkes fra fællesskab med andre frihedsberøvede.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 37 d kan der træffes afgørelse om besøgskontrol. Bestemmelsen i udlændingelovens § 37 d indebærer, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens § 16, kan undergives besøgskontrol. Ved besøgskontrol forstås nægtelse af, at en frihedsberøvet modtager besøg, eller et krav om at besøg finder sted under kontrol.

Endelig kan der efter bestemmelsen i udlændingelovens § 37 e træffes afgørelse om brevkontrol. Bestemmelsen i udlændingelovens § 37 e indebærer, at politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens § 16, skal undergives brevkontrol. Ved brevkontrol forstås dels adgangen til at gennemse breve til og fra den frihedsberøvede inden modtagelsen henholdsvis afsendelsen, jf. herved udlændingelovens § 37 e, stk. 1, 1. pkt., dels adgangen til at tilbageholde sådanne breve, jf. herved udlændingelovens § 37 e, stk. 3 og 4.

Politiet og anklagemyndigheden har ansvaret for fremstillinger for retten af udlændinge efter udlændingelovens § 37, stk. 1, og for effektivering af løsladelse af en frihedsberøvet udlænding. Det er endvidere politiet, som møder i retten i sager om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens § 16. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet efter en række nærmere angivne bestemmelser i udlændingelovens § 37 skriftligt gøre udlændingen bekendt med reglerne om domstolsprøvelse af frihedsberøvelsen og beskikkelse af en advokat på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

2.6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.6.2.1. Frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1

Hjemrejseloven understøtter Hjemrejsestyrelsens opgaver. Hjemrejseloven regulerer således forhold, der knytter sig til blandt andet udlændinges frivillige udrejse og udsendelse af udlændinge, herunder effektiv fuldbyrdelse af en afgørelse om udvisning.

Det fremgår af bemærkningerne til hjemrejseloven, at "[u]dlændingelovens regler om frihedsberøvelse, som ikke angår frihedsberøvelse med henblik på udsendelse skal forblive i udlændingeloven. Det gælder bestemmelserne i udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. og 5-6. pkt., og stk. 2-4, der handler om muligheden for at anvende frihedsberøvelse i forbindelse med behandlingen af en asylansøgers sag.", jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 75.

Bestemmelser, som regulerer frihedsberøvelse med henblik på at sikre muligheden for udvisning, bør efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse fremgå af hjemrejseloven, og derfor bør bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 3, om frihedsberøvelse af en asylansøger, der er udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, ophæves og overføres til hjemrejseloven uagtet at der er tale om en situation, hvor asylansøgeren fortsat har en verserende sag om asyl.

Det bemærkes i denne forbindelse, at bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 3, – som ovenfor nævnt – ikke anvendes, hvis det bl.a. er overvejende sandsynligt, at den pågældende asylansøger er af en bestemt nationalitet eller tilhører en befolkningsgruppe, der som udgangspunkt meddeles asyl, fordi der i sådanne tilfælde ikke er udsigt til en endelig fuldbyrdelse af udvisningsafgørelsen i form af udsendelse.

Det er derfor ministeriets vurdering at hensynet til de myndigheder, der anvender reglerne om administrativ frihedsberøvelse og hensynet til, at borgerne kan overskue retsstillingen, tilsiger, at bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 3, i stedet bør fremgå af hjemrejseloven.

2.6.2.2. Frihedsberøvelse med henblik på overførsel efter Dublinforordningen

Da det foreslås at ophæve udlændingelovens § 36, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, vil visse henvisninger i lov nr. 1191 af 8. juni 2020, der endnu ikke er sat i kraft, ikke være korrekte. Disse henvisninger vil derfor skulle konsekvensændres.

I lov nr. 1191 af 8. juni 2020, der endnu ikke er sat i kraft, foretages ændringer i henvisningerne til udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., som med forslaget i § 1, nr. 19 om indsættelse af et nyt stk. 1, bliver til 2. pkt.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at konsekvensændringer i § 1, nr. 6, i lov nr. 1191 af 8. juni 2021 mest hensigtsmæssigt vil kunne foretages ved en nyaffattelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., som bliver til 2. pkt.

2.6.2.3. Frihedsberøvelse med henblik på indførelse af mulighed for overførsel af asylansøgere til asylsagsbehandling og eventuel efterfølgende beskyttelse i tredjelande

Det anses efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse for nødvendigt, at udlændinge vil kunne frihedsberøves for at sikre muligheden for overførsel efter den i lov nr. 1191 af 8. juni 2021 foreslåede ordning. Det er derfor ministeriets opfattelse, at der skal kunne ske frihedsberøvelse af en udlænding, der skal overføres i henhold til den foreslåede ordning, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger (deponering af pas, meldepligt m.v.) ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken i forbindelse med overførslen efter den foreslåede ordning.

Hjemrejsestyrelsen skal således efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse kunne anmode politiet om at frihedsberøve udlændinge i overførselsposition efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., såfremt Hjemrejsestyrelsen skønner det nødvendigt for at sikre muligheden for overførsel efter den foreslåede ordning, og foranstaltningerne i udlændingelovens § 34 ikke er tilstrækkelige.

Det er i den forbindelse Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter den foreslåede ordning skal lægges vægt på, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførsel, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det mest hensigtsmæssigt, at den foreslåede ordning omfattes af bestemmelserne i udlændingelovens §§ 37-37 b om bl.a. domstolsprøvelse. Endvidere finder Udlændinge- og Integrationsministeriet det mest hensigtsmæssigt, at den foreslåede ordning

omfattes af bestemmelserne i udlændingelovens §§ 37 c-37 e om iværksættelse af en række nærmere bestemte foranstaltninger under en frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36.

2.6.3. Den foreslåede ordning

2.6.3.1. Frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1

Udlændinge- og Integrationsministeriet foreslår, at der i hjemrejseloven indsættes en bestemmelse om, at en udlænding, som har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl), og som er udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 3, der samtidig foreslås ophævet, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 20.

Der tilsigtes med forslaget ingen ændringer i bestemmelsens anvendelsesområde i forhold til, hvad der hidtil har været gældende i udlændingeloven. Der vil således skulle ske frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse i samme omfang som hidtil.

2.6.3.2. Frihedsberøvelse med henblik på overførsel efter Dublinforordningen

Det foreslås, at bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., der bliver til 2. pkt., nyaffattes, med henblik på at indarbejde de ændringer, der følger af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 36, stk. 3, og overføre bestemmelsens indhold til hjemrejselovens bestemmelse om frihedsberøvelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, og § 12, nr. 3.

Der er med forslaget ikke tilsigtet ændringer af bestemmelsens materielle indhold, og Dublinforordningens artikel 28, stk. 2, jf. artikel 2, stk. 1, litra n, om frihedsberøvelse for at sikre overførselsprocedurerne efter forordningen vil således fortsat være gennemført i dansk ret.

2.6.3.3. Frihedsberøvelse med henblik på indførelse af mulighed for overførsel af asylansøgere til asylsagsbehandling og eventuel efterfølgende beskyttelse i tredjelande

Med den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., foreslås det, at politiet efter indstilling og anmodning fra Hjemrejsestyrelsen kan bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse af en udlænding, der skal overføres i henhold til den foreslåede ordning, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger (deponering af pas, meldepligt m.v.) ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken i forbindelse med overførslen.

Det vil betyde, at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse herom, skal lægges vægt på, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførsel, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførsel, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Hjemrejsestyrelsen vil fortsat have ansvaret for den indledende sagsbehandling i forbindelse med iværksættelse af en frihedsberøvelse, herunder om betingelserne for frihedsberøvelsen efter styrelsens opfattelse er opfyldt, og om frihedsberøvelse efter styrelsens opfattelse er nødvendig med henblik på at sikre en udlændings tilstedeværelse til brug for overførsel.

Politiet har enekompetencen til at udøve magt eller tvang og træffer derfor den endelige afgørelse om iværksættelse af frihedsberøvelse efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen, ligesom politiet står for at foretage den faktiske frihedsberøvelse.

Det vil være et ubetinget krav for frihedsberøvelse, at foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken efter udlændingelovens § 34 (deponering af pas, meldepligt m.v.) ikke vurderes at være tilstrækkelige til at sikre den pågældendes tilstedeværelse. Det vil bero på en konkret vurdering, om der vil være grundlag for frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse herom, eller om mindre indgribende foranstaltninger vil kunne anses for tilstrækkelige for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Kompetencen til at træffe afgørelse om frihedsberøvelse efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., vil efter den foreslåede ordning henhøre under politiet.

Politiet vil i forbindelse med frihedsberøvelsen skulle foretage en proportionalitetsafvejning.

Forslaget indebærer endvidere, at udlændingelovens § 37, stk. 10, om frihedsberøvelse i særlige faciliteter samt at uledsagede mindreårige ikke må frihedsberøves i fængsler også vil omfatte udlændinge, der frihedsberøves efter den foreslåede ordning.

Den foreslåede ordning indebærer ingen ændringer i de gældende regler om foranstaltninger med henblik på at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken efter udlændingelovens § 34.

Den foreslåede ordning indebærer endvidere ingen ændringer i de gældende regler i udlændingelovens §§ 37 a-37 e om adgangen til domstolsprøvelse og legemsundersøgelse, isolation samt brev- og besøgskontrol over for udlændinge, der frihedsberøves efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt.

Det tilsigtes med ordningen, at reglerne om domstolsprøvelse, beskikkelse af advokat m.v. i medfør af udlændingelovens § 37, stk. 1-8, ligeledes vil skulle finde anvendelse for udlændinge omfattet af den foreslåede ordning.

En iværksat frihedsberøvelse vil således altid skulle være af så kort varighed som muligt og inden for de grænser for frihedsberøvelsens samlede varighed, der er fastsat i udlændingelovens § 37, stk. 8.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 19-22 og § 12, nr. 3.

2.7. Fotografering og optagelse af fingeraftryk af frihedsberøvede udlændinge

2.7.1. Gældende ret

Kriminalforsorgen har i dag ret til at fotografere og optage fingeraftryk af varetagtsarrestanter og indsatte med henblik på senere identifikation, jf. hhv. straffuldbyrdelseslovens § 61, stk. 1, og retsplejelovens § 776 a, stk. 1.

Adgangen til at fotografere og optage fingeraftryk i identifikationsøjemed har bl.a. betydning for muligheden for at opspore bl.a. indsatte, der er undvejet fra straffuldbyrdelse.

Justitsministeren kan fastsætte de nærmere regler om gennemførelsen af fotografering og optagelse af fingeraftryk, herunder også om opbevaring og destruktion, jf. hhv. straffuldbyrdelseslovens § 61, stk. 2, og retsplejelovens § 776 a, stk. 2. Straffuldbyrdelseslovens og retsplejelovens bestemmelser om fotografering og optagelse af fingeraftryk suppleres af bekendtgørelse nr. 109 af 30. januar 2019 om fotografering og optagelse af fingeraftryk af indsatte i kriminalforsorgens institutioner (fotobekendtgørelsen).

I fotobekendtgørelsen er det fastsat, at kriminalforsorgsområdet skal sikre, at den indsatte fotograferes i forbindelse med indsættelsen, således at der findes et vellignende fotografi af den pågældende i kriminalforsorgens Klientsystem.

Det følger endvidere af bekendtgørelsen, at en indsat kan ikendes disciplinærstraf, hvis den pågældende nægter at medvirke til fotografering eller optagelse af fingeraftryk.

Reglerne om fotografering og optagelse af fingeraftryk med henblik på senere identifikation i straffuldbyrdelseslovens § 61 og retsplejelovens § 776 a og de administrative regler udstedt i medfør heraf gælder alene for afsonere og for varetægtsarrestanter.

Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder dog også anvendelse for udlændinge, der er varetægtsfængslet efter hjemrejselovens §§ 14 og 15, jf. hjemrejselovens § 14, stk. 3, og § 15, stk. 2. Retsplejelovens § 776 a om, at kriminalforsorgen kan fotografere og optage fingeraftryk af varetægtsarrestanter med henblik på senere identifikation, finder således også anvendelse på udlændinge, der er varetægtsfængslet i medfør af hjemrejselovens §§ 14 og 15.

Det følger af udlændingelovens § 37 a, stk. 2, at retsplejelovens §§ 773-776 og 778 om varetægtsfængsling, tilsvarende finder anvendelse for udlændinge, hvis frihedsberøvelsen er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36 og hjemrejselovens § 16.

For udlændinge, der er administrativt frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36 eller hjemrejselovens § 16, men hvis frihedsberøvelse endnu ikke er opretholdt af retten, er det dog kun retsplejelovens § 758, stk. 1, 1. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 om anholdelse, der finder anvendelse, jf. udlændingelovens § 37 a, stk. 1.

Udlændinge, der er administrativt frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36 eller hjemrejselovens § 16, men hvis frihedsberøvelse endnu ikke er opretholdt i medfør af udlændingelovens § 37, er omfattet af varetægtsbekendtgørelsen, jf. Folketingstidende 1993-94, 1. samling, tillæg A, spalte 7388.

Det følger af varetægtsbekendtgørelsens § 1, stk. 3, at bekendtgørelsen med de fornødne fravigelser tillige finder anvendelse på andre personer, der er anbragt i varetægtsfængsel, medmindre anbringelsen er sket til udståelse af straf, til afsoning af tvangsbøde eller underholdsbidrag eller til forvaring som vidne eller lignende efter retsplejelovens regler.

Af vejledning nr. 743 af 24. september 2021 om bekendtgørelse om ophold i varetægt (varetægtsvejledningen) fremgår det af pkt. 9, at særligt for så vidt angår udlændinge, som efter udlændingelovens § 36 eller hjemrejselovens § 16 er frihedsberøvet efter politiets bestemmelse (i op til 3 døgn), henledes opmærksomheden på, at disse er omfattet af retsplejelovens regler om anholdelse. Det fremgår videre, at det herefter følger af varetægtsbekendtgørelsens § 1, stk. 3, at varetægtsbekendtgørelsen med de fornødne fravigelser tillige finder anvendelse for denne gruppe.

2.7.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at kriminalforsorgen i dag ikke har hjemmel til tvangsmæssigt at fotografere og optage fingeraftryk af de udlændinge, hvis administrative frihedsberøvelse i medfør af udlændingelovens § 36 eller hjemrejselovens § 16, er opretholdt af retten, jf. udlændingelovens § 37, da der i udlændingelovens § 37 a, stk. 2, ikke er henvist til retsplejelovens § 776 a om, at kriminalforsorgen kan fotografere og optage fingeraftryk af varetægtsarrestanter med henblik på senere identifikation.

Kriminalforsorgen har peget på, at der – primært af til brug for at hindre undvigelser og i tilfælde af eventuelle undvigelser – er behov for, at kriminalforsorgen får adgang til tvangsmæssigt at fotografere og optage fingeraftryk af de udlændinge, der administrativt frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens 16, og hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten, på samme måde som det i dag er muligt i relation til afsonere og for varetægtsarrestanter. Samtidig sikres det, at kriminalforsorgen er i besiddelse af et foto af nyere dato af de pågældende udlændinge, og at kriminalforsorgen således kan foretage en entydig identifikation af hver enkelt udlænding, således som det i dag er tilfældet for så vidt angår afsonere og for varetægtsarrestanter.

Det er på baggrund af det oplyste fra kriminalforsorgen Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der af hensyn til at sikre sikkerheden i kriminalforsorgens institutioner herunder under hensyn til at hindre undvigelse, og for at sikre en effektiv identifikation af en udlænding i tilfælde af dennes undvigelse, er nødvendigt at kriminalforsorgen får adgang til tvangsmæssigt at fotografere og optage fingeraftryk af de administrativt frihedsberøvede udlændinge.

Det er videre Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at hensynet til at sikre sikkerheden i kriminalforsorgens institutioner, herunder hensynet til at hindre undvigelse og hensynet til at sikre en effektiv identifikation i tilfælde af en eventuel undvigelse udgør vægtige og saglige hensyn.

Indførelsen af en hjemmel for kriminalforsorgen til at kunne fotografere og optage fingeraftryk for udlændinge, som frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36 eller hjemrejselovens § 16, afspejler efter ministeriets vurdering et rimeligt forhold mellem mål og middel.

Det er som følge heraf Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der bør gælde samme regler for fotografering og optagelse af fingeraftryk og personfotografi og dertilhørende administrativt fastsatte regler for udlændinge, hvis administrative frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 eller hjemrejselovens § 16, er blevet opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37, som i dag gælder for udlændinge, der er varetægtsfængslet efter hjemrejselovens §§ 14 og 15.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Udlændinge- og Integrationsministeriet foreslår, at der tilvejebringes hjemmel til, at kriminalforsorgen tvangsmæssigt vil kunne fotografere og optage fingeraftryk af udlændinge, hvis administrative frihedsberøvelse efter udlændingelovens 36 eller hjemrejselovens § 16 er opretholdt af retten.

Det foreslås derfor, at udlændingelovens § 37 a, stk. 2, ændres, således at retsplejelovens § 776 a vil finde tilsvarende anvendelse på udlændinge, hvis administrative frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36 eller hjemrejselovens § 16.

Tilsvarende vil bestemmelsen i retsplejelovens § 776 a, stk. 2, hvorefter justitsministeren har mulighed for at fastsætte nærmere regler om gennemførelsen af fotografering og optagelse af fingeraftryk, herunder om opbevaring og destruktion, finde anvendelse for begge persongrupper.

Det bemærkes, at retsplejelovens § 776 a finder anvendelse, uanset grundlaget for varetægtsfængslingen og uanset den varighed, som varetægtsfængslingen forventes at have, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling, Tillæg A, L 21 som fremsat, side 51. Det samme vil skulle gøre sig gældende for udlændinge, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36 eller hjemrejselovens § 16.

Det er således ikke en betingelse, at der eksisterer en særlig risiko for, at den pågældende vil unddrage sig frihedsberøvelsen eller at frihedsberøvelsen forventes udstrakt over en given varighed, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling, Tillæg A, L 21 som fremsat, side 51. Det samme vil skulle gøre sig gældende for udlændinge, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36 eller hjemrejselovens § 16.

Det bemærkes, at de til enhver tid gældende databeskyttelsesregler vil gælde for databehandlingen af de optagne data.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 23.

2.8. Klageadgang over hjemrejestøtte for visse udlændinge

2.8.1. Gældende ret

Det fremgår af hjemrejselovens § 22, stk. 1, at Hjemrejestyrelsens afgørelser efter hjemrejseloven kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 3 og stk. 4, 2. pkt.

Det fremgår endvidere af hjemrejselovens § 22, stk. 3, at Hjemrejestyrelsens afgørelser efter bl.a. § 8 ikke kan påklages.

Af bemærkningerne til hjemrejselovens § 8, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat side 131, fremgår det bl.a., at forslaget indebærer, at udlændinge, der har fået deres opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget, ligeledes kan ydes hjemrejestøtte. Det fremgår endvidere, at de pågældende vil kunne meddeles hjemrejestøtte bestående af hjælp til dækning af de udgifter, der i dag følger af repatrieringsloven, og at ordningen vil skulle administreres efter bekendtgørelsen om hjemrejestøtte, jf. hjemrejselovens § 8, stk. 6.

Det følger herudover af bemærkningerne til hjemrejselovens § 8, at Hjemrejestyrelsens fastsættelse af hjemrejestøtten for den enkelte udlænding ikke vil kunne påklages.

Af hjemrejselovens § 8, stk. 6, fremgår det, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om hjemrejestøtte,

herunder om betingelser for opnåelse af hjemrejsestøtte, hjemrejsestøttens form, støttebeløb m.v.

Det følger af bekendtgørelse nr. 1861 af 23. september 2021 om hjemrejsestøtte, som fastsætter de nærmere betingelser for bl.a. opnåelse af hjemrejsestøtte, at udlændinge, der har fået deres opholdstilladelse nægtet forlænget eller inddraget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1, kan ydes hjemrejsestøtte og hjemrejsebistand, hvis de opfylder de nærmere betingelser herfor.

Det følger af repatrieringslovens § 12, stk. 1, at kommunalbestyrelsens afgørelser efter repatrieringsloven bortset fra afgørelser efter § 7, stk. 2, 2. pkt., § 9 b, stk. 1, § 10, stk. 4, 2. pkt., og § 10 b, stk. 1, kan indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Det fremgår endvidere af repatrieringslovens § 12, stk. 2, at Udbetaling Danmarks afgørelser efter repatrieringsloven kan indbringes for Ankestyrelsen.

2.8.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Før ikrafttrædelsen af hjemrejseloven den 1. juni 2021 var følgende udlændinge omfattet af repatrieringsloven og kunne modtage repatrieringsstøtte og reintegrationsbistand, hvis udlændingen opfyldte de nærmere betingelser herfor:

- Udlændinge, der var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8, 9 b eller 9 c, efter en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 9 e, og hvis opholdstilladelse var nægtet forlænget eller inddraget efter § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1.
- Udlændinge, hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person, der var meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 9 e, og hvis opholdstilladelse var nægtet forlænget eller inddraget efter § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1.
- Udlændinge, der havde haft opholdstilladelse i mindst 5 år, og som var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person, der ikke var meddelt opholdstilladelse efter §§ 7, 9 e, 9 m eller 9 n, og hvis opholdstilladelse var inddraget eller nægtet forlænget efter § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1.

Disse udlændinge kunne før hjemrejselovens ikrafttræden indbringe kommunalbestyrelsens afgørelser efter repatrieringsloven for Ankestyrelsen

efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, ligesom Udbetaling Danmarks afgørelser om tilbagebetaling og ophør af reintegrationsbistand kunne indbringes til Ankestyrelsen. Afgørelser efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, 2. pkt., om afslag på hjælp til repatriering, hvis ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, § 9 b, stk. 1 om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering, § 10, stk. 4, 2. pkt., om afslag på løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden og § 10 b, stk. 1, om bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering, kunne ikke påklages, og det er ikke tilsigtet med lovforslaget, at dette skal ændres.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at disse udlændinge skal have samme klageadgang, som de havde efter repatrieringsloven.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at udlændinge, der kan modtage hjemrejsestøtte efter hjemrejselovens § 8, stk. 2, nr. 2-4, skal kunne klage over afgørelser vedrørende hjemrejsestøtte.

Den foreslåede ændring vil medføre, at udlændinge, der kan modtage hjemrejsestøtte efter hjemrejselovens § 8, stk. 2, nr. 2-4, vil kunne klage over afgørelser vedrørende hjemrejsestøtte, ligesom de tidligere havde adgang til efter repatrieringsloven.

Det er hensigten, at de nærmere regler om klageadgang vil blive fastsat i bekendtgørelsen om hjemrejsestøtte.

2.9. Udbetaling af hjemrejsebistand

2.9.1. Gældende ret

Der kan efter hjemrejselovens § 8 gives hjemrejsestøtte til visse udlændinge, der medvirker til udrejsen.

En udlænding, som har fået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8, 9 b eller 9 c, hvor opholdstilladelsen er meddelt en udlænding, der har

indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 9 e (asylområdet), nægtet forlænget eller inddraget efter udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1, fordi grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere til stede, herunder på baggrund af ændrede forhold i hjemlandet, samt dennes eventuelle familiesammenførte familiemedlemmer, kan efter omstændighederne bevilges hjemrejsebistand, der er en løbende, pensionslignende ydelse til visse udlændinge, der ikke har midler, som kan dække behovet for hjemrejsebistand, har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år og på tidspunktet for hjemrejsestøtten er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af deres helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag ved hjemrejse.

Af bemærkningerne til hjemrejselovens § 8, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat side 131, fremgår det bl.a., at forslaget endvidere indebærer, at udlændinge, der har fået deres opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget, ligeledes kan ydes hjemrejsestøtte. De pågældende vil kunne meddeles hjemrejsestøtte bestående af hjælp til dækning af de udgifter, der i dag følger af repatrieringsloven, og ordningen vil skulle administreres efter bekendtgørelsen om hjemrejsestøtte, jf. den foreslåede bestemmelse i stk. 6.

Udlændinge- og integrationsministeren kan efter hjemrejselovens § 8, stk. 6, fastsætte nærmere regler om hjemrejsestøtte, herunder om betingelser for opnåelse af hjemrejsestøtte, hjemrejsestøttens form, støttebeløb m.v.

Bemyndigelsesbestemmelsen i stk. 6 er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 1861 af 23. september 2021 om hjemrejsestøtte (hjemrejsestøttebekendtgørelsen), der således indeholder nærmere regler om hjemrejsestøtte.

De nærmere betingelser for og indholdet af hjemrejsebistand efter hjemrejseloven svarer til reintegrationsbistand efter repatrieringsloven.

Udbetaling Danmark er en selvejende institution med myndighedsstatus, der drives med teknisk og administrativ bistand fra ATP. Udbetaling Danmark varetager de opgaver, der henlægges til myndigheden ved lov.

2.9.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Ved ikrafttrædelsen af lov nr. 982 af 26. maj 2021 om hjemrejse for udlændinge uden lovligt ophold (hjemrejseloven) blev reglerne vedrørende støtte ved frivillig udrejse for en udlænding, der har fået sin opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget, fordi grundlaget for

ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere til stede, herunder på baggrund af ændrede forhold i hjemlandet, samt udlændingens eventuelle familiemedlemmer, som ligeledes har fået deres opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne inddraget eller nægtet forlænget som konsekvens heraf, flyttet fra repatrieringsloven til hjemrejseloven.

Ændringen indebærer, at sagsbehandlingskompetencen mv. er overgået fra kommunerne til Hjemrejsestyrelsen.

Der var ikke derudover tilsigtet ændringer i ordningen. Derfor var det også hensigten, at Udbetaling Danmark skulle forestå udbetaling og administration af hjemrejsebistand efter hjemrejseloven på samme måde, som Udbetaling Danmark forestår udbetaling og administration af reintegrationsbistand efter repatrieringsloven.

Det er imidlertid Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der ikke er den nødvendige hjemmel til, at Udbetaling Danmark kan forestå udbetaling af hjemrejsebistand efter hjemrejseloven. Det er derfor ministeriets opfattelse, at der skal tilvejebringes den fornødne hjemmel i hjemrejseloven og foretages de nødvendige konsekvensrettelser i lov om Udbetaling Danmark.

Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at de nærmere regler om Udbetaling Danmarks administration af ordningen bør reguleres nærmere i hjemrejsestøttebekendtgørelsen.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indsættes en bestemmelse i hjemrejseloven, hvorefter Udbetaling Danmark vil kunne forestå udbetaling af hjemrejsebistand og i forbindelse med den løbende administration af udbetalingen vil kunne træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af hjemrejsebistand i henhold til nærmere regler herom fastsat af udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en bestemmelse i hjemrejseloven, hvorefter staten vil afholde udgifterne til hjemrejsestøtte, og at staten afholder udgifterne til Udbetaling Danmarks administration af hjemrejsestøtteordningen gennem betaling af et administrationsbidrag, jf. § 25 i lov om Udbetaling Danmark.

Det foreslås desuden, at der indsættes en bestemmelse i lov om Udbetaling Danmark, hvorefter Udbetaling Danmark varetager de opgaver, der tillægges Udbetaling Danmark i henhold til hjemrejseloven.

Forslaget indebærer bl.a., at Udbetaling Danmark får den fornødne hjemmel og finansiering til at kunne administrere ordningen vedrørende hjemrejsebistand, herunder forestå udbetaling, træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør m.v.

De nærmere regler om administration af ordningen er fastsat i hjemrejsestøttebekendtgørelsen. Der er ikke tilsigtet ændringer i ordningen. Reglerne for Udbetaling Danmarks administration af hjemrejsebistand efter hjemrejseloven svarer derfor til de regler, der gælder for Udbetaling Danmarks administration af reintegrationsbistand efter repatrieringsloven.

Der henvises til lovforslagets § 12, nr. 5, og § 3, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.10. Tilbagebetaling af hjælp til repatriering

2.10.1. Gældende ret

Det følger af repatrieringslovens § 9, stk. 1, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af udbetalt hjælp til repatriering, hvis en udlænding eller dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab afstår fra at repatriere eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis bliver afbrudt inden udrejse. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i repatrieringslovens § 7 a, stk. 2-5, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter repatrieringslovens § 7, stk. 6, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Endelig skal kommunalbestyrelsen, hvis retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4, er bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, træffe beslutning om tilbagebetaling heraf.

De nærmere regler for kommunalbestyrelsernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven blev tidligere reguleret i bekendtgørelse nr. 1617 af 27. december 2019 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik m.fl.

Med henblik på særskilt regulering af tilbagebetaling af hjælp til repatriering blev der ved lov nr. 1190 af 8. juni 2021 om ændring af repatrieringsloven m.v. indført en bemyndigelsesbestemmelse i repatrieringslovens § 9, stk. 2, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering.

Bemyndigelsesbestemmelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1675 af 13. august 2021 om kommunalbestyrelsernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven, der bl.a. indeholder regler om opkrævning af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering, bortfald af tilbagebetalingskrav, overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden mv.

Efter bekendtgørelsens § 1, stk. 1, opkræver kommunalbestyrelsen hjælp til repatriering, der som følge af fortrudt repatriering er tilbagebetalingspligtig i henhold til repatrieringsloven, efter reglerne i bekendtgørelsen. Bekendtgørelsen regulerer således ikke opkrævning af tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven som følge af f.eks. svig.

2.10.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Det følger af repatrieringslovens § 9, stk. 2, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering.

Henset til at bemyndigelsesbestemmelsen kun etablerer hjemmel til, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering, er der ikke efter den gældende bemyndigelsesbestemmelse mulighed for at fastsætte nærmere regler for så vidt angår de øvrige tilfælde, hvor en person er tilbagebetalingspligtig efter repatrieringslovens § 9, stk. 1. Det gælder f.eks. i de tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling som følge af afbrudt sagsbehandlingsforløb inden udrejsen eller som følge af afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 6, mv.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at bemyndigelsesbestemmelsen bør udvides, således at udlændinge- og integrationsministeren har mulighed for at fastsætte nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering i overensstemmelse med det fulde omfang af bestemmelsen om tilbagebetaling i repatrieringslovens § 9, stk. 1.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås på baggrund af det, der er anført i afsnit 2.10.2, at ændre bemyndigelsesbestemmelsen i repatrieringslovens § 9, stk. 2, om udlændinge- og integrationsministerens mulighed for at fastsætte nærmere regler om tilbagebetalingskrav af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering, således at det også vil være muligt for udlændinge- og integrationsministeren at fastsætte nærmere regler om tilbagebetalingskrav for de øvrige situationer, der følger af repatrieringslovens § 9, stk. 1, hvorefter kommunalbestyrelsen er forpligtet til at kræve hjælp til repatriering tilbagebetalt.

Som følge heraf vil bekendtgørelse nr. 1675 af 13. august 2021 om kommunalbestyrelsernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven ved fortrudt repatriering blive ændret, således at bekendtgørelsen også vil omfatte disse tilfælde. Det er ikke forventningen, at der i den forbindelse i øvrigt foretages ændringer i bekendtgørelsen.

2.11. Tekniske ændringer af bestemmelser om satsregulering

2.11.1. Gældende ret

Efter udlændingeloven skal der som udgangspunkt betales gebyr for at ansøge om opholdstilladelse mv. på bl.a. familiesammenførings- og erhvervsområdet, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1. Der skal også betales gebyr for en ansøgning om virksomhedscertificering, jf. § 9 h, stk. 3.

Disse gebyrer fastsættes omkostningsbestemt. Dette fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 4.

Samtidig fremgår det af udlændingelovens § 9 h, stk. 2 og 3, og stk. 13, 2.-4. pkt., at bl.a. disse gebyrer skal satsreguleres.

2.11.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Når gebyrer fastsættes omkostningsbestemt, skal gebyret ikke satsreguleres, og ved beregningen af de omkostningsbestemte gebyrer, der er blevet fastsat, er gebyrerne heller ikke blevet satsreguleret. Det er således misvisende, når det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 2 og 3, og stk. 13, 2.-4. pkt., at de omkostningsbestemte gebyrer satsreguleres. Det foreslås derfor at ændre disse bestemmelser.

Der er alene tale om forslag til ændringer af teknisk karakter, da gebyrerne er blevet beregnet og fastsat omkostningsbestemt i overensstemmelse med bestemmelsen i udlændingelovens § 9 h, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne i lovforslagets § 1, nr. 4, 5, 7 og 8.

2.12. Kodificering af praksis for efteropkrævning af et udestående gebyr

2.12.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, skal der som udgangspunkt betales gebyr for at ansøge om opholdstilladelse og om forlængelse af opholdstilladelse på bl.a. familiesammenførings- og erhvervsområdet og for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse. Der skal også betales gebyr for at indgive en ansøgning om virksomhedscertificering, jf. § 9 h, stk. 3.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 8, afvises ansøgningen, hvis betingelsen i stk. 1 og 3 ikke er opfyldt, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr. eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, jf. stk. 1. I sådanne tilfælde vil udlændingen få en frist til at indbetale det udestående gebyr. Indbetales det udestående gebyr ikke inden for fristen, afvises ansøgningen.

Gebyrerne reguleres årligt pr. 1. januar, men kan også reguleres ekstraordinært i løbet af året. Det skete f.eks. i tilknytning til lov nr. 742 af 8. juni 2018 om ændring af udlændingeloven (Reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v.), der trådte i kraft den 1. juli 2018.

Det er i praksis almindeligt forekommende, at gebyret indbetales nogle dage inden indgivelsen af ansøgningen, og det er kun muligt at indbetale den gebyrsats, der gælder på det tidspunkt.

I efteråret 2020 blev en tidligere uensartet praksis i henholdsvis Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration afstemt, så begge styrelser nu efteropkræver et udestående gebyr i en situation, hvor der er indbetalt gebyr kort tid før en regulering, mens ansøgningen først indgives efter reguleringen. Det gælder både i forbindelse med den årlige gebyrregulering og i forbindelse med ekstraordinær gebyrregulering. Der henvises nærmere til udlændinge- og integrationsministerens brev af 17. september 2020 til Udlændinge- og Integrationsudvalget (2019-20), UIU Alm. del, bilag 172.

2.12.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at praksis, hvorefter en udlænding ikke vil få afvist sin ansøgning i en situation, hvor der er indbetalt korrekt gebyr på tidspunktet for indbetalingen, men hvor gebyret kort tid efter reguleres med virkning fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen, bør fremgå af udlændingeloven. Ministeriet finder således, at det bør fremgå af udlændingeloven, at udlændingen i sådanne tilfælde vil få en frist til at indbetale det udestående gebyr, og at ansøgningen vil blive afvist og det indbetalte beløb tilbagebetalt, hvis det udestående gebyr ikke er indbetalt ved udløbet af fristen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne i lovforslagets § 1, nr. 6.

3. Danmarks internationale forpligtelser

Efter grundlovens § 73 kan ingen tilpligtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det. Det kan kun ske ifølge lov og mod fuldstændig erstatning.

Det er fast antaget, at fuldt ud skattefinansierede sociale ydelser ikke er omfattet af beskyttelsen i grundlovens § 73, hvorimod borgernes særskilte bidrag til en i overvejende grad social ordning må anses for omfattet, jf. bl.a. Jens Peter Christensen m.fl., Grundloven med Kommentarer, (2015), side 454, Max Sørensen, Statsforfatningsret, 2. udgave ved Peter Germer (1973), side 401 og Poul Andersen, Dansk Statsforfatningsret (1954), side 722 f.

Den del af forslaget, som vedrører karantæne for fuldt ud offentligt finansierede forsørgelsesydelser så som kontanthjælp, revalidering og folkepension, falder derfor uden for beskyttelsen af grundlovens § 73.

Derimod vil den del af forslaget, som vedrører udelukkelse fra at kunne modtage sikringsydelser – eksempelvis efterløn – være omfattet af bestemmelsens beskyttelse.

Det er inidlertid ikke ethvert indgreb, som skal betragtes som ekspropriation efter grundlovens § 73, men kun de indgreb, der har karakter af ”afståelse”. Det antages i den forbindelse, at indgreb, som har en pønål karakter, herunder straf og konfiskation, ikke har karakter af afståelse og dermed ikke er udtryk for ekspropriation, jf. bl.a. Jens Peter Christensen

m.fl., a.st., side 455, Max Sørensen, a.st., side 407 og Poul Andersen, a.st., side 703.

Under hensyn til, at den foreslåede karantæneordning, der følger af en dom efter straffelovens § 244, stk. 2, såfremt forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., er udtryk for en ekstra straf i forhold til den ubetingede fængselsstraf eller anden strafferetlige retsfølge af frihedsberøvende karakter, som den pågældende er blevet idømt ved domstolene, finder ministeriet, at karantænen ikke vil være udtryk for ekspropriation efter grundlovens § 73.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 14 skal nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørighed til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller andet forhold.

Anvendelsesområdet for EMRK artikel 14 er begrænset derved, at bestemmelsen er accessorisk til konventionens øvrige bestemmelser. Det betyder, at bestemmelsen kun kan anvendes sammen med én eller flere af disse bestemmelser. Heri ligger ikke et krav om, at en sådan rettighed skal være krænket, men derimod alene et krav om, at den foreliggende situation skal ligge inden for rettighedens anvendelsesområde ("ambit").

I de tilfælde, hvor en situation ligger inden for en anden bestemmelses anvendelsesområde, indeholder artikel 14 et forbud mod usaglig forskelsbehandling.

Efter Menneskerettighedsdomstolens praksis indebærer dette, at personer i sammenlignelige situationer som udgangspunkt skal behandles ens, og at forskelsbehandling kun er berettiget, hvis den har et legitimt formål og samtidig står i et rimeligt forhold til dette formål.

Adgangen til at modtage sociale ydelser ligger inden for anvendelsesområdet af artikel 1 i 1. Tillægsprotokol til EMRK, jf. bl.a. Menneskerettighedsdomstolens afgørelse af 12. april 2006 i sagen *Stec m.fl. mod Storbritannien*.

Idet den foreslåede karantæneordning omfatter alle dømte efter straffelovens § 244, stk. 2, såfremt forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., er der efter ministeriets opfattelse ikke tale

om forskelsbehandling efter EMRK artikel 14 sammenholdt med artikel 1 i 1. tillægsprotokol til EMRK, og forslaget rejser derfor ikke spørgsmål i forhold til disse bestemmelser.

4. Forholdet til de databeskyttelsesretlige regler

For så vidt angår lovforslagets elementer om fleksibel udbetaling af repatrierings- og hjemrejsestøtte bemærkes, at det fremgår af forvaltningslovens § 28, stk. 1, 1. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014 med efterfølgende ændringer, at for manuel videregivelse af oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger) til en anden forvaltningsmyndighed gælder reglerne i databeskyttelseslovens §§ 6-8 og 10 og § 11, stk. 1, og i artikel 5, stk. 1, litra a-c, artikel 6, artikel 7, stk. 3, 1. og 2. pkt., artikel 9 og 10 og artikel 77, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen), jf. § 2, stk. 1, i databeskyttelsesloven (lov nr. 429 af 31. maj 2000 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger).

Det fremgår endvidere af forvaltningslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., at for videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, der helt eller delvis foretages ved hjælp af automatisk databehandling, finder reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven anvendelse.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., indebærer, at for elektronisk videregivelse af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder gælder reglerne om behandling af personoplysninger i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Der vil efter forslaget forventeligt skulle ske udveksling af personoplysninger mellem kommunalbestyrelserne og Hjemrejsestyrelsen og mellem Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen, der er omfattet af databeskyttelsesforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordninger (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse)). Udvekslingen af personoplysninger

omfatter følgende kategorier af personoplysninger: ikke-følsomme personoplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, i form af f.eks. navn og andre identifikationsoplysninger.

Om forholdet til de databeskyttelsesretlige regler bemærkes følgende:

Databeskyttelsesloven supplerer og gennemfører databeskyttelsesforordningen, jf. databeskyttelseslovens § 1, stk. 1. Loven og forordningen gælder for behandling af personoplysninger, der helt eller delvist foretages ved hjælp af automatisk databehandling.

Videregivelse og indhentelse af oplysninger om fysiske personer til og fra andre offentlige myndigheder er behandling af personoplysninger, der er omfattet af de nævnte regler.

Databeskyttelsesforordningens artikel 5 fastlægger en række grundlæggende behandlingsprincipper, der skal være opfyldt ved al behandling af personoplysninger. Det følger i den forbindelse af artikel 5, stk. 1, at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede (litra a), indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og må ikke viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål (litra b), være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles (litra c), opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt til de formål, hvortil de pågældende personoplysninger behandles (litra d), opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt til de formål, hvortil de pågældende personoplysninger behandles (litra e), og behandles på en måde, der sikrer tilstrækkelig sikkerhed for de pågældende personoplysninger, under anvendelse af passende tekniske eller organisatoriske foranstaltninger (litra f).

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, som vedrører ikke-følsomme personoplysninger, er behandling af sådanne personoplysninger lovlig, hvis og i det omfang behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Artikel 6, stk. 1, litra e, kan anvendes som direkte behandlingshjemmel, men der er efter artikel 6, stk. 2, mulighed for, at man kan fastsætte mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af databeskyttelsesforordningens bestemmelser om behandling med henblik på overholdelse af stk. 1, litra c og e.

Videre fremgår det af artikel 6, stk. 3, at EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret skal opfylde et formål i samfundets interesse og stå i rimeligt forhold til det legitime formål der forfølges. Der gælder således et proportionalitetsprincip.

Efter databeskyttelseslovens § 11, stk. 1, kan offentlige myndigheder behandle oplysninger om personnummer med henblik på en entydig identifikation eller som journalnummer.

Det forventes, at der med forslaget vil ske udveksling af ikke-personfølsomme personoplysninger mellem kommunalbestyrelserne og Hjemrejsestyrelsen samt mellem Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen med henblik på identifikation, hvis den pågældende udlænding eller danske statsborger benytter sig af fleksibel udbetaling af henholdsvis hjælp til repatriering og/eller reintegrationsbistand eller hjemrejsestøtte og/eller hjemrejsebistand efter de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 14 a, stk. 1, og hjemrejselovens § 8 a, stk. 1.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der er hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, til at udveksle ikke-personfølsomme personoplysninger i en sag mellem kommunalbestyrelserne og Hjemrejsestyrelsen og mellem Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen. Der er herved lagt vægt på, at udvekslingen af oplysningerne er nødvendige af hensyn til Hjemrejsestyrelsens og Udlændingestyrelsens identifikation af de personer, der ønsker at benytte sig af fleksibel udbetaling af enten hjælp til repatriering og/eller reintegrationsbistand eller hjemrejsestøtte og/eller hjemrejsebistand, henset til at Hjemrejsestyrelsen forventeligt vil skulle påse disse personers udrejse fra Danmark og i visse tilfælde ledsage de pågældende på dele af hjemrejsen og at Udlændingestyrelsen forventeligt vil skulle påse, om pågældendes opholdsgrundlag er bortfaldet som følge af repatrieringen og den frasagte fortrydelsesret.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker, at identifikationsoplysningerne, der udveksles mellem

kommunalbestyrelserne og Hjemrejsestyrelsen og mellem Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen bl.a. vil være ansøgerens personnummer. Udvekslingen sker tilsvarende med henblik på at sikre entydig identifikation til brug for Hjemrejsestyrelsens og Udlændingestyrelsens opgavevaretagelse. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der er hjemmel hertil i databeskyttelseslovens § 11, stk. 1. Der er herved lagt vægt på, at udvekslingen sker med henblik på forvaltningsmyndighedernes entydige identifikation.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker, at den nærmere regulering af fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering og/eller reintegrationsbistand eller hjemrejsestøtte og/eller hjemrejsebistand forventeligt vil blive udmøntet i bekendtgørelse udstedt i medfør af den foreslåede § 14 a, stk. 2, i repatrieringsloven og den foreslåede § 8 a, stk. 2, i hjemrejseloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, og § 3, nr. 1.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets bemærkninger afsnit 2.5.

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5.1. Økonomiske konsekvenser

[Under udarbejdelse]

5.2. Implementeringsmæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes samlet set at have begrænsede implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Øvrige ændringer forventes ikke at have implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Principperne for digitaliseringsklar lovgivning vurderes ikke at være relevante for nærværende lovforslag.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ingen konsekvenser for erhvervslivet.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget skønnes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

8. Miljø- og klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- eller klimamæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget berører ikke udlændinge, der har ret til ophold på baggrund af EU-reglerne om fri bevægelighed.

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed.

Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægsprotokol af 23. november 1970 samt af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980.

Tillægsprotokollen til associeringsaftalen indeholder i artikel 41, stk. 1, en såkaldt stand still-klausul vedrørende etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter tillægsprotokollens ikrafttræden må indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 indeholder i artikel 13 en stand still-klausul vedrørende arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter ikrafttrædelsen af afgørelsen den 1. december 1980 må indføre nye begrænsninger for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som har opnået opholds- og arbejdstilladelse efter de nationale regler herom.

Begge stand still-klausuler må anses for at omfatte betingelserne for adgangen til familiesammenføring for familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere.

Ifølge Domstolens faste retspraksis skal stand still-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 fortolkes sådan, at bestemmelsen er til hinder for, at en

medlemsstat kan indføre nye begrænsninger i adgangen til at opnå familiesammenføring i Danmark med en tyrkisk statsborger omfattet af associeringsaftalen, medmindre begrænsningen er begrundet i et tvingende alment hensyn, er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet, jf. bl.a. sag C-138/13, Dogan, præmis 38-39, sag C-561/14, Genc, præmis 51-52 og 66-67, sag C-652/15, Tekdemir, præmis 53, sag C-123/17, Yön, præmis 72, sag C-89/18, A, præmis 31-34 og 45-47, og senest sag C-379/20, B, præmis 23.

EU-Domstolen har fastslået, at sikring af en vellykket integration af tredjelandsstatsborgere i Danmark kan udgøre et sådant tvingende alment hensyn, jf. Genc-sagen, præmis 55-56, som bekræftet i A-sagen, præmis 34, og senest i B-sagen, præmis 26.

Som det fremgår af afsnit 2.1.2., er familiesammenføringsbetingelserne og de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse begrundet i hensynet til at sikre integrationen af de udlændinge, der kommer til Danmark. Det gælder også vandelskravet og karenperioden for familiesammenføring. Herboende udlændinge, der som følge af manglende opfyldelse af disse familiesammenføringsbetingelser meddeles afslag på familiesammenføring, har ved deres adfærd skabt en sådan tvivl om deres integrationsmæssige tilknytning til Danmark samt deres vilje til at integrere sig, at deres evne til at bidrage til integrationen af familiemedlemmer, der kommer til Danmark, ikke kan anses for at være tilstrækkelig.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at kravene er egnede til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål. Det er endvidere ministeriets opfattelse, at kravene ikke går videre end nødvendigt for at sikre dette formål. Det bemærkes, at udlændingelovens § 9, stk. 15 og 23, kan fraviges, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed taler derfor. Kravene vil således kunne fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det, herunder også af hensyn til barnets tarv.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at de nævnte forslag i lovforslaget er i overensstemmelse med standstill-klausulerne i artikel 41, stk. 1, i Tillægsprotokollen til associeringsaftalen med Tyrkiet og artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

10. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 10. november 2021 til den 8. december 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet (Advokatsamfundet), Amnesty International, Ankestyrelsen, ASE, ATP, Barnets Tarv Nu, Bedsteforældre for Asyl, Beskæftigelsesrådets Ydelsesudvalg, Bryd Tavsheden, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, Børne- og Kulturchefforeningen, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danish Biometrics, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Lærerforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Danner, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, Dansk Handicaporganisation (DSI), Dansk Missionsråd, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Tyrkisk Islamisk Stiftelse, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Advokater, Danske Handicaporganisationer, Danske Rederier Danske Revisorer, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det Centrale Handicapråd, Det Danske Spejderkorps, Det Kriminalpræventive Råd, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, DUI-LEG og Virke, Etnisk Ung, Exitcirklen, Familieretshuset, Finans Danmark, Finansrådet, Flygtningenævnet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Foreningen Far til støtte for børn og forældre, Foreningen Grønlandske Børn, Foreningen Mor, ForældreLANDSforeningen, Foreningen af Institutionschefer og Områdechefer m.fl., Foreningen af kommunale sociale-, sundheds, og arbejdsmarkedschefer i Danmark, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, FSR – danske revisorer, Færøernes Landsstyre, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), HK/Danmark, Hjælp Voldsofre, Indvandrermedicinsk klinik, Odense Universitetshospital, Indvandreradgivningen, Institut for Menneskerettigheder, Jobrådgivernes brancheforening, Justitia, Kirkernes Integrationstjeneste, KL – Kommunernes Landsforening, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kommunernes Revision, Kriminalforsorgsforeningen, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagbevægelse, Kvinfor, Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Københavns Universitet (Det Juridiske Fakultet), Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Fleks- og skånejobbere, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen af nuværende og tidligere psykiatribrugere, Landsforeningen for førtidspensionister, Landsforeningen ”Et barn To forældre”, Landsforeningen KRIM, Landsforeningen SIND, Landsklubben af

socialrådgivere ansat i Kriminalforsorgen, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Mellemfolkeligt Samvirke, Mødrehjælpen, Offerrådgivningen i Danmark, OMEP, Plums Fond for fred økologi og bæredygtighed (Tidl. Fredsfonden), PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, RED Rådgivning, Reden Stop Kvindehandel, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for psykisk sårbare på arbejdsmarkedet, Rådet for Socialt Udsatte, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, Samtlige byretter, SAND, SOS Racisme, Søstre mod vold og kontrol, Udbetaling Danmark, Udlændingenævnet, Ungdommens Røde Kors, Udviklingshæmmedes Landsforbund, UNICEF Danmark, United Nations Women, VIVE, Ægteskab uden grænser, Ældresagen, Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Universitet (Juridisk Institut), 3F, 3F Privat Service, Hotel og Restauration (3F PSHR).

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Administrative konsekvenser for borgerne	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget berører ikke udlændinge, der har ret til ophold på baggrund af EU-reglerne om fri bevægelighed. [...]	

Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X
--	----	--------------

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 15, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra e, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

1) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246,

3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.,

4) ikke i de sidste 4 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor,

5) har underskrevet en opholds- og selvforsørgelseserklæring, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf,

- 6) har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau,
- 7) har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de seneste 4 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse og
- 8) fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 16, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra e, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, hvis den herboende person opfylder mindst en af følgende betingelser:

- 1) Den herboende person har bestået en medborgerskabsprøve, jf. integrationslovens § 41 b, eller udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v.
- 2) Den herboende person har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 4 år inden for de seneste 4 år og 6 måneder forud for meddelelsen af opholdstilladelse
- 3) Den herboende person har haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 280.908,00 kr. de seneste 2 år forud for det tidspunkt, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles. Det angivne beløb er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Det foreslås i udlændingelovens § 9, stk. 15, stk. 2, at ændre »216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246« til: »215, 215 a, 216, 222-224, § 225, jf. § 216, §§ 243-246, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a«.

Forslaget vil indebære, at også herboende udlændinge, der ikke er flygtninge og allerede er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, som betingelse for en eventuel fremtidig ansøgning om at få familiesammenført en ægtefælle til Danmark som udgangspunkt ikke må være idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 215 (børnebortførelser), 215 a (genopdragelsesrejser), § 260, stk. 2 (tvangsægteskaber) eller stk. 3 (tildækningstvang), eller § 260 a (religiøse vielser af mindreårige).

Kravet vil, som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 2, ikke blive stillet, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 15, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra e, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

- 1) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246,
- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.,
- 4) ikke i de sidste 4 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor,
- 5) har underskrevet en opholds- og selvforsørgelseserklæring, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf,
- 6) har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau,
- 7) har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de seneste 4 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse og
- 8) fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 16, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra e, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, hvis den herboende person opfylder mindst en af følgende betingelser:

- 1) Den herboende person har bestået en medborgerskabsprøve, jf. integrationslovens § 41 b, eller udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v.

2) Den herboende person har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 4 år inden for de seneste 4 år og 6 måneder forud for meddelelsen af opholdstilladelse

3) Den herboende person har haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 280.908,00 kr. de seneste 2 år forud for det tidspunkt, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles. Det angivne beløb er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 17, at når den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3 og 4, eller efter § 11, stk. 12, 13 eller 17, anses betingelserne i stk. 15, nr. 1-8, og stk. 16 for opfyldt.

Bestemmelsen henviser til de enhver tid gældende betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. afsnit 2.1.1.1, og betyder, at hvis den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter det gældende regelsæt, skal de overførte betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 15 og 16, ikke påses opfyldt i forbindelse med ægtefællesammenføringssagen. Er den herboende person derimod meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter et tidligere gældende regelsæt, er ægtefællesammenføring som udgangspunkt betinget af, af de overførte betingelser er opfyldte.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 18, at har den herboende person nået folkepensionsalderen eller fået tildelt førtidspension, seniorpension eller tidlig pension, anses betingelserne i stk. 15, nr. 7 og 8, og stk. 16, nr. 2 og 3, for opfyldt. Hvis en herboende person over 18 år har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, anses betingelserne i stk. 15, nr. 7 og 8, og stk. 16, nr. 2 og 3, for opfyldt på tilsvarende vilkår, som den herboende efter § 11, stk. 13, ville kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 13, kan der, uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9, og stk. 4, nr. 1-4, ikke er opfyldt, meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark. Det drejer sig om udlændinge, der tilhører det danske mindretal i Sydslesvig, udlændinge, der tidligere har haft dansk indfødsret, udlændinge, der har danske forældre, og udlændinge, der har tilknytning til det danske mindretal i Argentina.

Det foreslås, at udlændingelovens § 9, stk. 17, nyaffattes således, at hvis den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, 5, 12 eller 13, på baggrund af en ansøgning

indgivet den 27. januar 2022 eller senere, anses betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 15 og 16, for opfyldt.

Forslaget skal læses i sammenhæng med forslaget i § 1, nr. 1, om ændring af udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 2, og vil indebære, at Udlændingestyrelsen ikke vil skulle påse, om udlændinge, der ikke er flygtninge og meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter det regelsæt, der vil gælde efter lovforslagets vedtagelse, i en eventuel efterfølgende ægtefællesammenføringssag opfylder de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, der fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 15 og 16, da det allerede er påset i forbindelse med meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, at den pågældende lever op til disse krav, herunder det foreslåede krav om, at udlændingen ikke må være idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 215, 215 a, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Har den herboende person omvendt indgivet sin ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse før den 27. januar 2022 og således opnået tidsubegrænset opholdstilladelse efter et tidligere regelsæt, vil Udlændingestyrelsen i forbindelse med en ægtefællesammenføringssag skulle stille de overførte betingelser, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, herunder det foreslåede nye krav om, at den herboende person ikke må være idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 215, 215 a, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.

Forslaget vil endvidere indebære, at bestemmelsen præciseres og gøres lettere forståelig.

Indsættelsen af en dato for ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse vil sikre, at der ikke kan opstå tvivl om, hvilke udlændinge der er omfattet af bestemmelsen. Endvidere foreslås nogle tekniske justeringer, idet alene udlændingelovens § 11, stk. 3, 5, 12 og 13, er hjemmelsbestemmelser, mens § 11, stk. 4 og 17, som bestemmelsen henviser til i dag, og som foreslås at udgå af bestemmelsen, er materielle bestemmelser, der inddrages i vurderingen af en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den foreslåede henvisning til § 11, stk. 5, vil præcisere, at også udlændinge, der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse allerede efter 4 år, fordi de grundlæggende betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 3, og alle de supplerende betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 4, er opfyldt, er omfattet af bestemmelsen og således ikke skal opfylde de overførte betingelser, hvis der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter det gældende regelsæt.

Som hidtil vil bestemmelsen også omfatte udlændinge, der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, men hvor en eller flere betingelser er fraveget. Det kan eksempelvis være en udlænding, der har nået folkepensionsalderen, og hvor beskæftigelseskravene derfor ikke er stillet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, eller en handicappet udlænding, hvor en eller flere betingelser ikke er krævet opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Efter udlændingelovens § 9, stk. 23, kan opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2 (børnesammenføring), medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215, 216, 218, 219, 222, 223, § 224, stk. 1, § 225, jf. §§ 216, 218, 219, 222, 223 eller § 224, stk. 1, §§ 226, 232, § 233, stk. 1 og 2, §§ 233 a, 235, 237, 243-246, 250, 260, 260 a 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Det foreslås at udvide udlændingelovens § 9, stk. 23, således at bestemmelsen også kommer til at omfatte straffelovens § 215 a om forbud mod at sende sit barn til udlandet til forhold, der bringer barnets sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller at lade sit barn tage del i et sådant udlandsophold.

Ændringen vil indebære, at herboende personer, der efter bestemmelsen i straffelovens § 215 a idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf for at have sendt sit barn til udlandet til forhold, der bringer barnets sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller at have ladet sit barn tage del i et sådant udlandsophold, som udgangspunkt ikke vil kunne få familiesammenført egne eller en ægtefælles eller samlevers børn til Danmark i 10 år.

Det samme gælder, hvis den pågældende idømmes en anden strafferetlig retsfølge for at have overtrådt bestemmelsen i straffelovens § 215 a og ville

være idømt frihedsstraf, hvis ikke der var idømt en anden strafferetlig retsfølge.

Ændringen vil navnlig finde anvendelse i de tilfælde, hvor den pågældende er udlænding og ikke er udvist i forbindelse med dommen, eller hvor den pågældende er dansk statsborger og har en udenlandsk ægtefælle, der ønsker at få sit eller sine udenlandske børn til Danmark.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4, 5, 7 og 8

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, skal der som udgangspunkt betales gebyr for at ansøge om opholdstilladelse og om forlængelse af opholdstilladelse på bl.a. familiesammenførings- og erhvervsområdet og for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse. Der skal også betales gebyr for at indgive en ansøgning om virksomhedscertificering, jf. § 9 h, stk. 3.

Størrelsen af gebyrerne efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsens for International Rekruttering og Integrations og Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Dette fremgår af § 9 h, stk. 4, 1.- 3. pkt.

Størrelsen af gebyret efter § 9 h, stk. 3, for at indgive en ansøgning om virksomhedscertificering og en ansøgning om forlængelse af en virksomhedscertificering fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om certificering og forlængelse af certificering, jf. § 9 h, stk. 4., 4. pkt.

Gebyrerne efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1 og 3, fastsættes således omkostningsbestemt.

Samtidig fremgår det af udlændingelovens § 9 h, stk. 2 og 3, og stk. 13, 2.- 4. pkt., at bl.a. disse gebyrer skal satsreguleres.

Det fremgår således af udlændingelovens § 9 h, stk. 2, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter og regulerer gebyrerne efter stk. 1, jf. stk. 4.

Videre fremgår det af udlændingelovens § 9 h, stk. 3, at gebyret for indgivelse af ansøgning om virksomhedscertificering efter § 9 a, stk. 18, og forlængelse af en sådan certificering fastsættes og reguleres af udlændinge- og integrationsministeren, jf. stk. 4, 4. pkt.

Af udlændingelovens § 9, stk. 13, 2. pkt. fremgår det, at beløb fastsat efter stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Endelig fremgår det af udlændingelovens § 9, stk. 13, 3. og 4. pkt., at beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 12, 13, 18 og 19, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent, og at beløb fastsat efter stk. 1, nr. 10, 11, 15 og 17, reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Når gebyrer fastsættes omkostningsbestemt, skal gebyret ikke satsreguleres, og ved beregningen af de omkostningsbestemte gebyrer, der er blevet fastsat, er gebyrerne heller ikke blevet satsreguleret. Det er således misvisende, når det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 2 og 3, og stk. 13, 2.-4. pkt., at de omkostningsbestemte gebyrer satsreguleres.

Det foreslås derfor, at det udgår af § 9 h, stk. 2, at gebyrerne i § 9 h, stk. 1, skal reguleres.

Det foreslås endvidere, at det udgår af § 9 h, stk. 3, at gebyret for indgivelse af ansøgning om virksomhedscertificering efter § 9 a, stk. 18, og forlængelse af en sådan certificering, skal reguleres.

Videre foreslås det at nyaffatte § 9 h, stk. 13, 2. pkt., således at det ikke længere fremgår af bestemmelsen, at beløb fastsat efter stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, satsreguleres. Det vil herefter fremgå af bestemmelsen, at alene de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, skal satsreguleres. Det drejer sig om hhv. et beløb, der angiver bagatelgrænsen for, hvornår en ansøgning ikke skal afvises som følge af manglende indbetaling af et udestående gebyr, og gebyret for at ansøge om genoptagelse og klage over afgørelser på au pair-området.

Endelig foreslås det at ophæve § 9 h, stk. 13, 3. og 4. pkt., hvoraf det fremgår, at beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 10-13, 15 og 17-19 satsreguleres.

Der er alene tale om forslag til ændringer af teknisk karakter, da gebyrerne er blevet beregnet og fastsat omkostningsbestemt i overensstemmelse med bestemmelsen i udlændingelovens § 9 h, stk. 4.

Til nr. 6

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, skal der som udgangspunkt betales gebyr for at ansøge om opholdstilladelse og om forlængelse af opholdstilladelse på bl.a. familiesammenførings- og erhvervsområdet og for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse. Der skal også betales gebyr for at indgive en ansøgning om virksomhedscertificering, jf. § 9 h, stk. 3.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 8, afvises ansøgningen, hvis betingelsen i stk. 1 og 3 ikke er opfyldt, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr. eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, jf. stk. 1. I sådanne tilfælde vil udlændingen få en frist til at indbetale det udestående gebyr. Indbetales det udestående gebyr ikke inden for fristen, afvises ansøgningen.

Gebyrerne reguleres årligt pr. 1. januar, men kan også reguleres ekstraordinært i løbet af året. Det skete f.eks. i tilknytning til lov nr. 742 af 8. juni 2018 om ændring af udlændingeloven (Reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v.), der trådte i kraft den 1. juli 2018.

Det er i praksis almindeligt forekommende, at gebyret indbetales nogle dage inden indgivelsen af ansøgningen, og det er kun muligt at indbetale den gebyrsats, der gælder på det tidspunkt.

I efteråret 2020 blev en tidligere uensartet praksis i henholdsvis Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration afstemt, så begge styrelser nu efteropkræver et udestående gebyr i en situation, hvor der er indbetalt gebyr kort tid før en regulering, mens ansøgningen først indgives efter reguleringen. Det gælder både i forbindelse med den årlige gebyrregulering og i forbindelse med ekstraordinær gebyrregulering. Der henvises nærmere til udlændinge- og integrationsministerens brev af 17. september 2020 til Udlænding- og Integrationsudvalget (2019-20), UUI Alm. del, bilag 172.

Den beskrevne praksis foreslås indsat i udlændingelovens § 9 h, stk. 8, som et nyt 4. pkt.

Forslaget vil indebære, at det kommer til at fremgå af udlændingeloven, at en udlænding ikke vil få afvist sin ansøgning i en situation, hvor der er indbetalt korrekt gebyr på tidspunktet for indbetalingen, men hvor gebyret kort efter reguleres med virkning fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen. I sådanne tilfælde vil udlændingen få en frist til at indbetale det udestående gebyr. Hvis det udestående gebyr ikke er indbetalt ved udløbet af fristen, vil ansøgningen blive afvist, og det indbetalte beløb vil blive tilbagebetalt. En udlænding, der har indgivet ansøgning fra Danmark,

vil få 14 dage til at indbetale det udestående gebyr, mens en udlænding, der har indgivet ansøgning fra udlandet, vil få en frist på 4 uger til at indbetale det udestående gebyr.

Til nr. 9

Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 3, at der, medmindre der er grundlag for at inddragelse opholdstilladelsen efter § 19, efter ansøgning kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis udlændingen ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246.

Det foreslås at udvide udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 3, således at bestemmelsen også kommer til at omfatte straffelovens §§ 215 (børnebortførelser), 215 a (genopdragelsesrejser), § 260, stk. 2 (tvangsægteskaber) og stk. 3 (tildækningstvang), og § 260 a (religiøse vielser af mindreårige).

Ændringen vil indebære, at udlændinge, der er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af de nævnte bestemmelser i straffeloven, vil være udelukket fra tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Det er som udgangspunkt en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen opfylder en række grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, og at udlændingen endvidere opfylder to af fire betingelser vedrørende medborgerskab, beskæftigelse, indkomst og bestået danskprøve, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4.

En af disse betingelser er således efter udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 4, at udlændingen har bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 4, indsættes ”eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau”.

Dette gælder allerede i dag, og forslaget er således alene en teknisk rettelse, der vil præcisere, at betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 4, også er opfyldt, hvis udlændingen består en danskprøve på samme eller højere niveau end Prøve i Dansk 3.

Til nr. 11

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Både udlændinge med opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold og udlændinge med opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det foreslås derfor at præcisere udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., så det fremgår af bestemmelsen, at en tidsubegrænset opholdstilladelse først bortfalder, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Der er alene tale om en præcisering, og det gælder således allerede i dag, at en tidsubegrænset opholdstilladelse først anses for at bortfalde efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Dette vil som hidtil også gælde for udlændinge, der tilhører det danske mindretal i Sydslesvig, udlændinge med tilknytning til det danske mindretal i Argentina, og udlændinge, der tidligere har haft dansk indfødsret. Udlændinge med et af disse opholdsgrundlag kan opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter 1 års ophold i Danmark.

Til nr. 12

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse først, uanset bestemmelsen i § 17, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter 1) §§ 7 eller 8 (asyl og kvoteflygtninge), 2) § 9 b (humanitært ophold), 3) § 9 c, stk. 1 (ganske særlige grunde), i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b (humanitært ophold), 4) § 9 c (ganske særlige grunde m.v.), når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 om asyl, 5) § 9 e

(ophold efter Kosovonødloven), når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset, 6) § 9 (familiesammenføring) eller § 9 c, stk. 1 (ganske særlige grunde), som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 17 a, stk. 1, indsættes en henvisning til den foreslåede § 17 a, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Forslaget er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 1, nr. 14, foreslås indsat et nyt stk. 4 i udlændingelovens § 17 a, hvorved stk. 1 og 2 desuden kun finder anvendelse for udlændinge, der ikke benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 14 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 13, nr. 6.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets bemærkninger afsnit 2.5 og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 14.

Til nr. 13

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 2, 1. pkt., kan det efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 17 a, stk. 2, 1. pkt., indsættes en henvisning til den foreslåede § 17 a, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Forslaget er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 1, nr. 14, foreslås indsat et nyt stk. 4 i udlændingelovens § 17 a, hvorved stk. 1 og 2 desuden kun finder anvendelse for udlændinge, der ikke benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 14 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 13, nr. 6.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets bemærkninger afsnit 2.8. og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 14.

Til nr. 14

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1, bortfaldet en opholdstilladelse først, uanset bestemmelsen i § 17, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter 1) §§ 7 eller 8 (asyl og kvoteflygtninge), 2) § 9 b (humanitært ophold), 3) § 9 c, stk. 1 (ganske særlige grunde), i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b (humanitært ophold), 4) § 9 c (ganske særlige grunde mv.), når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 om asyl, 5) § 9 e (ophold efter Kosovonødloven), når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset, 6) § 9 (familiesammenføring) eller § 9 c, stk. 1 (ganske særlige grunde), som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode. Ansøgning efter 1. pkt., som indgives efter den periode, der er nævnt i stk. 1, afvises, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 3, finder stk. 1 og 2 kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 17 a efter stk. 3 indsættes et nyt stk. 4, hvorefter stk. 1 og 2 desuden kun finder anvendelse for en udlænding, der ikke benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 14 a, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 13, nr. 6, hvor der foreslås indsat en ny bestemmelse i repatrieringslovens § 14 a, stk. 1 om, at hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7 a, og reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, undtagelsesvist vil kunne udbetales på anden måde, hvis udbetalingen af ydelserne til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær

familiemæssig tilknytning, er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til det pågældende land fra danske pengeinstitutter.

Den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 17 a, stk. 4, indebærer, at en udlænding ikke vil være omfattet af fortrydelsesretten i § 17 a, stk. 1 og stk. 2, såfremt den pågældende benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 14 a, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets bemærkninger afsnit 2.5.

Til nr. 15

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 5, finder stk. 4 kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Det foreslås, at henvisningerne til stk. 4 og stk. 4, nr. 2, i udlændingelovens § 17 a, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres til henvisninger til stk. 5 og stk. 5, nr. 2.

Forslaget er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 1, nr. 14, foreslås indsat et nyt stk. 4 i udlændingelovens § 17 a, hvorefter stk. 4-6 bliver stk. 5-7.

Der er således alene tale om konsekvensændringer uden indholdsmæssige ændringer.

Til nr. 16

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 6, kan en udlænding kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 1-5 i udlændingelovens § 17 a, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres til en henvisning til stk. 1-6.

Forslaget er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 1, nr. 14, foreslås indsat et nyt stk. 4 i udlændingelovens § 17 a, hvorefter stk. 4-6 bliver stk. 5-7.

Der er således tale om en konsekvensændring uden indholdsmæssige ændringer.

Til nr. 17

Det følger af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, at en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan udvises, hvis udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 243, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold.

Det foreslås, at ændre udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, således, at der indsættes en henvisning til hjemrejselovens § 13, stk. 3, jf. § 23, stk. 1.

Ved lov nr. 982 af 26. maj 2021, blev udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 4. pkt., ophævet. Bestemmelsen indeholdt en henvisning til udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt. Udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., var således særskilt reguleret for de udlændinge, der var omfattet af § 42 a, stk. 8, 4. pkt.

Med ophævelsen af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 4. pkt., blev bestemmelsen indholdsmæssigt flyttet til hjemrejselovens § 13, stk. 3. De udlændinge, der var omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 4. pkt., blev med lov nr. 982 af 26. maj 2021 således omfattet af hjemrejselovens § 13, stk. 3, og kan ved overtrædelse heraf straffes efter hjemrejselovens § 23, stk. 1. Ved en fejl blev en henvisning til hjemrejselovens § 13, stk. 3, jf. 23, stk. 1, ikke konsekvensrettet i udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1.

Ændringen vil betyde, at en udlænding kan udvises efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, hvis den pågældende straffes for overtrædelse af hjemrejselovens § 13, stk. 3, jf. § 23, stk. 1. Der er tale om en videreførelse af retstilstanden fra før lov nr. 982 af 26. maj 2021.

Til nr. 18

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., at politiet, med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel

5 a, kan bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. § 36, stk. 5.

Det foreslås, at ændre henvisningen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., til stk. 5 til en henvisning til stk. 4.

Baggrunden for forslaget er, at det i lovforslagets § 1, nr. 4 foreslås at ophæve § 36, stk. 3, hvorefter stk. 4 og 5 bliver til stk. 3 og 4.

Der er således alene tale om en konsekvensrettelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 20 og § 12, nr. 3.

Til nr. 19

Det følger af hjemrejselovens § 16, stk. 1, ., at såfremt de i §§ 11 og 12 eller udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, eller §§ 25 a, 25 b eller 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal den pågældende så vidt muligt frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves efter 1. pkt. for at sikre muligheden for udvisning, når udlændingen anses for at være en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingelovens § 25, nr. 2

Endvidere fremgår det af udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., at politiet med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. § 36, stk. 5.

Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal afvises, udvises, overføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet eller Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 34, stk. 1, i dag træffe bestemmelse om, at udlændingen skal pålægges at 1) deponere sit pas, eller anden rejselegitimation og billet, 2) stille en fastsat sikkerhed, 3) tage ophold efter nærmere bestemmelse og 4) give møde på nærmere angivne tidspunkter, når det må anses for nødvendigt at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Efter udlændingelovens § 34, stk. 2, kan en udlænding endvidere pålægges at give møde hos politiet, Udlændingestyrelsen eller Hjemrejsestyrelsen på nærmere angivne tidspunkter (meldepligt), hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejse, og såfremt udlændingen er omfattet af en af bestemmelserne i udlændingelovens § 34, stk. 2, nr. 1-4.

En udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan pålægges yderligere kontrolforpligtelser såsom f.eks. meldepligt efter hjemrejselovens § 12, stk. 1, nr. 4 eller stk. 2-4, herunder hvis udlændingen ikke medvirker til sin udrejse.

Det fremgår af udlændingelovens § 37, stk. 8, at frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 og hjemrejselovens § 16 ikke må finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, såfremt udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

I § 1, nr. 19, foreslås det, at der i udlændingelovens § 36, stk. 1, indsættes et nyt 1. og 2 punktum, hvorefter politiet med henblik på at sikre muligheden for overførsel efter § 29, stk. 1, kan bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder eller unddrager sig overførslen, eller at den pågældende vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. stk. 5. Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. § 36, stk. 4.

Baggrunden for forslaget er, at det i lovforslagets § 1, nr. 20, foreslås at ophæve udlændingelovens § 36, stk. 3. Dette medfører, at visse

henvisninger i den endnu ikke ikraftsatte lov nr. 1191 af 8. juni 2020 ikke vil være korrekte. Disse henvisninger vil derfor skulle konsekvensændres.

Da der imidlertid er tale om ændringer i en endnu ikke ikraftsat ændringslov, vil bestemmelserne skulle ophæves i ændringsloven og nyaffattes.

Nyaffattelsen af udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., indeholder således alene konsekvensmæssige ændringer i bestemmelsens henvisninger. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer i bestemmelsen.

Den foreslåede nyaffattelse af udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt. vil således medføre, at politiet vil kunne bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse af en udlænding, der skal overføres i henhold til den foreslåede bestemmelse i § 29, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 19, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, eller unddrager sig overførslen, eller at den pågældende forsvinder eller vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen, og de i udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger ikke vurderes at være tilstrækkelige til at sikre, at overførslen kan gennemføres, jf. § 36, stk. 4.

De gældende regler om foranstaltninger med henblik på at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken efter udlændingelovens § 34 vil tillige omfatte udlændinge omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 29, stk. 1.

Det bemærkes, at politiet fortsat vil have enekompetencen til at udøve magt eller tvang. Politiet vil derfor skulle træffe den endelige afgørelse om iværksættelse af frihedsberøvelse efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen eller Udlændingestyrelsen, ligesom politiet vil stå for at foretage den faktiske frihedsberøvelse.

Det bemærkes endvidere, at politiet og anklagemyndigheden efter den foreslåede ordning fortsat vil have ansvaret for fremstillinger for retten af udlændinge efter udlændingelovens § 37, stk. 1, og for effektivering af løsladelse af en frihedsberøvet udlænding. Det er endvidere politiet, som møder i retten i sager om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 21, hvorved det foreslås, at der i udlændingelovens § 36, som et nyt stk. 4, indsættes en bestemmelse om, at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., skal

lægges vægt på, om der er en væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen, og at en væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførsel, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførsel.

Ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger en væsentlig risiko for forsvinden, vil der skulle lægges vægt på, om der er en væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførsel, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførslen efter den foreslåede bestemmelse i § 29, stk. 1.

En væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførsel, vil foreligge, når den pågældende ikke vil medvirke under eller lægger hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter vil være grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførsel.

Herudover vil der kunne lægges vægt på, om den pågældende har forsømt at overholde foranstaltninger, som den pågældende er pålagt i medfør af udlændingelovens § 34 til sikring af den pågældendes tilstedeværelse, og om den pågældende over for udlændingemyndighederne har givet udtryk for, at vedkommende ikke vil følge en afgørelse om overførsel.

Endelig vil der kunne lægges vægt på, om den pågældende antræffes af politiet, og ikke på dette tidspunkt har indgivet ansøgning om asyl her i landet eller i øvrigt ikke har lovligt ophold, og om den pågældende har indgivet ansøgning om asyl i flere andre lande før indgivelse af asylansøgningen i Danmark, eller om den pågældende under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land.

Det vil være et ubetinget krav for frihedsberøvelse, at foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken, f.eks. meldepligt efter udlændingelovens § 34, ikke vurderes at være tilstrækkelige til at sikre den pågældendes tilstedeværelse. Det vil bero på en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, om der er grundlag for frihedsberøvelse efter den

foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 1, 1. pkt., eller om mindre indgribende foranstaltninger kan anses for tilstrækkelige for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Det forhold, at udlændingen alene er genstand for en afgørelse om overførsel efter den foreslåede bestemmelse i § 29, stk. 1, er ikke tilstrækkeligt til at begrunde frihedsberøvelse.

Den foreslåede ændring har til formål at sikre, at overførsel efter den foreslåede bestemmelse i § 29, stk. 1, vil kunne gennemføres, selvom udlændingen ikke medvirker hertil.

Frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 1, 1. pkt., vil skulle ske efter reglerne i udlændingelovens § 37. Det tilsigtes med ordningen, at reglerne om domstolsprøvelse, beskikkelse af advokat m.v. i medfør af udlændingelovens § 37, stk. 1-8, ligeledes vil skulle finde anvendelse for udlændinge omfattet af den foreslåede ordning. En iværksat frihedsberøvelse vil således altid skulle være af så kort varighed som muligt og inden for de grænser for frihedsberøvelsens samlede varighed, der er fastsat i udlændingelovens § 37, stk. 8.

De gældende regler i udlændingelovens §§ 37 a-37 e om bl.a. adgangen til domstolsprøvelse og legemsundersøgelse, isolation samt brev- og besøgskontrol over for udlændinge, der frihedsberøves vil tillige omfatte udlændinge, der frihedsberøves efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås endvidere i 2. *pkt.*, at nyaffatte den gældende udlændingelovs § 36, stk. 1, 1. pkt., hvorefter politiet vil kunne bestemme, der skal ske frihedsberøvelse med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. § 36, stk. 4.

Baggrunden for forslaget er, at det i lovforslagets § 1, nr. 20, foreslås, at ophæve udlændingelovens § 36, stk. 3. Dette medfører, at visse henvisninger i den endnu ikke ikraftsatte lov nr. 1191 af 8. juni 2020 ikke vil være korrekte. Disse henvisninger vil derfor skulle konsekvensændres.

I lov nr. 1191 af 8. juni 2020, der endnu ikke er trådt i kraft, foretages ændringer i henvisningerne til udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., som med dette forslag bliver til 2. pkt.

Da der imidlertid er tale om ændringer i en endnu ikke ikraftsat ændringslov, vil bestemmelserne skulle ophæves i ændringsloven og nyaffattes.

Nyaffattelsen af udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., der bliver til 2. pkt., indeholder således alene konsekvensmæssige ændringer. Der er ingen materielle ændringer i bestemmelsen. Der er således tale om en videreførelse af gældende ret.

Forslaget indebærer, at den del af Dublinforordningens artikel 28, stk. 2, hvorefter en udlænding kan frihedsberøves for at sikre overførselsprocedurerne efter forordningen, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, fortsat vil være gennemført i dansk ret. Efter artikel 2, stk. 1, litra n, betyder "risiko for, at den pågældende forsvinder" tilstedeværelsen i den enkelte sag af grunde, der er baseret på objektive, lovfæstede kriterier, til at tro, at en ansøger eller en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der er genstand for en tilbagesendelsesprocedure, vil forsvinde.

Ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger en væsentlig risiko for forsvinden, skal der særligt lægges vægt på, om den pågældende udlænding har søgt asyl i flere andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, før indgivelse af asylansøgning i Danmark, eller under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet medlemsland. Der er tale om en videreførelse af gældende ret, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 7 side 17, som fremsat.

Endvidere skal der lægges vægt på, om den pågældende antræffes af politiet, og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet eller i øvrigt ikke har lovligt ophold, om den pågældende tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, eller om den pågældende tidligere har unddraget sig, eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel. Der er tale om en videreførelse af gældende ret, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 7 side 17, som fremsat.

Herudover skal der lægges vægt på, om den pågældende har forsømt at overholde foranstaltninger, som den pågældende er pålagt i medfør af udlændingelovens § 34 til sikring af den pågældendes tilstedeværelse, om

den pågældende over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel, eller om den pågældende er blevet udvist administrativt efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b. Der er tale om en videreførelse af gældende ret, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 7 side 17, som fremsat.

Endelig skal det tillægges vægt, om den pågældende er indrejst i strid med et indrejseforbud udstedt her i landet eller i et andet medlemsland, eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden. Der er tale om en videreførelse af gældende ret, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 7 side 17, som fremsat.

Det forhold alene, at udlændingen er genstand for en afgørelse om afvisning eller overførsel, er ikke tilstrækkeligt til at begrunde en frihedsberøvelse. Der er tale om en videreførelse af gældende ret, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 7 side 17, som fremsat.

Der er tale om en videreførelse af gældende ret med en konsekvensændring, som følge af forslagets § 1, nr. 20.

Det bemærkes, at det i lovforslagets § 15, stk. 2, foreslås, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 1, nr. 19, 21 og 22, og at det i lovforslagets § 15, stk. 5, foreslås, at udlændinge- og integrationsministeren fremsætter forslag om revision af § 1, nr. 19, 21 og 22, hvis bestemmelserne ikke inden udgangen af 2022 er trådt i kraft. Der henvises til lovforslagets § 15 og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 20

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 3, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 (asyl), og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Det foreslås, at udlændingelovens § 36, stk. 3, ophæves. Som konsekvens heraf bliver stk. 4 og 5 til stk. 3 og 4.

Hjemrejseloven understøtter Hjemrejsestyrelsens opgaver. Hjemrejseloven regulerer således blandt andet forhold, der knytter sig til udlændinges

frivillige udrejse og udsendelse af udlændinge, herunder effektiv fuldbyrdelse af en afgørelse om udvisning.

Da udlændingelovens § 36, stk. 3, har til formål at give mulighed for frihedsberøvelse af en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af en afgørelse om udvisning, foreslås det i § 2, nr. 2, at der i hjemrejseloven indsættes en ny bestemmelse efter § 16, stk. 7, der svarer til udlændingelovens § 36, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til § 12, nr. 3.

Til nr. 21

Det fremgår af hjemrejselovens § 16, stk. 1, 1. pkt., at såfremt de i §§ 11 og 12 eller udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, eller §§ 25 a, 25 b eller 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal den pågældende så vidt muligt frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves efter 1. pkt. for at sikre muligheden for udvisning, når udlændingen anses for at være en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingelovens § 25, nr. 2.

Det fremgår af hjemrejselovens § 16, stk. 2, at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter stk. 1 navnlig skal lægges vægt på, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., at politiet med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig

risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. § 36, stk. 5.

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 5, at der i vurderingen af, hvorvidt der foreligger en væsentlig risiko for forsvinden, skal lægges særlig vægt på, om den pågældende udlænding har indgivet ansøgning om asyl i flere andre medlemsstater, der er tilsluttet Dublinforordningen, før indgivelse af asylansøgning i Danmark, eller under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat.

Endvidere skal der lægges vægt på, om den pågældende antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet eller i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, om den pågældende tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, eller om den pågældende tidligere har unddraget sig eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel.

Herudover skal der lægges vægt på, om den pågældende har forsømt at overholde foranstaltninger, som den pågældende er pålagt i medfør af udlændingelovens § 34 til sikring af den pågældendes tilstedeværelse, om den pågældende over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel, eller om den pågældende er blevet udvist administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, eller § 25 b.

Endelig skal det tillægges vægt, om den pågældende er indrejst i strid med et indrejseforbud udstedt her i landet eller i en andet medlemsstat, eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 36, som et nyt stk. 4, indsættes en bestemmelse om, at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., skal lægges vægt på, om der er en væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen, og at en væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførsel, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage

sig overførsel. Udlændingelovens § 36, stk. 5, bliver som konsekvens heraf til § 36, stk. 6.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 19, hvorved der foreslås at indsætte et nyt 1. pkt. i udlændingelovens § 36, stk. 1, om adgang til frihedsberøvelse af udlændinge omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 29, stk. 1, jf. den endnu ikke ikraftsatte ændringslov i lov nr. 1191 af 8. juni 2021.

Baggrunden for forslaget er, at det i lovforslagets § 1, nr. 20, foreslås at ophæve udlændingelovens § 36, stk. 3. Dette medfører, at visse henvisninger i den endnu ikke ikraftsatte lov nr. 1191 af 8. juni 2020 ikke vil være korrekte. Disse henvisninger vil derfor skulle konsekvensændres.

Da der imidlertid er tale om ændringer i en endnu ikke ikraftsat ændringslov, vil bestemmelserne skulle ophæves i ændringsloven og nyaffattes.

Nyaffattelsen indeholder således alene ændringer som konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 20. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer i bestemmelsen.

Forslaget indebærer, at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter den foreslåede § 36, stk. 1, 1. pkt., vil skulle lægges vægt på, om der er en væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførsel, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen. En væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførsel, vil foreligge, når den pågældende ikke vil medvirke under eller lægger hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Det bemærkes, at det i lovforslagets § 15, stk. 2, foreslås, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 1, nr. 19, 21 og 22, og at det i lovforslagets § 15, stk. 5, foreslås, at udlændinge- og integrationsministeren fremsætter forslag om revision af § 1, nr. 19, 21 og 22, hvis bestemmelserne ikke inden udgangen af 2022 er trådt i kraft. Der henvises til lovforslagets § 15 og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 5, 1. pkt., at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., skal særlig lægges vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller om udlændingen under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat.

Med forslagens § 1, nr. 20, bliver udlændingelovens § 36, stk. 5, til stk. 4.

Det foreslås at ændre henvisningen til 1. pkt., til 2. pkt. i udlændingelovens § 36, stk. 4, 1. pkt.

Baggrunden for forslaget er, at der med forslagens § 1, nr. 19 vil blive indsat et nyt 1. pkt. i udlændingelovens § 36.

Der er således tale om en konsekvensrettelse.

Det bemærkes, at det i lovforslagets § 15, stk. 2, foreslås, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 1, nr. 19, 21 og 22, og at det i lovforslagets § 15, stk. 5, foreslås, at udlændinge- og integrationsministeren fremsætter forslag om revision af § 1, nr. 19, 21 og 22, hvis bestemmelserne ikke inden udgangen af 2022 er trådt i kraft. Der henvises til lovforslagets § 15 og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 23

Det fremgår af udlændingelovens § 37 a, stk. 2, at retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36 og hjemrejselovens § 16.

Det foreslås, at udlændingelovens § 37 a, stk. 2, ændres, således at retsplejelovens § 776 a om, at kriminalforsorgen kan fotografere og optage fingeraftryk af varetægtsarrestanter med henblik på senere identifikation, vil finde tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis administrative frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36 og hjemrejselovens § 16.

Baggrunden for ændringen er, at kriminalforsorgen har hjemmel til tvangsmæssigt at fotografere og optage fingeraftryk af udlændinge, der er

varetægtsfængslet efter hjemrejselovens §§ 14 og 15, men ikke til at fotografere og optage fingeraftryk af udlændinge, hvis administrative frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 eller hjemrejselovens § 16 er opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der også bør være adgang til tvangsmæssigt at fotografere og optage fingeraftryk af udlændinge omfattet af udlændingelovens § 37 a, stk. 2, idet kriminalforsorgen har oplyst, at der – primært til brug for at indre undvigelser og i tilfælde af eventuelle undvigelser – er behov for, at kriminalforsorgen får adgang til tvangsmæssigt at fotografere og optage fingeraftryk af de udlændinge, der administrativt frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens 16, på samme måde som det i dag er muligt i relation til afsonere og for varetægtsarrestanter. Samtidig sikres det, at kriminalforsorgen er i besiddelse af et foto af nyere dato af de pågældende udlændinge, og at kriminalforsorgen således kan foretage en entydig identifikation af hver enkelt udlænding, således som det i dag er tilfældet for så vidt angår afsonere og for varetægtsarrestanter. Det vurderes derfor, at retsplejelovens § 776 a i lighed med retsplejelovens §§ 773-776 og § 778 vil skulle finde anvendelse for udlændinge, hvis administrative frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 eller hjemrejselovens § 16 er blevet opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37.

Kriminalforsorgen vil med forslaget få mulighed for tvangsmæssigt at fotografere og optage fingeraftryk af udlændinge, hvis administrative frihedsberøvelse af opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36 eller hjemrejselovens § 16, ligesom de af justitsministeren fastsatte regler om gennemførelse af fotografering og optagelse af fingeraftryk i medfør af retsplejelovens § 776 a, stk. 2, ligeledes vil finde anvendelse.

Det bemærkes, at retsplejelovens § 776 a finder anvendelse, uanset grundlaget for varetægtsfængslingen og uanset den varighed, som varetægtsfængslingen på indsættelsestidspunktet forventes at have, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling, Tillæg A, L 21 som fremsat, side 51. Det samme vil således gøre sig gældende for udlændinge, hvis administrative frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36 eller hjemrejselovens § 16.

Det er således ikke en betingelse, at der eksisterer en særlig risiko for, at den pågældende vil unddrage sig varetægtsfængslingen eller at varetægtsfængslingen forventes udstrakt over en given varighed, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling, Tillæg A, L 21 som fremsat, side 51. Det samme vil gøre sig gældende for udlændinge, hvis administrative frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36 eller hjemrejselovens § 16.

De udlændinge, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36 eller hjemrejselovens § 16, men hvis frihedsberøvelse endnu ikke er opretholdt i medfør af udlændingelovens § 37, vil fortsat være omfattet af varetægtsbekendtgørelsen.

Det bemærkes, at de til enhver tid gældende databeskyttelsesregler vil gælde for databehandlingen af de optagne data.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 24

Det følger af udlændingelovens § 37 a, stk. 8, 1. pkt., at Hjemrejsestyrelsen, hvis det er nødvendigt med henblik på at sikre en udlændings udrejse, kan pålægge en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, at lade sig undersøge for en sygdom omfattet af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme.

Det følger af § 37 a, stk. 8, 2. pkt., at en udlænding, der ikke efterkommer Hjemrejsestyrelsens pålæg efter 1. pkt., om nødvendigt ved politiets bistand og under anvendelse af den fornødne magt i overensstemmelse med lov om politiets virksomhed kan fremstilles for en sundhedsperson, jf. sundhedslovens § 6, til undersøgelse for en sygdom omfattet af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme.

Det foreslås, at henvisningerne til »lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme« i udlændingelovens § 37 a, stk. 8, 1. og 2. pkt., ændres til »epidemiloven«.

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af, at lov om epidemier m.v. (epidemiloven), jf. lov nr. 285 af 27. februar 2021 med senere ændringer trådte i kraft 1. marts 2021. Der er således ikke tilsigtet materielle ændringer.

Til nr. 25

Det følger af udlændingelovens § 42 a, stk. 11, at Udlændingestyrelsen eller Hjemrejsestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, skal bestemme, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter hjemrejselovens § 14, en udlænding, hvis

opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, og en udlænding, der er udvist efter § 25, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en samtale med Udlændingestyrelsen eller Hjemrejsestyrelsen, hvor den pågældende er indkaldt, 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, jf. stk. 7, 5. pkt., og hjemrejselovens § 13, stk. 3, 3) udlændingen ikke efterkommer Hjemrejsestyrelsens pålæg om opholdspligt efter hjemrejselovens § 13, stk. 2, 4) udlændingen ikke efterkommer Hjemrejsestyrelsens pålæg om meldepligt efter hjemrejselovens § 12, stk. 2-4, 5) udlændingen ikke efterkommer Hjemrejsestyrelsens pålæg om underretningspligt efter hjemrejselovens § 13, stk. 4, 6) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller hjemrejselovens § 9, stk. 2, 1. pkt., eller 7) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 42 a, stk. 11, således at henvisningen til udlændingelovens § 32, stk. 1, ændres til en henvisning til udlændingelovens § 26 c.

Baggrunden for forslaget er, at udlændingelovens bestemmelse i § 32, stk. 1, om indrejseforbud, blev nyaffattet ved lov nr. 821 af 9. juni 2020, og at den del af bestemmelsen, som hjemler at en afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder, er blevet udskilt til udlændingelovens § 26 c.

Ved en fejl blev henvisningen til udlændingelovens § 32, stk. 1, ikke konsekvensrettet til udlændingelovens § 26 c. Bestemmelsen i udlændingelovens dagældende § 42 a, stk. 13, blev ved lov nr. 982 af 26. maj 2021 ændret til stk. 11, og fejlen vedrørende udlændingelovens § 26 c blev ikke ved den lejlighed ændret.

Der er således tale om en konsekvensrettelse. Der tilsigtes ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 26

Det fremgår af udlændingelovens § 42 b, stk. 8, 1. pkt., at en udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c eller hjemrejselovens § 5 stk. 1, eller forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver, jf. hjemrejselovens § 9, stk. 1, får udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 42 b, stk. 8, 1. pkt., således at det fremgår, at en udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt efter § 42 c, eller som har overholdt sin kontrakt efter hjemrejselovens § 5, stk. 1, og forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver, jf. hjemrejselovens § 9, stk. 1, får udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12.

Baggrunden for forslaget er, at udlændingelovens § 42 b, stk. 8, 1. pkt., blev ændret ved lov nr. 982 af 26. maj 2021, således at bestemmelsen henviser til situationer, hvor en udlænding ikke har ret til at opholde sig her i landet, og hvor udlændingen har overholdt sin kontrakt efter hjemrejselovens § 5, og forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgave, jf. hjemrejselovens § 9, stk. 1. Ved en fejl blev der ved henvisningen til forpligtelserne efter hjemrejselovens regler indsat et »eller« i stedet for et »og«, således at det af bestemmelsens ordlyd fremgår, at en udlænding over 18 år, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt tillægsydelse, hvis udlændingen overholder sin kontrakt., jf. hjemrejselovens § 5, stk. 1, eller hvis udlændingen overholder forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver, jf. hjemrejselovens § 9, stk. 1.

En udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, og som er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, får rettelig udbetalt tillægsydelse, hvis udlændingen overholder sin kontrakt, jf. hjemrejselovens § 5, stk. 1, og samtidig overholder forpligtelsen til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver, jf. hjemrejselovens § 9, stk. 1.

Den foreslåede ændring har alene til formål at bringe bestemmelsens ordlyd i overensstemmelse med, hvad der er forudsat i bemærkningerne til ændringen ved lov nr. 982 af 26. maj 2021, jf. Folketingstidende 2020-2021, tillæg A, L 203, lovforslag som fremsat, side 218-219. Der tilsigtes ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Det fremgår af udlændingelovens § 42 b, stk. 11, 1. pkt., at indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Det fremgår endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at indkvarteringsoperatøren, medmindre særlige grunde taler derimod, skal beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c eller hjemrejselovens § 5, stk. 1, eller forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 42 b, stk. 11, 2. pkt., således at det fremgår, at indkvarteringsoperatøren, medmindre særlige grunde taler derimod, skal beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt efter § 42 c, eller hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt efter hjemrejselovens § 5, stk. 1, og forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1.

Baggrunden for forslaget er, at udlændingelovens § 42 b, stk. 11, 2. pkt., blev ændret ved lov nr. 982 af 26. maj 2021, således at bestemmelsen henviser til situationer, hvor en udlænding ikke har ret til at opholde sig her i landet, og hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt efter hjemrejselovens § 5, stk. 1, og forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgave, jf. hjemrejselovens § 9, stk. 1. Ved en fejl blev der ved henvisningen til forpligtelserne efter hjemrejselovens regler indsat et »eller« i stedet for et »og«, således at det af bestemmelsens ordlyd fremgår, at indkvarteringsoperatøren kan beslutte, at en udlænding ikke skal have udbetalt tillægsydelse, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. hjemrejselovens § 5, stk. 1, eller hvis udlændingen ikke har overholdt forpligtelsen til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgave, jf. hjemrejselovens § 9, stk. 1.

Indkvarteringsoperatøren vil rettelig skulle beslutte, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, at der ikke udbetales tillægssydelse efter stk. 8 til udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, og som er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt efter hjemrejselovens § 5, stk. 1, og hvis udlændingen samtidig ikke har overholdt forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver, jf. hjemrejselovens § 9, stk. 1.

Den foreslåede ændring har alene til formål at bringe bestemmelsens ordlyd i overensstemmelse med, hvad der er forudsat i bemærkningerne til ændringen ved lov nr. 982 af 26. maj 2021, jf. Folketingstidende 2020-2021, tillæg A, L 203, lovforslag som fremsat, side 219. Der tilsigtes ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 28

Det fremgår af udlændingelovens § 42 e, stk. 3, at en udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3, dog ikke udlændinge, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, hvis ganske særlige grunde taler derfor, kan deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af bestemmelsens stk. 1 og 2, om aktivering.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 42 e, stk. 3, indsættes en henvisning til udlændingelovens § 42 a, stk. 2, og at det samtidigt udgår, at bestemmelsen ikke omfatter udlændinge, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31.

Baggrunden for forslaget er, at det med lovforslagets § 1, nr. 29, foreslås at indsætte en tilsvarende undtagelsesbestemmelse i § 42 e, stk. 6, der undtager udlændinge, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, fra § 42 e, stk. 1-3. Der skal derfor ikke være en undtagelsesbestemmelse i § 42 e, stk. 3, ligesom at bestemmelsen skal henvise til udlændingelovens § 42 a, stk. 2, der tilsvarende omhandler de udlændinge, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31.

Til nr. 29

Det fremgår af udlændingelovens § 42 e, stk. 1, at en udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 42 e, stk. 2, at en udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis Hjemrejsestyrelsen drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. hjemrejselovens § 3, stk. 1.

Det fremgår derudover af udlændingelovens § 42 e, stk. 3, at en udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3, dog ikke udlændinge, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, hvis ganske særlige grunde taler derfor, kan deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Det fremgår af herudover af udlændingelovens § 42 e, stk. 4, at indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Det fremgår også af udlændingelovens § 42 e, stk. 5, at stk. 1-4 ikke gælder for udlændinge over 18 år, som er indkvarteret på et modtagecenter, medmindre udlændingen har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 42 e indsættes en ny bestemmelse som stk. 6, der fastsætter, at § 42 e, stk. 1-5, ikke gælder for udlændinge over 18 år, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31.

Baggrunden for forslaget er, at Hjemrejsestyrelsen i medfør af hjemrejseovens § 5 kan beslutte, at der skal udarbejdes en hjemrejsekontrakt for udlændinge over 18 år, der er omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt. eller stk. 2, jf. stk. 3, og ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Baggrunden for forslaget er endvidere, at bestemmelserne i udlændingelovens § 42 e, stk. 1 og 2, som de aktuelt er formuleret, omfatter udlændinge over 18 år, der har fået afslag på eller frafaldet en ansøgning efter udlændingeloven § 7, og udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og at disse udlændinge imidlertid kun skal være omfattet af hjemrejseovens § 5 om hjemrejsekontrakt og ikke udlændingelovens regler om aktivering. Dette med henblik på, at fortolkningstvivel undgås.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at udlændinge, der er fyldt 18 år, og som enten har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, ikke omfattes af udlændingelovens regler om aktivering i § 42 e, stk. 1-3, da disse udlændinge kun er omfattet af hjemrejseovens regler om hjemrejsekontrakten.

Det følger af udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 2, at reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 2, således at henvisningen til udlændingelovens § 36 ændres til hjemrejselovens § 16, stk. 7. Det foreslås desuden, at "udlændingelovens" indsættes efter "efter".

Baggrunden for forslaget er, at udlændingelovens bestemmelse i § 36, stk. 1, 3. pkt., om frihedsberøvelse af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, blev ophævet ved lov nr. 982 af 26. maj 2021. Bestemmelsen om frihedsberøvelse af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, blev samtidig indført i hjemrejselovens § 16, stk. 7. Ved en fejl blev henvisningen til udlændingelovens § 36 i udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 2, ikke konsekvensrettet til hjemrejselovens § 16, stk. 7.

Der er således tale om en konsekvensrettelse som følge af overførslen af den daværende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., til hjemrejselovens § 16, stk. 7, og en deraf følgende præcisering af, at der kan ske frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 7, med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1. Der tilsigtes ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 31

Det følger af udlændingelovens § 45 d, stk. 2, at sager omfattet af udlændingelovens kapitel 7 b indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Det fremgår af udlændingelovens § 45 d, stk. 3, at sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det

Det følger af udlændingelovens § 45 d, stk. 4, at udlændingelovens §§ 37 a-e tilsvarende finder anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 45 d, stk. 2, 3. pkt., stk. 3, 2. pkt., og stk. 4, således at henvisningen til udlændingelovens § 36, jf. stk. 1, nr. 2, ændres til en henvisning til hjemrejselovens § 16, stk. 7, jf. udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 2.

Baggrunden for forslaget er, at udlændingelovens bestemmelse i § 36, stk. 1, 3. pkt., om frihedsberøvelse af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, blev ophævet ved lov nr. 982 af 26. maj 2021. Bestemmelsen om frihedsberøvelse af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, blev samtidig indført i hjemrejselovens § 16, stk. 7. Ved en fejl blev henvisningen til udlændingelovens § 36 i udlændingelovens § 45 d, stk. 2, 3. pkt., stk. 3, 2. pkt., og stk. 4, ikke konsekvensrettet til hjemrejselovens § 16, stk. 7.

Der er således tale om en konsekvensrettelse som følge af overførslen af daværende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., til hjemrejselovens § 16, stk. 7. Der tilsigtes ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 32

Det fremgår af udlændingelovens § 46, stk. 8, at en afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, træffes af den myndighed, som har truffet den afgørelse, som udrejsefristen knytter sig til, eller, hvis forlængelsen sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejsestyrelsens afgørelse herom, jf. § 5, stk. 2 eller 3, i hjemrejseloven, af Hjemrejsestyrelsen.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 228, fremgår, at afgørelser om forlængelse af udrejsefrister, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4, følger klageadgangen for den materielle afgørelse, og at det betyder, at såfremt den materielle afgørelse ikke kan påklages, kan afgørelsen om forlængelse eller ej af udrejsefristen heller ikke påklages.

Udlændingelovens regler om kompetence- og klageregler m.v. er fastsat i udlændingelovens § 46 a. Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 5 og 7, og § 53 a.

Det følger af udlændingelovens § 46 a, stk. 7, at følgende afgørelser ikke kan påklages:

- 1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning, der er truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., og afgørelser efter § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 9 h, stk. 14, § 11, stk. 10, § 27, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, stk. 1, 2 og 5-7, §§ 33 a og 33 b, § 40, stk. 12, § 42 a, stk. 7, 4. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e og § 53 b. En afgørelse efter § 42 a, stk. 7, 4. pkt., om separat indkvartering, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., kan dog påklages.
- 2) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-n, 9 p eller 9 q på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.
- 3) Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d.
- 4) Udlændingestyrelsens afgørelser om spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 10 og 11.
- 5) Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l, for så vidt angår boligens geografiske placering.
- 6) Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a.
- 7) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 15, 2. pkt.
- 8) Afgørelser om opsættende virkning efter § 33 b, der træffes af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i.
- 9) Hjemrejsestyrelsens afgørelser om fastsættelse af udrejsefrist efter § 33, stk. 5.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 46 a, stk. 7, indsættes et nr. 10, hvorefter det ikke er muligt at påklage Hjemrejsestyrelsens afgørelser om at forlænge en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, hvis forlængelsen sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejsestyrelsens afgørelse herom, jf. § 5, stk. 2 eller 3, i hjemrejseloven.

Baggrunden for forslaget er at undgå fortolkningstvivel om, hvorvidt en afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller som følge af at Hjemrejsestyrelsen træffer afgørelse herom, kan påklages, da det følger af den almindelige klageregel i udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at det er udgangspunktet, at Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser kan påklages til Udlændingenævnet, medmindre det fremgår af andre bestemmelser, at en anden myndighed er klageinstans, eller at klageadgangen er afskåret.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der med forslaget ikke længere vil kunne opstå tvivl om, hvorvidt Hjemrejsestyrelsens afgørelse om

forlængelse af en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller som følge af at Hjemrejsestyrelsens træffer afgørelse herom, kan påklages.

Til nr. 33

Det følger af udlændingelovens § 52 c, stk. 1, at Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

Det foreslås at ændre § 52 c, stk. 1, således at henvisningen til Udlændinge- og Integrationsministeriet ændres til Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen.

Baggrunden for forslaget er, at Udlændingenævnets sekretariat siden den 1. august 2020 organisatorisk har været placeret som et sekretariat i Hjemrejsestyrelsen. Medarbejderne i Udlændingenævnets sekretariat er således ansat i Hjemrejsestyrelsen, der – i stedet for Udlændinge- og Integrationsministeriet – stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

Da Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter hjemrejseloven kan påklages til Udlændingenævnet i medfør af hjemrejselovens § 22, stk. 1, har Udlændingestyrelsen siden den 1. juni 2021 stillet sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet i de sager, hvor der til Udlændingenævnet er indbragt en klage over en afgørelse truffet af Hjemrejsestyrelsen.

Udlændingestyrelsen stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet for at sikre den fornødne myndighedshabilitet hos Udlændingenævnets sekretariat.

Der er alene tale om, at ordlyden af bestemmelsen bringes i overensstemmelse med den aktuelle organisatoriske opdeling i Udlændinge- og Integrationsministeriet. Både Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen vil således som hidtil stille sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

Til nr. 34

Det følger af udlændingelovens § 53, stk. 16, at Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Det foreslås at ændre § 53, stk. 16, således at henvisningen til Udlændinge- og Integrationsministeriet ændres til Hjemrejsestyrelsen.

Baggrunden for forslaget er, at Flygtningenævnets sekretariat siden den 1. august 2020 organisatorisk har været placeret som et kontor i Hjemrejsestyrelsen. Medarbejderne ved Flygtningenævnets sekretariat er således ansat i Hjemrejsestyrelsen, der – i stedet for Udlændinge- og Integrationsministeriet – stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Der er alene tale om, at ordlyden af bestemmelsen bringes i overensstemmelse med den aktuelle organisatoriske opdeling i Udlændinge- og Integrationsministeriet. Hjemrejsestyrelsen vil således som hidtil stille sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Til § 2

Til nr. 1

Efter straffelovens § 244, stk. 1, straffes den, som øver vold mod eller på anden måde angriber en andens legeme, med bøde eller fængsel indtil 3 år. Efter bestemmelsens stk. 2 kan straffen stige til fængsel indtil 6 år, hvis forhold, der er omfattet af stk. 1, begås gentagne gange over en periode af en person i eller nært knyttet til forurettedes husstand, uden at forholdet er omfattet af § 245.

Med lovforslaget foreslås det at ændre ”der” til ”som” i straffelovens § 244, stk. 2. Der er tale om en rent sproglig ændring, der har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om strafniveauet.

Det forudsættes med bestemmelsen, at strafniveauet for gentagen simpel vold mod børn begået af en person i eller nært knyttet til barnets husstand, jf. § 244, stk. 2, forhøjes med ca. en tredjedel sammenlignet med det gældende strafniveau. Forhøjelsen vil alene finde anvendelse, hvis den forurettede er under 18 år.

Det betyder, at der i sager, hvor der i dag f.eks. udmåles en straf på fængsel i 3 måneder, fremover vil skulle udmåles en straf på 4 måneder.

Fastsættelse af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende

omstændigheder, jf. hermed de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der er med lovforslaget i øvrigt ikke tilsigtet ændringer i de forhold, der i almindelighed anses som skærpende eller formildende omstændigheder.

Til nr. 2

Efter straffelovens § 245, stk. 1, straffes den, som udøver et legemsangreb af særlig rå, brutal eller farlig karakter eller gør sig skyldig i mishandling, med fængsel indtil 6 år. Har et sådant legemsangreb haft betydelig skade på legeme eller helbred til følge, skal dette betragtes som en særligt skærpende omstændighed.

Det foreslås, at der indsættes et nyt punktum i straffelovens § 245, stk. 1, hvorefter det skal betragtes som en skærpende omstændighed, hvis et legemsangreb begås mod en person under 18 år, af en person i eller nært knyttet til den forurettedes husstand.

Det forudsættes med bestemmelsen, at straffniveauet for grov vold eller mishandling, jf. § 245, som begås mod en person under 18 år, af en person i eller nært knyttet til den forurettedes husstand, forhøjes med ca. en tredjedel sammenlignet med det gældende straffniveau i sådanne sager.

Det betyder, at der i sager, hvor der i dag f.eks. udmåles en straf på fængsel i 6 måneder, fremover vil skulle udmåles en straf på 8 måneder.

Fastsættelse af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. hermed de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der er med lovforslaget i øvrigt ikke tilsigtet ændringer i de forhold, der i almindelighed anses som skærpende eller formildende omstændigheder.

Der skal ved vurderingen af, om en person "tilhører eller er nært knyttet til gerningspersonens husstand", lægges vægt på de samme forhold som ved vurderingen af, om en sag om gentagen simpel vold er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2.

Det betyder, at det skærpede straffniveau finder anvendelse på vold begået af personer i den forurettedes husstand, f.eks. forældres, stedforældres eller plejeforældres vold mod deres børn eller sted-/plejebørn, vold mellem søskende eller vold mellem samlevende. Bestemmelsen finder ligeledes anvendelse på vold begået af personer med en nær tilknytning til husstanden. Det kan eksempelvis være tidligere ægtefæller, der stadig jævnligt kommer i husstanden, f.eks. fordi deres fællesbørn har bopæl der, eller en onkel, der er involveret i opdragelsen af børnene. Ved vurderingen af, om gerningsmanden er en person i eller nært knyttet til forurettedes husstand, kan det bl.a. indgå, om gerningsmanden har eller tidligere har haft folkeregisteradresse på samme adresse som forurettede, om der er et afhængighedsforhold mellem gerningsmanden og forurettede, om gerningsmanden og forurettede er beslægtet, samt om gerningsmanden jævnligt kommer i forurettedes hjem.

Til § 3

Til nr. 1

Udgangspunktet er, at en tidligere straffet person kan modtage samme ydelse, som andre modtagere af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp, kontanthjælp, revalideringsydelse, ressourceforløbsydelse under ressourceforløb eller jobafklaringsforløb eller ledighedsydelse. Der henvises til afsnit 2.4.1.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger for ydelsernes størrelse.

Efter § 10 h, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, kan en person alene modtage ydelser efter lov om aktiv socialpolitik kapitel 4, 6 a-6 c eller 7 på et niveau, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Det er ikke et krav for nedsættelse af ydelsen i 3 år, at personen har været i ydelsessystemet på noget tidspunkt forud for domsfældelse for at blive omfattet af § 10 h, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik. Karantæneperioden får således betydning for alle personer, som ved endelig dom bliver idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, uanset om de pågældende på noget tidspunkt var i ydelsessystemet.

Efter § 22 i lov om aktiv socialpolitik, modtager personer, der ikke opfylder opholdskravet i § 11, stk. 3, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse. De personer, som er omfattet af § 2, stk. 2 og 3, i integrationsloven og omfattet af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet i integrationsloven, modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse. Øvrige personer modtager overgangsydelse. Det fremgår bestemmelsens stk. 2, at selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen og overgangsydelsen udgør et månedligt beløb på:

- 1) 12.437 kr. (2021-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, jf. dog stk. 3,
- 2) 8.703 kr. (2021-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag,
- 3) 6.219 kr. (2021-niveau) for personer, der er fyldt 30 år, og personer under 30 år, der ikke bor hos en eller begge forældre, og
- 4) 2.679 kr. (2021-niveau) for personer under 30 år, der bor hos en eller begge forældre.

Danskbonus efter bestemmelsens stk. 4 udgør 1.618 kr.

Efter § 22, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, ydes en enlig forsørger, der ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud som følge af betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 1, eller § 5 a i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen eller overgangsydelsen med den sats, som den enlige forsørger ville have haft ret til, hvis betingelserne i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag var opfyldt. Det samme gælder for en enlig forsørger, der ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud, som følge af at barnet er anbragt uden for hjemmet efter lov om social service, jf. § 5, stk. 1, nr. 4, i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag.

For en arbejdsgiver, der udbetaler løn under sygdom til en person i jobafklaringsforløb med ressourceforløbsydelse, jf. § 69 t, i lov om aktiv socialpolitik, betyder forslaget, at arbejdsgiverens refusion alene kan beregnes af den nedsatte ydelse til personen, jf. § 10 h, stk. 1, da der er tale om en afledt ret. Da personen i jobafklaringsforløb således alene har ret til den nedsatte ydelse i 3-årsperioden, jf. § 10 h, stk. 1, vil arbejdsgiveren ligeledes alene have ret til at få beregnet refusion af den nedsatte ydelse i 3-årsperioden.

Perioden på 3 år, jf. § 10 h, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, jf. § 10 h, stk. 2.

Det betyder, at hvis personen søger om f.eks. kontanthjælp dagen efter, at fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter er udstået, vil personen alene være berettiget til kontanthjælp på et niveau, som svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i en periode på 3 år. Hvis personen ansøger om hjælp 1½ år efter udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, vil personen i 1½ år alene være berettiget til kontanthjælp på niveau med selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse. Personen vil således først kunne modtage den fulde ydelse, når der er gået 3 år fra udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Det følger af § 10 i, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at for personer, der er omfattet af § 10 h, stk. 1, og som modtager uddannelses- eller kontanthjælp, finder §§ 13 f, 13 g, 25 b-25 e, 26 og 34 tilsvarende anvendelse som for modtagere af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22.

Efter § 26, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, får ægtepar, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelses- eller kontanthjælp, hjælpen beregnet som summen af de beløb, som hver af ægtefællerne er berettiget til efter §§ 22-25.

Er en person, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, gift eller samlevende med en person, der modtager uddannelseshjælp eller kontanthjælp, nedsættes uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, således at de to forsørgelsesydelse sammenlagt svarer til uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, dog således at begge mindst modtager det beløb, de hver ville have modtaget i selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse og danskbonus, såfremt modtageren af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse var berettiget til danskbonus, jf. § 22, stk. 2 og 4. Dette fremgår af § 26, stk. 2.

Hvis en person, der modtager uddannelseshjælp eller kontanthjælp, er omfattet af § 10 h, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, er gift med en anden uddannelses- eller kontanthjælpsmodtager, vil ægteparret efter § 10 i, stk. 1,

få beregnet hjælp efter § 26, stk. 2, således at ægteparret mindst modtager det beløb, de hver ville have modtaget i selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, jf. § 22, stk. 2.

Alle modtagere af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp er som udgangspunkt omfattet af 225-timersreglen.

Det fremgår af § 13 f, i lov om aktiv socialpolitik, at en ægtefælle i et ægtepar, hvor en eller begge ægtefæller er berettiget til uddannelses- eller kontanthjælp, og hvor hjælpen til ægteparret beregnes efter § 26, stk. 1, på baggrund af satserne i §§ 23-25, anses ikke for at udnytte sine arbejdsmuligheder efter § 13, stk. 1-6, og § 13 a, når ægteparret har modtaget hjælp efter § 11 i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år og den pågældende ægtefælle ikke har dokumenteret, at han eller hun har haft mindst 225 timers ordinært og ustøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder.

Det betyder, at begge ægtefæller i et ægtepar, der er berettiget til uddannelses- eller kontanthjælp, og hvis hjælp beregnes som summen af de beløb, som hver af ægtefællerne er berettiget til, jf. lovens § 26, stk. 1, skal opfylde arbejdskravet for, at de kan fortsætte med at modtage fuld hjælp, når de som par har modtaget hjælp i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år.

Hvis en eller begge ægtefæller ikke opfylder arbejdskravet på 225 timer, beregnes hjælpen til parret efter § 26, stk. 5-7 og 9, og § 34, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik.

Hvis hjælpen til en ægtefælle helt bortfalder, anses den pågældende for reelt hjemmegående.

Et ægtepar, hvor begge modtager uddannelses- eller kontanthjælp, men hvor den ene ægtefælle i ægteparret er omfattet af forslaget til § 10 h, stk. 1, bliver behandlet på samme måde som et ægtepar, hvor en eller begge modtog selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, jf. § 10 i, stk. 1. Det betyder, at for et ægtepar, som modtager uddannelses- eller kontanthjælp, hvor en eller begge ægtefæller er omfattet af § 10 h, stk. 1, vil hjælpen til ægteparret blive beregnet efter § 26, stk. 1 eller 2, i lov om aktiv socialpolitik, på baggrund af satserne i §§ 22-25. Ægtefællerne anses ikke for at udnytte deres arbejdsmuligheder efter § 13, stk. 1-6, og § 13 a, når

ægteparret har modtaget hjælp efter § 11 i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år, og den pågældende ægtefælle ikke har dokumenteret, at han eller hun har haft mindst 225 timers ordinært og udstøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder, jf. § 13 f, stk. 1.

Det betyder, at begge ægtefæller i et ægtepar, hvor den ene er omfattet af den foreslåede § 10 h, stk. 1, og den anden er berettiget til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, vil få hjælpen beregnet som summen af de beløb, som hver af ægtefællerne er berettiget til, jf. lovens § 26, stk. 1, og skal opfylde arbejdskravet på 225 timers ordinært og udstøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder, for at de kan vedblive med at modtage fuld hjælp, når de som par har modtaget hjælp i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år, jf. § 13 f, stk. 1.

Det samme gælder, hvis den ene ægtefælle er berettiget til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelses- eller kontanthjælp, hvor den pågældende er omfattet af den foreslåede § 10 h, stk. 1, og den anden er berettiget til uddannelses- eller kontanthjælp, og uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen nedsættes således, at de to forsørgelsesydelse sammenlagt svarer til uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, dog således at begge mindst vil modtage det beløb, de hver ville have modtaget i selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, jf. lovens § 26, stk. 2.

Hvis en eller begge ægtefæller i et sådant ægtepar ikke opfylder arbejdskravet på 225 timers ordinært og udstøttet arbejde, beregnes hjælpen til parret efter § 26, stk. 8 og 9, og § 34, stk. 3. En eventuelt danskbonus efter § 22, stk. 4-8, og tilsvarende beløb til en ægtefælle, jf. § 26, stk. 2, holdes ude af beregningen, dvs. at den ægtefælle, der har opnået danskbonus, beholder det, jf. § 26, stk. 8, i loven.

En ugift modtager af uddannelses- eller kontanthjælp anses ikke for at udnytte sine arbejdsmuligheder efter reglerne i § 13, stk. 1-6, og § 13 a, når personen har modtaget hjælp efter § 11 i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år, og den pågældende ikke har dokumenteret, at han eller hun har haft mindst 225 timers ordinært og udstøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder, jf. § 13 f, stk. 6, i lov om aktiv socialpolitik. Hvis en ugift modtager af hjælp ikke opfylder arbejdskravet på 225 timer, bliver hjælpen nedsat efter § 13 g. Hjælpen nedsættes dog ikke, hvis hjælpen til den ugifte person beregnes på baggrund af satserne i § 23, stk. 2, nr. 1, 2 og 6-9 (uddannelseshjælp på SU-niveau).

Ugifte personer, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, er ikke omfattet af 225-timersreglen.

Det betyder, at en ugift person, der er omfattet af § 10 i, stk. 1, og hvor personen samtidig er omfattet af forslaget til § 10 h, stk. 1, ikke omfattes af 225-timersreglen.

Enlige og samlevende personer anses som ugifte i relation til 225-timersreglen.

Efter de gældende regler er alle personer, som modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp, som udgangspunkt omfattet af et individuelt loft for, hvor meget den samlede hjælp højst må udgøre pr. måned (kontanthjælpsloftet).

Der er 29 forskellige loftstørrelser, og indplaceringen af den enkelte afhænger af personens samlede ydelsesbeløb, af hvorvidt modtageren af hjælp er enlig eller gift/samlevende, og af hvorvidt personen har forsørgelsespligt over for børn og i givet fald også antallet af børn.

Ved loftsindplaceringen af personer på en af de 29 loftstørrelser sondres der grundlæggende mellem personer, der har forsørgelsespligt over for børn, og personer, der ikke har forsørgelsespligt over for børn.

I relation til loftet over hjælpen vil personer, der er omfattet af § 10 h, stk. 1, blive indplaceret på loftstørrelser på samme måde som personer, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, jf. § 25 b, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik. Gifte modtagere af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse samt uddannelseshjælpsmodtagere og kontanthjælpsmodtagere, som er gift med en modtager af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, og hvor ægteparret har fået nedsat hjælpen efter § 13 f, stk. 3 og 4, som følge af manglende opfyldelse af kravet om 225 timers ordinært og ustøttet arbejde, er omfattet af loftstørrelserne i lovens § 25 b, stk. 5, nr. 1-6, hvor indplaceringen afhænger af, om personen er den ægtefælle, der har fået nedsat hjælpen efter 225-timersreglen eller ikke har forsørgelsespligt over for børn og i givet fald antallet af børn.

Personer, der opfylder betingelserne i § 11 i lov om aktiv socialpolitik, og som har høje boligudgifter eller stor forsørgerbyrde, kan særskilt eller i

forbindelse med udbetaling af hjælp efter §§ 22-25 få særlig støtte efter § 34, i lov om aktiv socialpolitik.

Den særlige støtte er en økonomisk hjælp til personer, som har været ude for ændringer i deres forhold, og som har så høje boligudgifter og/eller mange børn, at de med deres nuværende indtægter ikke kan forventes selv at kunne betale alle deres boligudgifter. Inden kommunen giver støtte, skal det undersøges, om der kan skaffes en rimelig, billigere bolig. Betingelserne for udbetaling af den særlige støtte efter § 34 er fastlagt i bekendtgørelse nr. 1975 af 11. december 2020.

De gældende regler for særlig støtte efter § 34 til modtagere af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, finder også anvendelse for personer, der er omfattet af § 10 h, stk. 1.

For personer, der modtager ledighedsydelse og er omfattet af § 10 h, stk. 1 og 2, får § 74 a, stk. 4, først virkning, når personen igen kan modtage ledighedsydelse efter satserne i § 74 a, stk. 2 eller 3. Dette følger af § 10 i, stk. 2.

Efter de gældende regler i § 74 a, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik kan en person, der modtager ledighedsydelse efter § 74 a, stk. 3, nr. 1 og 2, svarende til kontanthjælpssatserne for personer, der er fyldt 30 år, og som er henholdsvis forsørger eller ikkeforsørger, modtage ledighedsydelse på den høje sats efter § 74 a, stk. 2, når den pågældende har været ansat i et fleksjob i 9 måneder inden for 18 måneder.

Det følger af § 10 i, stk. 2, at en person, der er omfattet af forslaget til § 10 h, først vil kunne modtage den høje sats for ledighedsydelse efter § 74 a, stk. 2, når 3-årsperioden efter den foreslåede § 10 h, stk. 2, er gået, uanset om den pågældende har været ansat i et fleksjob i 9 måneder inden for 18 måneder, før 3-årsperioden udløber.

Det betyder, at en person, der i 3-årsperioden har været ansat i 9 måneder i et fleksjob, først bliver omfattet af § 74 a, stk. 4, fra det tidspunkt, hvor 3-årsperioden er udløbet, og dermed først får den høje ledighedsydelse efter § 74 a, stk. 2, fra dette tidspunkt.

Det foreslås, at der i § 10 h, stk. 1, indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.«.

Forslaget betyder, at reglen om, at en person alene kan modtage ydelser efter kapitel 4, 6 a-6 c eller 7 i lov om aktiv socialpolitik, på et niveau, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, fremover også vil gælde for personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, for overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, såfremt forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2.

Til nr. 2 og 3

Efter § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, er det en betingelse for at modtage uddannelses- eller kontanthjælp, at personen lovligt har opholdt sig her i riget i sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år.

Efter § 11, stk. 6, gælder en karantæneperiode på 3 år for personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a. Ophold i karantæneperioden kan ikke medregnes i beregningen af den samlede opholdstid efter § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik. I den 3-årige karantæneperiode kan der udbetales ydelser på et niveau, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis betingelserne for modtagelse af hjælpen i øvrigt er opfyldt.

Efter § 11, stk. 7, regnes den 3-årige karantæneperiode for personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Det foreslås, at der i § 11, stk. 6, indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.,«.

Det foreslås endvidere, at der i § 11, stk. 7, indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

De foreslåede ændringer betyder, at § 11, stk. 6 og 7, i lov om aktiv socialpolitik, fremover også vil gælde for personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, for overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, såfremt forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2.

Til nr. 4

Efter de gældende regler i § 69 d, stk. 3 og § 69 o, stk. 3, er satserne for sanktioner for f.eks. ophør med arbejde uden rimelig grund fordelt på 3 forskellige sanktionssatser, hvis en person modtager nedsatte ydelser efter §§ 10 f eller h.

Det foreslås, at i § 69 d, stk. 3 og § 69 o, stk. 3, ændres henvisningen til §§ 10 f eller h til §§ 10 f, 10 h eller 10 j.

Baggrunden for forslaget er, at en person, der er omfattet af de nedsatte ydelser efter § 10 j, også skal være omfattet af de 3 sanktionssatser efter § 69 d, stk. 3 og § 69 o, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik.

Det betyder, at en person, som uden rimelig grund f.eks. ophører i sit arbejde, vil få en sanktion efter §§ 69 d, stk. 3, eller 69 o, stk. 3, hvis personen modtager en nedsat ydelse efter § 10 j. i lighed med hvad der gælder, hvis personen er omfattet af §§ 10 f eller 10 h.

Til § 4

Til nr. 1

Som udgangspunkt modtager en tidligere straffet person pension på samme niveau som en tilsvarende ustraffet person. Ved lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Blokering af hjemmesider og stop for offentlige ydelser til fremmedkrigere), blev der ved indsættelsen af § 46 d i lov om social pension indført en undtagelse hertil.

Det følger således af § 46, d, stk. 1, i lov om social pension, at pensionen efter §§ 31 eller 32 c i en periode på 3 år højst kan udgøre et beløb, der

svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis personen ved endelig dom findes at have overtrådt straffelovens § 101 a, stk. 1, § 114 c, stk. 3, §§ 114 d, 114 e eller 114 g for forhold begået i udlandet, straffelovens § 114 j, stk. 1, eller et udrejseforbud fastsat i medfør af § 2 b, stk. 1, i lov om pas til danske statsborgere m.v. og personen for den periode, som dommen omfatter, har modtaget en af 10 udtrykkeligt nævnte lovbestemte ydelser.

Efter § 46, stk. 2, i lov om social pension fremgår det, at perioden i stk. 1 regnes fra det tidspunkt, hvor personen løslades efter afsoning af ubetinget fængselsstraf som følge af en dom, jf. stk. 1. Er personen ikke frihedsberøvet i perioden mellem en dom, jf. stk. 1, og afsoningen, medregnes denne periode i perioden efter stk. 1. Hvis personen idømmes bøde eller betinget fængselsstraf, regnes perioden nævnt i stk. 1 fra tidspunktet for den endelige dom, jf. stk. 1.

Det fremgår af § 46 d, stk. 3, i lov om social pension, at Udbetaling Danmark skal træffe afgørelse om tilbagebetaling af udbetalt pension i perioden nævnt i stk. 1, hvis den udbetalte pension overstiger selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, i 3-årsperioden.

Ved lov nr. 1526 af 18. december 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love (Karantæneordning i ydelsessystemet for bandekriminelle m.v.) blev der indført en ny bestemmelse om ydelsesnedsættelse til bandekriminelle.

Det fremgår således af § 46 f, stk. 1, i lov om social pension, at pension efter lovens §§ 31 og 32 c i en periode på 3 år højst udgør et beløb, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Perioden regnes, jf. § 46, stk. 2, i lov om social pension fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, jf. stk. 1.

Det følger af § 46 f, stk. 3, i lov om social pension, at Udbetaling Danmark skal træffe afgørelse om tilbagebetaling af udbetalt pension i perioden, hvis

den udbetalte pension overstiger selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik i 3-årsperioden. Det fremgår af § 31, stk. 4, i lov om social pension, at det beregnede grundbeløb og pensionstillæg kan højst udbetales med et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, når pensionisten er omfattet af §§ 46 d, 46 f eller 46 g i lov om social pension.

Det fremgår af § 32 c, stk. 2, i lov om social pension, at førtidspensionen og seniorpensionen kan højst udbetales med et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, når pensionisten er omfattet af §§ 46 d, 46 f eller 46 g i lov om social pension.

Det fremgår af § 48 a, stk. 1, i lov om social pension, at tidlig pension udgør 13.550 kr. pr. måned (2020-niveau).

Det fremgår af § 48 f, i lov om social pension, at bestemmelserne i §§ 40, 41 a og 46-48 finder tilsvarende anvendelse for en modtager af tidlig pension.

Det foreslås, at ændre § 46 d, stk. 1, og § 46 f, stk. 1, ved at tilføje en henvisning til § 48 a til bestemmelserne.

Den foreslåede bestemmelse har sammenhæng med lovforslagets § 4, nr. 3, om den foreslåede nedsættelse af tidlig pension, og skal sikre korrekt henvisning.

Med tilføjelserne tydeliggøres det, at tidlig pension højst kan udbetales med et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, når pensionisten er omfattet af §§ 46 d eller 46 f i lov om social pension.

Der er alene tale om en lovmæssig præcisering som følge af lovforslagets § 4, nr. 3, og der er således ikke tiltænkt nogen indholdsmæssig ændring af bestemmelserne.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af § 46 f, stk. 1, i lov om social pension, at pension efter §§ 31 og 32 c i en periode på 3 år højst udgøre et beløb, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Det foreslås, at der i § 46 f, stk. 1, efter »straffelovens § 81 a« indsættes: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.«.

Forslaget vil indebære, at reglen om, at en person alene kan modtage pension efter lov om social pension på et niveau, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om socialpolitik, i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, fremover også vil gælde for personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, for overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, såfremt forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af § 48 a, stk. 1, i lov om social pension, at tidlig pension udgør 13.550 kr. pr. måned (2020-niveau).

Det fremgår af bestemmelsens stk. 2, at Udbetaling Danmark forud for udbetaling af tidlig pension skal nedsætte pensionen med de beregnede beløb efter §§ 32 e-32 k.

Det fremgår af § 48 f, i lov om social pension, at bestemmelserne i §§ 40, 41 a og 46-48 finder tilsvarende anvendelse for en modtager af tidlig pension.

Det foreslås i et nyt § 48 a, stk. 3, at tidlig pension højst kan udbetales med et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, når den tidlige pensionist er omfattet af §§ 46 d, 46 f eller 46 g.

Med tilføjelsen tydeliggøres det, at tidlig pension på lige fod med folkepension, førtidspension og seniorpension, skal nedsættes til et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, hvis den tidlige pensionist er omfattet af §§ 46 d eller 46 f.

Der er alene tale om en lovmæssig præcisering, idet det allerede fremgår af § 48 f i lov om social pension, at tidlig pension er omfattet af §§ 46 d og 46 f, ligesom der allerede henvises til § 48 a i § 46 g, og der er således ikke tåltænkt nogen indholdsmæssig ændring af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det fremgår af § 48 f i lov om social pension, at bestemmelserne i §§ 40, 41 a og 46-48 finder tilsvarende anvendelse for en modtager af tidlig pension.

Bestemmelsen blev indført ved lov nr. 2202 af 29. december 2020 om ændring af lov om social pension og forskellige andre love (Indførelse af ret til tidlig pension).

Det foreslås, at nyaffatte § 48 f således, at affattes: »Bestemmelserne i §§ 40, 41 a, 46-46 c, 46 e og 47-48 finder tilsvarende anvendelse for en modtager af tidlig pension.«

Med forslaget foreslås det at udelade en henvisning til §§ 46 d og 46 f i § 48 f.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 4, nr. 1, hvorefter det foreslås at indsætte en henvisning til § 48 a om tidlig pension i §§ 46 d og 46 f, hvorfor det med forslaget vil være overflødigt at henvise til bestemmelserne, og der er ikke tåltænkt nogen indholdsmæssig ændring af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Til nr. 1

Efter gældende regler i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. har en tidligere straffet person som udgangspunkt samme ret til udbetaling af pension som en tilsvarende ustraffet person.

Det fremgår dog af § 45 f, stk. 1, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., at det beregnede grundbeløb og pensionstillæg, jf. § 29, i en periode på 3 år højst kan udgøre et beløb, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Perioden regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, jf. bestemmelsens stk. 2.

Det følger endvidere af § 45 f, stk. 3, at Udbetaling Danmark skal træffe afgørelse om tilbagebetaling af udbetalt pension i perioden, hvis den udbetalte pension overstiger selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, i 3-årsperioden.

Det foreslås i § 45 f, stk. 1, efter »straffelovens § 81 a« at tilføje: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.«.

Forslaget vil indebære, at reglen om, at en person alene kan modtage førtidspension efter lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. på et niveau, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om socialpolitik, i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, fremover også vil gælde for personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, for

overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, såfremt forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Til nr. 1

Efter gældende regler i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats har en tidligere straffet person som udgangspunkt samme ret til udbetaling af fleksløntilskud eller støtte i form af tilskud til selvstændig virksomhed som en tilsvarende ustraffet person.

Det fremgår dog af § 132, stk. 1, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, at udbetaling af fleksløntilskud eller støtte i form af tilskud til selvstændig virksomhed i en periode på 3 år højst kan udbetales på et niveau, der svarer til ydelserne nævnt i § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Kommunen skal efter § 132, stk. 3, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats træffe afgørelse om tilbagebetaling af udbetalt tilskud, der overstiger ydelserne nævnt i § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik. Udbetaling Danmark samkører eller sammenstiller oplysninger for at kunne træffe afgørelse om tilbagebetaling efter § 132, stk. 2, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det følger af § 132, stk. 2, at perioden på 3 år regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.1.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger om udbetaling af tilskud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det foreslås, at i § 132, stk. 1, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

Forslaget betyder, at reglen om 3 års nedsættelse af fleksløntilskud eller støtte i form af tilskud til selvstændig virksomhed, på samme måde som ved forhold omfattet af straffelovens § 81 a som beskrevet ovenfor, fremover også vil gælde for personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, for overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2.

Forslaget betyder således, at en person, der ved endelig dom er blevet idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., kun kan få udbetalt fleksløntilskud eller støtte i form af tilskud til selvstændig virksomhed på et niveau, der svarer til ydelserne nævnt i § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, i tidsrummet fra personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og 3 år frem.

Hvis personen på et tidspunkt i den 3-årige periode eksempelvis får udbetalt 18.936 kr. pr. måned i fleksløntilskud (beregnet fleksløntilskud), og personen burde have fået udbetalt 12.437 kr. pr. måned (2021-sats for enlige forsørgere), skal kommunen kræve 6.499 kr. pr. måned tilbagebetalt.

Til § 7

Til nr. 1

Efter de gældende regler i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. har en tidligere straffet person som udgangspunkt samme ret til henholdsvis arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge og efterløn, som en tilsvarende ustraffet person.

Det fremgår dog af § 87 b, stk. 1 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., udelukkes et medlem fra at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn af en arbejdsløshedskasse i en periode på 3 år, hvis pågældende ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.1.1.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at karantænen på 3 år efter § 87 b i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., udvides til også at omfatte situationer, hvor en person ved endelig dom idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og som får skærpet straffen for vold eller for grov vold mod personer under 18 år i nære relationer, jf. straffelovens § 244, stk. 2, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.

Det foreslås således, at der i lovens § 87 b, stk. 1, efter »§ 81 a« indsættes: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

Forslaget betyder, at et medlem, der ved endelig dom er blevet idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, eller 245, stk. 1, 3. pkt. har ikke ret til at modtage arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn, i tidsrummet fra personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og 3 år frem.

Det er ikke et krav for udelukkelsen i 3 år, at personen har været i ydelsessystemet på noget tidspunkt forud for domsfældelse for at blive omfattet af udvidelsen af § 87 b. Karantæneperioden får således betydning for alle personer, som ved endelig dom bliver idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, eller § 245, stk. 1, 3. pkt. uanset om de pågældende på noget tidspunkt var i ydelsessystemet.

Det forhold, at et medlem af en arbejdsløshedskasse er udelukket fra arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn i en 3-årsperiode, er ikke til hinder for, at pågældende kan medregne indkomst og beskæftigelse, der ligger i 3-årsperioden, til opfyldelse af betingelserne for ret til dagpenge, når 3-årsperioden er udløbet, eller at pågældende i 3-årsperioden kan optjene anciennitet i forhold til senere at kunne gå på efterløn.

I tilfælde, hvor Udbetaling Danmark ved samkøring eller sammenstilling af oplysninger konstaterer, at et medlem af en arbejdsløshedskasse har fået udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn i den 3-årige karantæneperiode, skal arbejdsløshedskassen træffe afgørelse om, at medlemmet skal betale ydelsesbeløbet tilbage.

Eksempel:

Hvis et medlem har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter den 14. maj 2024, og medlemmet modtager arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn for perioden 1.-31. maj 2026, skal medlemmet tilbagebetale arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn udbetalt til pågældende for perioden 1.-31. maj 2026.

Til § 8

Til nr. 1

Efter de gældende regler i barselsloven har en tidligere straffet person som udgangspunkt samme ret til dagpenge efter barselsloven som en tilsvarende ustraffet person.

Det fremgår af barselslovens § 49 c, stk. 1, at en person dog ikke har ret til dagpenge efter loven i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

En arbejdsgiver, der udbetaler løn under barsel, kan efter barselslovens § 39 få udbetalt de dagpenge, som lønmodtageren ellers ville have ret til fra Udbetaling Danmark. Da en lønmodtager efter barselslovens § 49 c ikke har ret til dagpenge efter barselsloven i 3-årsperioden, har en arbejdsgiver, der udbetaler løn under fravær til personen, ikke ret til refusion af barselsdagpengene efter barselslovens § 39.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.1.1.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der i § 49 c, stk. 1, efter »§ 81 a« indsættes: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

Forslaget betyder, at reglen om 3 års udelukkelse fra ret til dagpenge efter barselslovens § 49 c, stk. 1, på samme måde som ved forhold omfattet af straffelovens § 81 a som beskrevet oven for, fremover også vil gælde for personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, for overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, hvis

forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2.

Forslaget betyder således, at en person, der ved endelig dom er blevet idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., ikke har ret til at modtage barselsdagpenge fra Udbetaling Danmark, i tidsrummet fra personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og 3 år frem.

I tilfælde, hvor Udbetaling Danmark ved samkøring eller sammenstilling af oplysninger konstaterer, at en person har modtaget dagpenge efter barselsloven i den 3-årige karantæneperiode, skal Udbetaling Danmark træffe afgørelse om tilbagebetaling.

Eksempel:

Hvis en person har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter den 14. maj 2024, og personen modtager barselsdagpenge for perioden 1.- 31. maj 2026, skal personen tilbagebetale barselsdagpenge udbetalt til pågældende for perioden 1.- 31. maj 2026.

Til § 9

Til nr. 1

Efter de gældende regler har en tidligere straffet person, som udgangspunkt samme ret til sygedagpenge fra kommunen efter lov om sygedagpenge, som en tilsvarende ustraffet person.

Det fremgår af § 71 c, i lov om sygedagpenge, at en person dog ikke har ret til sygedagpenge fra kommunen i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

En arbejdsgiver, der udbetaler løn under sygdom, kan efter sygedagpengelovens § 54 få udbetalt de dagpenge, som lønmodtageren ellers ville have ret til fra kommunen. Da en lønmodtager efter § 71 c ikke har ret til sygedagpenge fra kommunen i 3-årsperioden, har en arbejdsgiver,

der udbetaler løn under fravær til lønmodtageren, ikke ret til refusion af sygedagpengene efter lovens § 54.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.1.1.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der i § 71 c, stk. 1, efter »§ 81 a« indsættes: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.«.

Forslaget betyder, at reglen om 3 års udelukkelse fra ret til sygedagpenge efter sygedagpengelovens § 71 c, stk. 1, på samme måde som ved forhold omfattet af straffelovens § 81 a som beskrevet oven for, fremover også vil gælde for personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, for overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2.

Forslaget betyder således, at en person, der ved endelig dom er blevet idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., ikke har ret til at modtage sygedagpenge fra kommunen, i tidsrummet fra personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og 3 år frem.

I tilfælde, hvor Udbetaling Danmark ved samkøring eller sammenstilling af oplysninger konstaterer, at en person har modtaget dagpenge fra kommunen efter sygedagpengeloven i den 3-årige karantæneperiode, skal kommunen træffe afgørelse om tilbagebetaling.

Eksempel:

Hvis en person har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter den 14. maj 2024, og personen modtager sygedagpenge for perioden 1.- 31. maj 2026, skal personen tilbagebetale sygedagpenge udbetalt til pågældende for perioden 1.- 31. maj 2026.

Til § 10

Til nr. 1

Efter de gældende regler i lov om fleksydelse har en tidligere straffet person som udgangspunkt samme ret til fleksydelse som en tilsvarende ustraffet person.

Efter den gældende § 22 b i lov om fleksydelse udelukkes en person dog fra at få udbetalt fleksydelse i en periode på 3 år, hvis pågældende ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.1.1.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at karantænen på 3 år efter § 22 b i lov om fleksydelse udvides til også at omfatte situationer, hvor en person ved endelig dom idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og som får skærpet straffen for vold eller for grov vold mod personer under 18 år i nære relationer, jf. straffelovens § 244, stk. 2, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.

Det foreslås således, at der i lov om fleksydelse § 22 b, stk. 1, efter »§ 81 a« indsættes: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.«.

Det vil sige, at en person, der ved endelig dom idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og som får skærpet straffen for vold eller for grov vold mod personer under 18 år i nære relationer, jf. straffelovens § 244, stk. 2, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., ikke kan få udbetalt fleksydelse i en periode på 3 år efter, at personen har udstået den idømte fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

I tilfælde, hvor Udbetaling Danmark ved samkøring eller sammenstilling af oplysninger konstaterer, at en person har modtaget fleksydelse i den 3-årige karantæneperiode, skal Udbetaling Danmark træffe afgørelse om tilbagebetaling.

Eksempel:

Hvis en person har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter den 14. maj 2024, og personen modtager

sygedagpenge for perioden 1.- 31. maj 2026, skal personen tilbagebetale sygedagpenge udbetalt til pågældende for perioden 1.- 31. maj 2026.

Efter § 28 i lov om fleksydelse fastsætter Udbetaling Danmark en frist for tilbagebetaling efter lovens § 27. Er tilbagebetaling ikke sket inden denne frist, kan Udbetaling Danmark træffe afgørelse om, at den pågældende mister sin fremtidige ret til fleksydelse. Krav på tilbagebetaling af for meget udbetalt fleksydelse kan tilbageholdes i delpension, pension efter lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. og i fleksydelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.3.3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Til nr. 1

I § 1 i lov om Udbetaling Danmark er oplistet de lovgivningsområder, som Udbetaling Danmark varetager opgaver efter. I de i § 1 nævnte love fremgår det, om Udbetaling Danmark varetager hele eller dele af administrationen af loven.

Der er ikke tillagt Udbetaling Danmark konkrete sagsbehandlingsopgaver efter lov om Udbetaling Danmark, som fastlægger de overordnede rammer for Udbetaling Danmarks administration og sagsbehandling. Lov om Udbetaling Danmark indeholder således bestemmelser, der går på tværs af de forskellige love, bl.a. bestemmelser om vejledning af borgeren, samarbejdet mellem Udbetaling Danmark og kommunerne, ledelse, tilsyn og regnskab og revision.

I lovforslagets § 12, nr. 5, foreslås det, at Udbetaling Danmark vil skulle varetage visse opgaver vedrørende hjemrejsestøtte efter hjemrejseloven. Det foreslås derfor, at hjemrejseloven tilføjes i § 1 i lov om Udbetaling Danmark.

Efter forslaget vil administrationen af ordningen vedrørende hjemrejsebistand blive omfattet af de gældende bestemmelser i lov om Udbetaling Danmark, som fastlægger de overordnede rammer for Udbetaling Danmarks administration og sagsbehandling. Derudover er der fastsat nærmere regler for Udbetaling Danmarks administration af ordningen i hjemrejsestøttebekendtgørelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til § 12, nr. 5.

Til nr. 2

Efter § 12 i, stk. 2, i lov om Udbetaling Danmark skal Udbetaling Danmark samkøre eller sammenstille oplysninger om personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, med oplysninger fra indkomstregisteret og med nødvendige indtægtsoplysninger fra andre registre, herunder fra andre myndigheder, med henblik på kontrol af, om personerne uberettiget har fået udbetalt en offentlig ydelse i den 3-årige periode, hvor de som følge af dommen er udelukket fra at modtage eller har en begrænset ret til at modtage offentlige ydelser.

Det fremgår endvidere af § 12 i, stk. 3, at Udbetaling Danmark i en 13-årig periode skal samkøre eller sammenstille oplysninger om personer, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, og som har modtaget en afgørelse om tilbagebetaling efter § 91, stk. 1, nr. 5, i lov om aktiv socialpolitik, eller ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, med oplysninger fra indkomstregisteret og med nødvendige indtægtsoplysninger fra andre registre, herunder fra andre myndigheder, med henblik på kontrol af, at personerne ikke modtager hjælp i form af uddannelseshjælp eller kontanthjælp uden at opfylde opholdskravet, jf. § 11, stk. 3-5, i lov om aktiv socialpolitik.

De gældende bestemmelser i § 12 i, stk. 2 og 3, omfatter ikke den persongruppe, som den foreslåede karantæneordning for voldsdømte personer skal gælde for.

Det foreslås derfor, at der i § 12 i, stk. 2 og 3, efter »§ 81 a« indsættes »§ 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt. «

Forslaget indebærer, at Udbetaling Danmark skal udføre de samme opgaver i forhold til personer, der er udelukket fra eller har karantæne i

ydelsessystemet, uanset om udelukkelsen eller karantænen har baggrund i en dom for bandekriminalitet efter straffelovens § 81 a eller en dom for vold efter straffelovens § 244, stk. 2, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 og 4

Det følger af § 12 i, stk. 5, 3. pkt., i lov om Udbetaling Danmark, at Kriminalforsorgen skal underrette Udbetaling Danmark ved løsladelse af en person, der afsoner ubetinget fængselsstraf eller udstår forvaring i Kriminalforsorgens institutioner for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Det fremgår endvidere af § 12 i, stk. 5, 4. pkt., at beskæftigelsesministeren efter forhandling med vedkommende minister kan fastsætte nærmere regler om underretning af Udbetaling Danmark om oplysninger om løsladelse eller udskrivning af en person, der udstår anden strafferetslig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Det foreslås, at § 12 i, stk. 5, 3. og 4. pkt., der bliver 5. pkt., efter »§ 81 a« indsættes », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

Forslaget medfører, at Kriminalforsorgen fremover vil have pligt til at underrette Udbetaling Danmark ved løsladelse af personer, der afsoner ubetinget fængselsstraf eller udstår forvaring i Kriminalforsorgens institutioner for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt. Ligeledes vil bemyndigelsen til, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om underretning af Udbetaling Danmark ved løsladelse af personer, der udstår anden strafferetslig retsfølge af frihedsberøvende karakter, fremover omfatte både den nuværende personkreds af dømte bandekriminelle og personkredsen i den foreslåede karantæneordning for voldsdømte.

Det foreslås endvidere tilføjet i § 12 i, stk. 5, som 4. pkt., at Anklagemyndigheden skal underrette Udbetaling Danmark, hvis en person ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf for en overtrædelse, der

er omfattet af straffelovens § 81 a, § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., og den pågældende på tidspunktet for den endelige dom har udstået fængselsstraffen.

Det betyder, at Udbetaling Danmark tidligst muligt bliver gjort bekendt med, at en person skal omfattes af den foreslåede karantæneperiode i ydelsessystemet for voldsdømte og dermed af Udbetaling Danmarks registersamkøring, jf. § 12 i, stk. 2 og 3, fra tidspunktet for den endelige dom. Med tilføjelsen i § 12 i, stk. 5, tages der højde for eventuelle situationer, hvor en person, som skal omfattes af karantæneordningen for bandekriminelle eller den foreslåede karantæneordning på baggrund af en endelig dom om ubetinget fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 81 a, § 244, stk. 2, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., har udstået fængselsstraffen ved varetægtsfængsling og derfor ikke skal indsættes til afsoning.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Til nr. 1

Det følger af hjemrejselovens § 8, stk. 1, at der kan gives hjemrejsestøtte til en udlænding, der, jf. § 3, stk. 2, medvirker til sin udrejse, jf. dog stk. 3 og 4. Medvirker en udlænding, jf. § 3, stk. 3, kan der kun gives reduceret hjemrejsestøtte.

Det følger desuden af hjemrejselovens § 8, stk. 2, at hjemrejsestøtte efter stk. 1 kan ydes til 1) en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter udlændingelovens § 48 e, stk. 2, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet eller har frafaldet sin ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, 2) en udlænding, der opholder sig her i landet, og som har fået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8, 9 b eller 9 c, hvor denne var meddelt efter en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 9 e, nægtet forlænget eller inddraget efter udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1, 3) en udlænding, hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 2 er nægtet forlænget eller inddraget efter udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1, og 4) en udlænding,

der har haft opholdstilladelse i mindst 5 år, og som har fået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person, der ikke er omfattet af nr. 2 eller udlændingelovens §§ 9 m eller 9 n, inddraget eller nægtet forlænget efter udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1.

Udlændinge- og integrationsministeren kan efter hjemrejselovens § 8, stk. 6, fastsætte nærmere regler om hjemrejsestøtte, herunder om betingelser for opnåelse af hjemrejsestøtte, hjemrejsestøttens form, støttebeløb m.v.

Bemyndigelsesbestemmelsen i stk. 6 er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 1861 af 23. september 2021 om hjemrejsestøtte (hjemrejsestøttebekendtgørelsen).

Hjemrejsestøttebekendtgørelsen fastsætter bl.a. bestemmelserne for hjemrejsestøtte ved frivillig udrejse for en udlænding, der har fået sin opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2 og § 19, stk. 1, fordi grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtig eller ikke længere til stede, herunder på baggrund af ændrede forhold i hjemlandet, samt udlændingens eventuelle familiemedlemmer, som ligeledes har fået deres opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne inddraget eller nægtet forlænget som konsekvens heraf.

Det følger af hjemrejsestøttebekendtgørelsens § 6, stk. 1, at Hjemrejsestyrelsen efter ansøgning yder hjemrejsestøtte til en udlænding, der er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 3-5. Der kan kun udbetales hjemrejsestøtte, hvis udlændingen ikke har midler hertil, jf. stk. 7.

Det følger videre af hjemrejsestøttebekendtgørelsens § 7, stk. 2-5, at hjælp til etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. § 7, stk. 1, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. § 7, stk. 1, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 1, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 4, udbetales i to dele, således at første del af støtten udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Det følger videre bl.a. af hjemrejsestøttebekendtgørelsens § 11, stk. 1, at Hjemrejsestyrelsen efter ansøgning kan yde en løbende, månedlig hjemrejsebistand i 5 år til en udlænding omfattet af ovenstående persongruppe, hvis udlændingen 1) ikke har midler, som kan dække behovet for hjemrejsebistand, 2) har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år og 3) på tidspunktet for hjemrejsestøtten er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

I stedet for en løbende, månedlig hjemrejsebistand i 5 år, kan udlændingen, inden Hjemrejsestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang hjemrejsebistand, som udgør 80 pct. af hjemrejsebistanden efter stk. 1, jf. hjemrejsebekendtgørelsens § 11, stk. 2. Anmodningen er uigenkaldelig.

Er udlændingen berettiget til hjemrejsebistand efter stk. 1, og er den pågældende meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002, kan Hjemrejsestyrelsen endvidere yde en supplerende løbende, månedlig hjemrejsebistand i 5 år, jf. hjemrejsestøttebekendtgørelsens § 11, stk. 3. Den supplerende hjemrejsebistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for en løbende månedlig ydelse i 5 år kan udlændingen, inden Hjemrejsestyrelsen træffer afgørelse, anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Anmodningen skal indgives, inden Hjemrejsestyrelsen træffer afgørelse om tilkendelse af supplerende hjemrejsebistand og er uigenkaldelig.

Det foreslås i hjemrejselovens § 8 a, stk. 1, at hjemrejsestøtte, jf. § 8, stk. 2, nr. 2-4, undtagelsesvist kan udbetaltes på anden måde, hvis udbetalingen af ydelserne til det land, som udlændingen udrejser til, er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til det pågældende land fra danske pengeinstitutter, og udlændingen ønsker at benytte sig af en anden udbetalingsform.

Baggrunden for bestemmelsen er, at der aktuelt opleves udfordringer med at udbetale økonomisk støtte til visse sanktionsbelagte lande, hvilket kan påvirke ordningens attraktivitet negativt og bevirke, at færre ønsker at medvirke til deres udrejse.

Virningen af forslaget vil blive, at udbetaling af hjemrejsestøtte til personer, der vender tilbage til lande, hvortil finansielle transaktioner ikke gennemføres fra danske pengeinstitutter, undtagelsesvist vil kunne udbetales på anden måde, end det følger af nugældende regler. De nærmere regler herom forventes fastsat i en bekendtgørelse udstedt i medfør af den foreslåede § 8 a, stk. 2, i hjemrejseloven.

Det foreslås i hjemrejselovens § 8 a, stk. 2, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af bestemmelsen i stk. 1.

Formålet med forslaget er, at der – foranlediget af aktuelle udbetalingsudfordringer med at udbetale økonomisk støtte til sanktionsbelagte lande – med den foreslåede § 8 a, stk. 1, foreslås indført en bestemmelse, hvorefter hjemrejsestøtte, jf. § 8, stk. 2, nr. 2-4, undtagelsesvist kan udbetales på anden måde, hvis udbetalingen af ydelserne til det land, som udlændingen udrejser til, er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til det pågældende land fra danske pengeinstitutter, og den pågældende udlænding ønsker det.

Forslaget indebærer således, at udlændinge- og integrationsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om alternativ udbetaling af hjemrejsestøtte, jf. § 8, stk. 2, nr. 2-4, til lande, hvortil udbetalingen af ydelserne er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til det pågældende land fra danske pengeinstitut.

Bemyndigelsen forventes at ville blive udmøntet i en bekendtgørelse, hvor der fastsættes nærmere regler om betingelserne og fremgangsmåden for en alternativ og fleksibel udbetaling af hjemrejsestøtten til de pågældende lande.

Til nr. 2

Det følger af hjemrejselovens § 12, stk. 2, at en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, eller en udlænding, hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, eller udlændingelovens § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal give møde på nærmere angivne tidspunkter

med henblik på løbende at sikre, at myndighederne har kendskab til udlændingens opholdssted, medmindre særlige grunde taler derimod.

Det fremgår af hjemrejselovens § 13, stk. 2, nr. 1, at Hjemrejsestyrelsen bestemmer, at en udlænding skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, medmindre særlige grunde taler derimod, hvis 1) udlændingen har fået afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, eller udlændingens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, eller udlændingelovens § 21 b, stk. 1, men udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Det følger af hjemrejselovens § 13, stk. 5, at en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, eller en udlænding, hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, eller udlændingelovens § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, har pligt til at orientere Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen om sit faste opholdssted, hvis udlændingen ikke er pålagt opholdspligt efter stk. 2, nr. 1, og udlændingen tager fast ophold uden for et indkvarteringssted, hvortil den pågældende er anvist eller kan anvises til at tage ophold, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5.

Det foreslås at ændre hjemrejselovens § 12, stk. 2, § 13, stk. 2, nr. 1, og § 13, stk. 5, således at henvisningen til udlændingelovens § 32, stk. 1, ændres til en henvisning til udlændingelovens § 26 c.

Baggrunden for forslaget er, at udlændingelovens bestemmelse i § 32, stk. 1, om indrejseforbud, blev nyaffattet ved lov nr. 821 af 9. juni 2020, og at den del af bestemmelsen, som hjemler at en afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder, er blevet udskilt til udlændingelovens § 26 c.

Ved en fejl blev henvisningen til udlændingelovens § 32, stk. 1, i den dagældende udlændingelovs § 34, stk. 4, § 42 a, stk. 8, 1. pkt., og § 42 a, stk. 11, ikke konsekvensrettet til udlændingelovens § 26 c. Bestemmelserne i udlændingelovens dagældende § 34, stk. 4, § 42 a, stk. 8, 1. pkt., og § 42 a, stk. 11, blev ved lov nr. 982 af 26. maj 2021 ophævet og overført til hjemrejseloven, og fejlen vedrørende udlændingelovens § 26 c blev ikke ved den lejlighed ændret.

Der er således tale om konsekvensrettelser. Der tilsigtes ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelserne.

Til nr. 3

Det følger af udlændingelovens § 36, stk. 3, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 (asyl), og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Det foreslås i § 12, nr. 3, at der som nyt stk. 8 i hjemrejselovens § 16, indsættes en bestemmelse, hvorefter en udlænding, som har indgivet ansøgning om asyl, og som er udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Baggrunden for forslaget er, at det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at bestemmelser som regulerer frihedsberøvelse med henblik på at sikre muligheden for udvisning bør fremgå af hjemrejseloven, idet hjemrejseloven skal understøtte Hjemrejsestyrelsens opgaver, og derfor bør indeholde bestemmelser om udlændinges frivillige udrejse og udsendelse af udlændinge, herunder effektiv fuldbyrdelse af en afgørelse om udvisning.

Forslaget indebærer, at frihedsberøvelsen vil ske med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning. Der vil skulle ske frihedsberøvelse i alle tilfælde, hvor en asylansøger er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1. Der skal således ikke i forbindelse med afgørelsen om frihedsberøvelse foretages en vurdering af afgørelsen om administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1. Dette gælder allerede i dag, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side 5634.

Forslaget medfører, at der ikke vil skulle træffes afgørelse om frihedsberøvelse i tilfælde, hvor dette på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den pågældendes personlige forhold vil virke særlig belastende for asylansøgeren. Dette gælder allerede i dag, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side 5635, og gældende ret vil således blive videreført.

Der vil heller ikke skulle ske frihedsberøvelse, hvis det er overvejende sandsynligt, at den pågældende asylansøger som værende af en bestemt nationalitet eller befolkningsgruppe vil blive meddelt asyl, idet udlændinge, der meddeles asyl, ikke kan udsendes til hjemlandet eller et andet land, hvor de er i risiko for forfølgelse. Der er i sådanne tilfælde ikke udsigt til en endelig fuldbyrdelse af udvisningsafgørelsen i form af udsendelse. Afgørelsen af, om der i det konkrete tilfælde bør ske frihedsberøvelse, skal imidlertid ikke indebære en selvstændig vurdering af den enkelte

asylansøgers asylgrundlag. Der vil således som udgangspunkt alene kunne blive tale om, at frihedsberøvelse undlades af denne grund, hvis der er tale om, at den pågældende asylansøger er af en nationalitet eller befolkningsgruppe, hvorfra alle – eller et meget stort antal – personer efter Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets praksis bliver meddelt asyl. Det forudsættes, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet løbende orienterer Hjemrejsestyrelsen skriftligt om relevant praksis hos asylmyndighederne. I tvivlstilfælde vil Hjemrejsestyrelsen kunne forelægge konkrete sager for Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet. Dette gælder allerede i dag, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side 5634, og gældende ret vil således blive videreført.

Det forudsættes, at asylansøgere, der er administrativt udvist, i tilfælde af afslag på asyl pålægges at udrejse straks, idet de pågældendes udrejse i sådanne tilfælde må betragtes som påtrængende, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt.

Efter hjemrejselovens § 21, stk. 4, vil vedkommende politidirektør skulle træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse. Dette svarer til den gældende ordning, hvorefter politiet har kompetence til at træffe afgørelse om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 3, jf. udlændingelovens § 48, stk. 1, 2. pkt. I praksis vil afgørelsen om frihedsberøvelse skulle træffes efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen eller Udlændingestyrelsen. Dette gælder allerede i dag, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side 5635, og gældende ret vil således blive videreført.

Bestemmelserne i udlændingelovens § 37 vil som hidtil finde anvendelse på den foreslåede bestemmelse. Det indebærer blandt andet, at en asylansøger, medmindre den pågældende forinden løslades, fortsat vil skulle fremstilles for retten inden tre døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse med henblik på, at retten tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse, jf. udlændingelovens § 37, stk. 1, 1. pkt. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, vil der i rettens kendelse blive fastsat en frist for fortsat tilbageholdelse, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 2. pkt. Denne frist vil senere kunne blive forlænget af retten, dog højst med 4 uger ad gangen, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 3. pkt. Dette gælder allerede i dag, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side 5636, og gældende ret vil således blive videreført.

Det forudsættes, at Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet i forbindelse med politiets forelæggelse for retten af spørgsmålet om frihedsberøvelse – herunder om forlængelse af frihedsberøvelsen – afgiver en skriftlig udtalelse til politiet om, hvornår den pågældende asylansøgers sag kan forventes afgjort, og om andre eventuelle forhold, der måtte være af

betydning for spørgsmålet om frihedsberøvelse. Dette gælder allerede i dag, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side 5636, og gældende ret vil således blive videreført.

Der er tale om en videreførelse af gældende ret. Der er således ikke tilsigtet materielle ændringer i anvendelsen af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det følger af hjemrejselovens § 21, stk. 1, at afgørelser efter hjemrejseloven træffes af Hjemrejsestyrelsen, jf. dog stk. 2-5.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 2-5 i hjemrejselovens § 21, stk. 1, ændres til en henvisning til stk. 2-6.

Baggrunden for forslaget er, at der med lovforslagets § 12, nr. 5, indsættes en ny bestemmelse i hjemrejselovens § 21, stk. 6, hvorefter Udbetaling Danmark forestår udbetaling af hjemrejsestøtte, jf. § 8, stk. 2, nr. 2-4, og i forbindelse med den løbende administration af udbetalingen kan træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af hjemrejsebistand i henhold til nærmere regler herom fastsat af udlændinge- og integrationsministeren.

Forslaget indebærer således, at hjemrejselovens § 21, stk. 1, tilsvarende vil henvise til den foreslåede § 21, stk. 6, jf. lovforslagets § 12, nr. 5.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Der kan efter hjemrejselovens § 8 gives hjemrejsestøtte til visse udlændinge, der medvirker til udrejsen.

Udlændinge- og integrationsministeren kan efter § 8, stk. 6, fastsætte nærmere regler om hjemrejsestøtte, herunder om betingelser for opnåelse af hjemrejsestøtte, hjemrejsestøttens form, støttebeløb m.v.

Bemyndigelsesbestemmelsen i stk. 6 er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 1861 af 23. september 2021 om hjemrejsestøtte (hjemrejsestøttebekendtgørelsen).

Hjemrejsestøttebekendtgørelsen fastsætter bl.a. bestemmelserne for hjemrejsestøtte ved frivillig udrejse for en udlænding, der har fået sin

opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2 og § 19, stk. 1, fordi grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtig eller ikke længere til stede, herunder på baggrund af ændrede forhold i hjemlandet, samt udlændingens eventuelle familiemedlemmer, som ligeledes har fået deres opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne inddraget eller nægtet forlænget som konsekvens heraf.

Det følger således bl.a. af hjemrejsestøttebekendtgørelsens § 12, stk. 1, at Hjemrejsestyrelsen efter ansøgning kan yde en løbende, månedlig hjemrejsebistand i 5 år til en udlænding omfattet af ovenstående persongruppe, hvis udlændingen 1) ikke har midler, som kan dække behovet for hjemrejsebistand, 2) har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år og 3) på tidspunktet for hjemrejsestøtten er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

I stedet for en løbende, månedlig hjemrejsebistand i 5 år, kan udlændingen, inden Hjemrejsestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang hjemrejsebistand, som udgør 80 pct. af hjemrejsebistanden efter stk. 1.

Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter størrelsen af hjemrejsebistanden. Bistanden fastsættes i forhold til leveomkostningerne i de enkelte lande, der kan inddeles i landegrupper med sammenlignelige leveomkostninger, og på grundlag af en vurdering af mulighederne for en vellykket repatriering.

Er udlændingen berettiget til hjemrejsebistand efter stk. 1, og er den pågældende meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002, kan Hjemrejsestyrelsen endvidere yde en supplerende løbende, månedlig hjemrejsebistand i 5 år, jf. hjemrejsestøttebekendtgørelsens § 12, stk. 3. Den supplerende hjemrejsebistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for en løbende månedlig ydelse i 5 år kan udlændingen, inden Hjemrejsestyrelsen træffer afgørelse, anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Anmodningen skal indgives, inden Hjemrejsestyrelsen træffer afgørelse om tilkendelse af supplerende hjemrejsebistand og er uigenkaldelig.

Hjemrejsestøttebekendtgørelsen fastsætter endvidere regler vedrørende Udbetaling Danmarks administration af ordningen vedrørende hjemrejsebistand.

Det er imidlertid vurderingen, at der ikke er den nødvendige hjemmel for Udbetaling Danmark til at administrere ordningen vedrørende hjemrejsebistand. Der er endvidere ikke den nødvendige finansieringsbestemmelse.

Det foreslås derfor, at der indsættes en bestemmelse i hjemrejselovens § 21, stk. 6, hvorefter Udbetaling Danmark forestår udbetaling af hjemrejsebistand og i forbindelse med den løbende administration af udbetalingen kan træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af hjemrejsebistand i henhold til nærmere regler herom fastsat af udlændinge- og integrationsministeren.

Udbetaling Danmarks administration af hjemrejsebistand efter hjemrejseloven svarer til den, der gælder for Udbetaling Danmarks administration af reintegrationsbistand efter repatrieringsloven.

Reglerne pålægger således bl.a. Udbetaling Danmark at foretage visse sagsbehandlingsskridt i forbindelse med udbetaling af hjemrejsebistanden, herunder indhentelse af oplysninger om eventuelle kriminelle forhold, årlig anmodning om bekræftelse af, at den pågældende er i live og fortsat opfylder betingelserne for hjemrejsebistand, m.v.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en bestemmelse i hjemrejselovens § 21, stk. 7, hvorefter staten vil afholde udgifterne til hjemrejsestøtte, og at staten afholder udgifterne til Udbetaling Danmarks administration af hjemrejsestøtteordningen gennem betaling af et administrationsbidrag, jf. § 25 i lov om Udbetaling Danmark.

Baggrunden for forslaget er, at efter gældende regler i § 25 i lov om Udbetaling Danmark dækker staten udgifterne til Udbetaling Danmarks opgaver på sagsområder, der overføres fra staten, gennem indbetaling af administrationsbidrag til Udbetaling Danmark. Bidragene skal kunne afholdes inden for bevillingen til opgaven på finansloven for det år, som bidragene skal dække. Bestyrelsen for Udbetaling Danmark fastsætter størrelsen af bidragene.

Hjemrejsestøtteordningen er en ny ordning og vil således ikke uden udtrykkelig henvisning til § 25 i lov om Udbetaling Danmark blive omfattet af bestemmelsen om statslige administrationsbidrag.

Forslaget betyder, at udgifterne til hjemrejsestøtte samt udgifterne til administration af ordningen afholdes af staten.

Desuden vil §§ 26 og 27 i lov om Udbetaling Danmark finde anvendelse. Udbetaling Danmark vil således kunne opkræve statens finansiering af ordningen direkte fra staten via Statens Koncernbetalinger (SKB).

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Det fremgår af hjemrejselovens § 22, stk. 1, at Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter hjemrejseloven kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 3 og stk. 4, 2. pkt.

Det følger af den foreslåede ændring af hjemrejselovens § 22, *stk. 1*, at »jf. dog stk. 3 og stk. 4, 2. pkt.« ændres til »jf. dog stk. 3, stk. 4, 2. pkt., og stk. 8.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 12, nr. 6, vil medføre, at udlændinge, der kan modtage hjemrejsestøtte efter hjemrejselovens § 8, stk. 2, nr. 2-4, vil kunne klage over afgørelser vedrørende hjemrejsestøtte, ligesom de tidligere havde adgang til efter repatrieringsloven.

Til nr. 7

Det fremgår af hjemrejselovens § 22, stk. 3, at Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter bl.a. § 8 ikke kan påklages.

Det følger endvidere af den foreslåede ændring af hjemrejselovens § 22, *stk. 3*, ændres »8« til »8, stk. 2, nr. 1«.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 12, nr. 7, vil medføre, at udlændinge, der kan modtage hjemrejsestøtte efter hjemrejselovens § 8, stk. 2, nr. 2-4, vil kunne klage over afgørelser vedrørende hjemrejsestøtte, ligesom de tidligere havde adgang til efter repatrieringsloven.

Til nr. 8

Hjemrejselovens § 22 indeholder forskellige regler om klageadgang.

Det foreslås, at der i hjemrejselovens § 22 indsættes en ny bestemmelse som *stk. 8*, der fastsætter, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om klageadgang for afgørelser efter hjemrejselovens § 8, stk. 2, nr. 2-4.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 12, nr. 8, vil medføre, at udlændinge, der kan modtage hjemrejsestøtte efter hjemrejselovens § 8, stk.

2, nr. 2-4, vil kunne klage over afgørelser vedrørende hjemrejsestøtte, ligesom de tidligere havde adgang til efter repatrieringsloven.

Det er hensigten, at de nærmere regler om klageadgang vil blive fastsat i bekendtgørelsen om hjemrejsestøtte.

Til nr. 9

Det fremgår af hjemrejselovens § 24, stk. 2, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af lovens § 4, § 13, stk. 6, § 16, stk. 8, 2. pkt., § 22, stk. 3, 2. pkt., og § 23, stk. 1, 3. pkt.

Det foreslås, at ændre henvisningen til stk. 8 i hjemrejselovens § 24, stk. 2, til stk. 9.

Baggrunden for forslaget er, at det i § 12, nr. 3, foreslås, at indsætte et nyt stykke efter hjemrejselovens § 16, stk. 7. § 16, stk. 8, bliver som konsekvens heraf til § 16, stk. 9.

Forslaget indebærer, at henvisningen i bestemmelsen bliver korrekt.

Der er således alene tale om en konsekvensrettelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til lovforslagets § 12, nr. 3.

Til nr. 10

Det følger af § 25, nr. 56, i lov nr. 982 af 26. maj 2021, at udlændingelovens § 42 f, stk. 2, ændres således, at der efter »§ 7« indsættes: », dog ikke for udlændinge, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31«.

Det foreslås at ændre § 25, nr. 56, i lov nr. 982 af 26. maj 2021, således at det fremgår, at der efter »7« i udlændingelovens § 42 f, stk. 2, 1. pkt., indsættes: », dog ikke for udlændinge, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31«.

Baggrunden for forslaget er, at det i § 25, nr. 56, i lov nr. 982 af 26. maj 2021, ikke er præciseret, om ændringen skal indsættes i udlændingelovens § 42 f, stk. 2, 1. eller 2. pkt.

Den foreslåede ændring har derfor til formål at præcisere, at der med hjemrejselovens § 25, nr. 56, foretages en ændring af udlændingelovens § 42 f, stk. 1, 1. pkt.

Til § 13

Til nr. 1

Det følger af repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, 1. pkt., at hjælp til etablering efter stk. 1, nr. 4, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales indtil 51.007 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 15.556 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år.

Det følger videre af repatrieringslovens § 7 a, stk. 3, 1. pkt., at hjælp til udgifter til sygeforsikring, jf. stk. 1, nr. 6, udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden.

Af repatrieringslovens § 7 a, stk. 4, 2. pkt., fremgår, at hjælpen (dækning af behandlingsudgifter) udgør 7.500 kr. pr. år i op til 4 år til personer, der er fyldt 18 år, og udbetales i to dele, således at hjælpen til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden.

Endelig følger det af repatrieringslovens § 7 a, stk. 5, 1. pkt., at hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 1, nr. 9, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales 25 pct. af beløbet, der i alt kan ydes efter stk. 1, nr. 9.

Det foreslås, at der i § 7 a, stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 1. pkt., stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, 1. pkt., indsættes en henvisning til § 14 a, stk. 1, som foreslået i lovforslagets § 1, nr. 2, om undtagelsen til den todelte udbetaling af hjælp til repatriering.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets bemærkninger afsnit 2.5 og til bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 6.

Til nr. 2

Det følger af repatrieringslovens § 9, stk. 2, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering.

Det foreslås at ændre repatrieringslovens § 9, stk. 2, således at ”ved fortrudt repatriering” ændres til ”efter stk. 1”.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at udlændinge- og integrationsministeren efter den nuværende regulering kun har mulighed for at fastsætte nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering. Udlændinge- og integrationsministeren har således ikke efter gældende ret mulighed for at fastsætte nærmere regler om tilbagebetaling for så vidt angår de øvrige tilfælde, hvor en person efter repatrieringslovens § 9, stk. 1, er tilbagebetalingspligtig, herunder tilbagebetalingskrav som følge af afbrudt sagsbehandlingsforløb inden udrejsen og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 6, m.v. Formålet med ændringen er at udvide bemyndigelsesbestemmelsen i repatrieringslovens § 9, stk. 2, således at udlændinge- og integrationsministeren har mulighed for at fastsætte nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering i overensstemmelse med det fulde omfang af bestemmelsen om tilbagebetaling i repatrieringslovens § 9, stk. 1.

Forslaget indebærer, at det vil være muligt for udlændinge- og integrationsministeren at fastsætte nærmere regler om tilbagebetalingskrav for de øvrige situationer, der følger af repatrieringslovens § 9, stk. 1, hvorefter kommunalbestyrelsen er forpligtet til at kræve hjælp til repatriering tilbagebetalt.

Som følge af udvidelsen af bemyndigelsesbestemmelsen forudsættes det, at § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1675 af 13. august 2021 om kommunalbestyrelsernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven, hvorefter kommunalbestyrelsen opkræver hjælp til repatriering, der som følge af fortrudt repatriering er tilbagebetalingspligtig i henhold til repatrieringsloven, efter reglerne i bekendtgørelsen, tilsvarende ændres. Ændringen vil medføre, at bekendtgørelsens regler om bl.a. opkrævning af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering, bortfald af tilbagebetalingskrav samt overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden m.v., tilsvarende vil finde anvendelse på øvrige tilbagebetalingskrav efter repatrieringslovens § 9, stk. 1.

Til nr. 3

Det følger af repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt

en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 1. pkt., ændres, således at »eller det tidligere opholdsland« ændres til », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning«.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvens af ændringen af repatrieringslovens § 2, der ved lov nr. 1190 af 8. juni 2021 blev udvidet, således at repatriering også blev mulig til lande, hvortil en person har nær familiemæssig tilknytning.

Der er således alene tale om, at ordlyden af bestemmelsen bringes i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i repatrieringsloven, der henviser til repatrieringslandet.

Til nr. 4

Det følger af repatrieringslovens § 14, stk. 1, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 3, 5 og 8, er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Det følger videre af repatrieringslovens § 14, stk. 2, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 4, og § 7, stk. 3, er fastsat i 2014-niveau og reguleres fra og med 2015 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Af repatrieringslovens § 14, stk. 3, følger, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 6 og 9, og § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Endelig følger det af repatrieringslovens § 14, stk. 4, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 2 og 10, er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Det foreslås, at henvisningen til § 7, stk. 2, i repatrieringslovens § 14, stk. 1-4, ændres til § 7 a, stk. 1.

Formålet med ændringen er at rette op på en manglende henvisning i repatrieringslovens § 14 til repatrieringslovens § 7 a, der ved lov nr. 1190 af 8. juni 2021 videreførte den hidtidige ydelsesstruktur, der tidligere fremgik af repatrieringslovens § 7. Det er således hensigten med ændringen at

tydeliggøre, at de pågældende satser, der nu fremgår af repatrieringslovens § 7 a, fortsat satsreguleres som hidtil en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Forslaget medfører, at hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 2-6, og nr. 8-10, som hidtil vil blive reguleret en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Til nr. 5

Det følger af repatrieringslovens § 14, stk. 2, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 4, og § 7, stk. 3, er fastsat i 2014-niveau og reguleres fra og med 2015 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Det foreslås, at henvisningen til § 7, stk. 3, i repatrieringslovens § 14, stk. 2, ændres til § 7 a, stk. 2.

Formålet med ændringen er at rette op på en manglende henvisning i repatrieringslovens § 14 til repatrieringslovens § 7 a, der ved lov nr. 1190 af 8. juni 2021 videreførte den hidtidige ydelsesstruktur, der tidligere fremgik af repatrieringslovens § 7. Det er således hensigten med ændringen at tydeliggøre, at de pågældende satser, der nu fremgår af repatrieringslovens § 7 a, fortsat satsreguleres som hidtil en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Forslaget medfører, at hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, som hidtil vil blive reguleret en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Til nr. 6

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning yder hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 1 eller 6. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. stk. 11, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, med henblik på at tage varig bopæl.

Det følger af repatrieringslovens § 7 a, stk. 2-5, at hjælp til etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4,

udgifter til sygeforsikring i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7 a, stk. 4, udbetales i to dele, således at første del af hjælpen udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Det følger desuden af repatrieringslovens § 10, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en løbende, månedlige reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 1 eller 6, hvis personen 1) ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, 2) ønsker at vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, med henblik på at tage varig bopæl, 3) har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år og 4) på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 2, kan personen i stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år efter stk. 1, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af reintegrationsbistanden efter stk. 1. Anmodningen er uigenkaldelig.

Det fremgår endvidere af repatrieringslovens § 10, stk. 3, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, som er omfattet af § 3, stk. 1 eller 6, og som er berettiget til reintegrationsbistand efter stk. 1 og meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter 1. pkt., anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang ydelse på 800 kr. Anmodningen er uigenkaldelig.

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 10, forestår Udbetaling Danmark udbetaling af reintegrationsbistand og kan i forbindelse med den løbende

administration af udbetalingen træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af reintegrationsbistand i henhold til nærmere regler herom fastsat af udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås i repatrieringslovens § 14 a, stk. 1, at hjælp til repatriering, jf. § 7 a, og reintegrationsbistand, jf. § 10, undtagelsesvist kan udbetales på anden måde, hvis udbetalingen af ydelserne til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til det pågældende land fra danske pengeinstitutter.

Baggrunden for bestemmelsen er, at der aktuelt opleves udfordringer med at udbetale støtte til visse sanktionsbelagte lande, hvilket kan påvirke repatrieringsordningens attraktivitet negativt, ligesom udfordringerne kan skade tilliden til ordningen. Det er således hensigten med bestemmelsen at indføre et frivilligt alternativ til den eksisterende udbetalingsform efter repatrieringsordningen, som udlændinge, der repatrierer til visse lande, kan vælge.

Virkningen af forslaget vil være, at udbetaling af repatrieringsstøtte til personer, der repatrierer til lande, hvortil finansielle transaktioner ikke gennemføres fra danske pengeinstitutter, undtagelsesvist kan udbetales på anden måde, end det følger af nugældende regler, hvis den pågældende udlænding ønsker det. De nærmere regler herom forventes fastsat i en bekendtgørelse udstedt i medfør af den foreslåede § 14 a, stk. 2, i repatrieringsloven.

Det foreslås i repatrieringslovens § 14 a, stk. 2, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af bestemmelsen i stk. 1.

Formålet med forslaget er, at der – foranlediget af aktuelle udbetalingsudfordringer med at udbetale repatrieringsstøtte til sanktionsbelagte lande – med den foreslåede § 14 a, stk. 1, foreslås indført en bestemmelse, hvorefter hjælp til repatriering, jf. § 7 a, og reintegrationsbistand, jf. § 10, undtagelsesvist kan udbetales på anden måde, hvis udbetalingen af ydelserne til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til det pågældende land fra danske pengeinstitutter, og den pågældende udlænding ønsker det.

Forslaget indebærer således, at udlændinge- og integrationsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om alternativ udbetaling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7 a, og reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, til repatrieringslande, hvortil udbetalingen af ydelserne er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til repatrieringslandet fra danske pengeinstitut.

Bemyndigelsen forventes at ville blive udmøntet i en bekendtgørelse, hvor der fastsættes nærmere regler om betingelserne og fremgangsmåden for en alternativ og fleksibel udbetaling af repatrieringsstøtten til de pågældende lande.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets bemærkninger afsnit 2.5.

Til § 14

Til nr. 1

Det følger af § 1, nr. 5 i lov om ændring af udlændingeloven og hjemrejseloven, jf. lov nr. 1191 af 8. juni 2021, at der i udlændingelovens § 36, stk. 1, indsættes før 1. pkt., som nyt punktum: Med henblik på at sikre muligheden for overførsel efter § 29, stk. 1, kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er væsentlig risiko for, at den pågældende udlænding forsvinder eller unddrager sig overførslen, eller at den pågældende vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. § 36, stk. 10.

Det følger af § 1, nr. 6, i lov om ændring af udlændingeloven og hjemrejseloven, jf. lov nr. 1191 af 8. juni 2021, at henvisningen til stk. 5 i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres til stk. 6.

Det følger af § 1, nr. 7, i lov om ændring af udlændingeloven og hjemrejseloven, jf. lov nr. 1191 af 8. juni 2021, at der i § 36 indsættes et nyt stykke efter stk. 4: »*Stk. 5.* Ved beslutning om frihedsberøvelse efter stk. 1, 1. pkt., skal der lægges vægt på, om der foreligger en væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen, eller om den pågældende vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen. En væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen, foreligger, når den pågældende ikke har

medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen.« Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

Det følger af § 1, nr. 8, i lov om ændring af udlændinge loven og hjemrejseloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1191 af 8. juni 2021, at til henvisningen til 1. pkt. i udlændingelovens § 36, stk. 5, 1. pkt., der bliver til stk. 6, 1. pkt., ændres til 2. pkt.

Det foreslås, at § 1, nr. 5-8 i lov nr. 1191 af 8. juni 2021 ophæves.

Baggrunden for forslaget er, at udlændingelovens § 36, stk. 3, med lovforslagets § 1, nr. 20, foreslås ophævet. Dette medfører, at henvisningerne i bestemmelserne i § 1, nr. 5-8 i lov om ændring af udlændinge loven og hjemrejseloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1191 af 8. juni 2021 ikke er korrekte.

Da der er tale om en ændring i en ændringslov, der endnu ikke er sat i kraft, vil bestemmelserne skulle ophæves i ændringsloven og nyaffattes.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 19-22.

Til § 15

Det foreslås i § 15, stk. 1, at loven træder i kraft den 1. april 2022.

Det foreslås i stk. 2, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 1, nr. 19, 21 og 22.

Baggrunden for forslaget er, at bestemmelserne i § 1, nr. 5-8 i lov om ændring af udlændinge loven og hjemrejseloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1191 af 8. juni 2021, foreslås ophævet og nyaffattet. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 19-22.

Det fremgår af § 2, stk. 1, i lov nr. 1191 af 8. juni 2021, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at de foreslåede nyaffattede bestemmelser i § 1, nr. 19, 21 og 22, bør sættes i kraft samtidig med at udlændinge- og integrationsministeren sætter lov nr. 1191 af 8. juni 2021 i kraft, således at den samlede vedtagne ordning om overførsel til et

tredjeland og mulighed for frihedsberøvelse i forbindelse hermed igangsættes samtidig.

Det foreslås i § 15, stk. 3, at § 1, nr. 1-3 og 9 ikke finder anvendelse for ansøgninger, der indgives før lovforslagets fremsættelse den 27. januar 2022. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Med henblik på at sikre, at de skærpede regler for familiesammenføring med børn, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, og for udelukkelse fra tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, finder anvendelse i flere sager, foreslås det således, at disse bestemmelser får virkning for ansøgninger, der indgives fra og med fremsættelsestidspunktet, medmindre der træffes afgørelse i disse sager inden ikrafttrædelsestidspunktet.

Som konsekvens heraf foreslås det også, at lovforslagets § 1, nr. 1 og 2, får virkning fra samme tidspunkt.

Det vil samtidig betyde, at der i ansøgninger om familiesammenføring med børn, der er indgivet før lovforslagets fremsættelse, ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 23, vil skulle meddeles afslag på opholdstilladelse, selvom den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 215 a. Ansøgningen vil dog fortsat skulle vurderes selvstændigt efter udlændingelovens § 9, stk. 22, hvorefter der ikke kan gives opholdstilladelse til et barn efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv.

For ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der er indgivet før lovforslagets fremsættelse, vil de hidtil gældende regler betyde, at udlændinge, som er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 215, 215 a, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a, ikke vil være udelukket fra tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 3. Ansøgeren vil dog fortsat kunne være udelukket fra tidsubegrænset opholdstilladelse i et nærmere bestemt tidsrum fastsat i udlændingelovens § 11 a, jf. § 11, stk. 9.

For ansøgninger om ægtefællesammenføring indgivet før lovforslagets fremsættelse, når den herboende person er en udlænding, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mindst 3 år, jf. udlændingelovens § 9, stk.

1, nr. 1, litra e, vil de hidtil gældende regler betyde, at de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 15 og 16, hvis de stilles efter udlændingelovens § 9, stk. 17, ikke omfatter krav om, at den herboende person ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 215, 215 a, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a.

Udlændingestyrelsen har orienteret om de nye, forventede regler på hjemmesiden www.nyidanmark.dk i forbindelse med høringen af myndigheder og organisationer forud for fremsættelsen af lovforslaget og igen samtidig med fremsættelsen af lovforslaget. Der er i den forbindelse orienteret om, at ansøgninger indgivet fra fremsættelsen, som påvirkes af lovforslagets § 2, stk. 2, og som ikke er færdigbehandlede på ikrafttrædelsestidspunktet, vil blive behandlet efter de nye regler, og at et gebyr ikke vil blive tilbagebetalt.

Af ordensmæssige grunde foreslås det i § 15, stk. 4, at regler fastsat i medfør af udlændingelovens § 42 e, stk. 6, jf. lovbekendtgørelse nr. 1910 af 26. september 2021 forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af udlændingelovens § 42 e, stk. 7.

Det foreslås i § 15, stk. 5, at udlændinge- og integrationsministeren fremsætter forslag om revision af § 1, nr. 19, 21 og 22, hvis bestemmelserne ikke inden udgangen af 2022 er trådt i kraft.

Baggrunden for forslaget er, at bestemmelserne i § 1, nr. 5-8 i lov om ændring af udlændinge loven og hjemrejseloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1191 af 8. juni 2021 foreslås nyaffattet med lovforslagets § 1, nr. 19, 21 og 22.

Det fremgår af § 2, stk. 2, i lov nr. 1191 af 8. juni 2021, at udlændinge- og integrationsministeren fremsætter forslag om revision af loven, hvis loven ikke inden udgangen af 2022 er trådt i kraft.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der bør gælde en revisionsbestemmelse for forslagets § 1, nr. 19, 21 og 22, som svarer til den revisionsbestemmelse, der er fastsat i § 2, stk. 2, i lov nr. 1191 af 8. juni 2021, således at der vil ske en eventuel revision af den samlede vedtagne ordning om overførsel til et tredjeland og muligheden for frihedsberøvelse i forbindelse hermed.

Det foreslås i *stk. 6*, at §§ 3-11 ikke finder anvendelse for domme efter straffelovens § 244, *stk. 2*, der vedrører forhold begået inden lovens ikrafttræden.

Til § 16

Det foreslås, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovens §§ 1 og 12-14 ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovens § 13 om repatrieringsloven skal ikke gælde for Færøerne og Grønland. Det bemærkes, at den gældende repatrieringslov, jf. denne lovs § 19, ikke gælder for Færøerne og Grønland. Loven kan heller ikke sættes i kraft ved kongelig anordning. Det bemærkes dog, at repatrieringslovens § 16, jf. denne lovs § 19, helt eller delvis kan sættes i kraft for disse landsdele med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p>§ 1</p> <p>I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1910 af 26. september 2021 foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 9 --- <i>Stk. 2-14. ---</i> <i>Stk. 15.</i> 1) --- 2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246, 3) --- 4) --- 5) --- 6) --- 7) --- 8) --- <i>Stk. 16. ---</i> <i>Stk. 17.</i> Er den herboende person meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3 og 4, eller efter § 11, stk. 12, 13 eller 17, anses betingelserne i stk. 15, nr. 1-8, og stk. 16 for opfyldt. <i>Stk. 18-22. ---</i> <i>Stk. 23.</i> Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden</p>	<p>1. I § 9, <i>stk. 15, nr. 2</i>, ændres »216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246« til: »215, 215 a, 216, 222-224, § 225, jf. § 216, §§ 243-246, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a«.</p> <p>2. § 9, <i>stk. 17</i>, affattes således: »<i>Stk. 17.</i> Er den herboende person meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, 5, 12 eller 13 på baggrund af en ansøgning indgivet den 27. januar 2022 eller senere, anses betingelserne i stk. 15 og 16 for opfyldt.«</p> <p>3. I § 9, <i>stk. 23</i>, indsættes efter »215,«: »215 a,«.</p>

<p>tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215, 216, 218, 219, 222, 223, § 224, stk. 1, § 225, jf. §§ 216, 218, 219, 222, 223 eller § 224, stk. 1, §§ 226, 232, § 233, stk. 1 og 2, §§ 233 a, 235, 237, 243-246, 250, 260, 260 a, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.</p> <p><i>Stk. 24-43. ---</i></p>	
<p>§ 9 h. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter og regulerer gebyrerne efter stk. 1, jf. stk. 4.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Virksomheden skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning om certificering efter § 9 a, stk. 18, og forlængelse af en sådan certificering betale et gebyr. Gebyret fastsættes og reguleres af udlændinge- og integrationsministeren, jf. stk. 4, 4. pkt.</p> <p><i>Stk. 4-7. ---</i></p> <p><i>Stk. 8.</i> Ansøgningen afvises, hvis betingelsen i stk. 1 og 3 ikke er opfyldt, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr. eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, jf. stk. 1. I sådanne tilfælde vil udlændingen få en frist til at indbetale det udestående gebyr. Indbetales det</p>	<p>4. I § 9 h, stk. 2, udgår ”og regulerer”.</p> <p>5. I § 9 h, stk. 3, udgår ”og reguleres”.</p> <p>6. I § 9 h, stk. 8, indsættes som 4. pkt.:</p> <p>»2. og 3. pkt. finder tilsvarende anvendelse, hvis den udestående gebyrindbetaling skyldes, at gebyret er reguleret i perioden mellem indbetalingen og ansøgningens indgivelse.«</p>

<p>udestående gebyr ikke inden for fristen, afvises ansøgningen.</p> <p><i>Stk. 9-12. ---</i></p> <p><i>Stk. 13.</i> De beløb, der er angivet i stk. 5 og 7, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, og stk. 3, og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 13, 14, 19 og 20, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 11, 12, 16 og 18, reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.</p> <p><i>Stk. 14-15. ---</i></p>	<p><i>7. § 9 h, stk. 13, 2. pkt.,</i> affattes således:</p> <p>»De beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«</p> <p><i>8. § 9 h, stk. 13, 3. og 4. pkt.,</i> ophæves.</p>
<p>§ 11 ---</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p> <p>1) ---</p> <p>2) ---</p> <p>3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246.</p> <p>4) ---</p> <p>5) ---</p> <p>6) ---</p> <p>7) ---</p> <p>8) ---</p>	<p>9. I § 11, stk. 3, nr. 3, ændres »216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243-246« til: »215, 215 a, 216, 222-224, § 225, jf. § 216, §§ 243-246, § 260, stk. 2 eller 3, eller § 260 a«.</p>

<p>9) --- <i>Stk. 4.</i>--- 1) --- 2) --- 3) --- 4) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.1) --- <i>Stk. 5-19.</i>---</p>	<p>10. I § 11, stk. 4, nr. 4, indsættes efter »til voksne udlændinge m.fl.«: », eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau«.</p>
<p>§ 17 En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor. <i>Stk. 2-5.</i>---</p>	<p>11. I § 17, stk. 1, 3. pkt., indsættes efter »her i landet,«: »eller er udlændingen meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse,«.</p>
<p>§ 17. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter 1-7) ---</p>	<p>12. I § 17 a, stk. 1, indsættes efter »først,«: »jf. dog stk. 4,«</p>

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode. Ansøgning efter 1. pkt., som indgives efter den periode, der er nævnt i stk. 1, afvises, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1-3) ---

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning.

13. I § 17 a, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »nævnte periode«: », jf. dog stk. 4«

14. I § 17 a indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Stk. 1 og 2 finder desuden kun anvendelse for udlændinge, der ikke benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 14 a, stk. 1.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

15. I § 17 a, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »Stk. 4« til: »Stk. 5«, og »stk. 4« ændres til: »stk. 5«.

<p>sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.</p> <p><i>Stk. 6.</i> En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.</p>	<p>16. I § 17 a, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »stk. 1-5« til: »stk. 1-6«.</p>
<p>§ 25 a. En udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 5. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 119 b, 243, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller</p> <p>2) ---</p>	<p>17. I § 25 a, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »§ 60, stk. 1,«: »hjemrejselovens § 13, stk. 3, jf. § 23, stk. 1,«.</p>
<p>§ 36. Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. § 36, stk. 5. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er</p>	<p>18. I § 36, stk. 1, 1. pkt. ændres »stk. 5« til: »stk. 4«.</p> <p>19. I § 36, stk. 1, 1 pkt. ophæves, og i stedet indsættes som 1. og 2. pkt.: »Med henblik på at sikre muligheden for overførsel efter § 29, stk. 1, kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder eller unddrager sig overførslen, eller at den pågældende vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. stk. 5. Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan politiet</p>

<p>tilstrækkelige. Politiet kan bestemme, at en udlænding, som ansøger om opholdstilladelse efter § 7, frihedsberøves i forbindelse med indrejsen med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, foretage registrering og fastlægge grundlaget for ansøgningen.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra samtaler med Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt, 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning. <p><i>Stk. 5.</i> Ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., skal der særlig lægges vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet</p>	<p>bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. § 36, stk. 4.«</p> <p>20. § 36, stk. 3, <i>ophæves.</i></p> <p>Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 3 og 4.</p> <p>21. I § 36, indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 4.</i> Ved beslutning om frihedsberøvelse efter stk. 1, 1. pkt., skal der lægges vægt på, om der foreligger en væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen, eller om den pågældende vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen. En væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen, foreligger, når den pågældende ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen.«</p> <p>Stk. 5 bliver herefter til stk. 6</p> <p>22. I § 36, <i>stk. 4, 1. pkt.</i>, der bliver stk. 5, 1. pkt., ændres »1. pkt.« til: »2. pkt.«</p>
--	---

<p>Dublinforordningen, eller om udlændingen under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat. Endvidere skal der lægges vægt på, om</p> <p>1) udlændingen antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet eller i øvrigt ikke har lovligt ophold her i landet,</p> <p>2) udlændingen tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, og om udlændingen tidligere har unddraget sig eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel,</p> <p>3) udlændingen har forsømt at overholde foranstaltninger, som denne er pålagt i medfør af § 34 til sikring af dennes tilstedeværelse,</p> <p>4) udlændingen over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel,</p> <p>5) udlændingen er blevet udvist efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b,</p> <p>6) udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud, der er udstedt her i landet eller i en anden medlemsstat, eller</p> <p>7) sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.</p>	
<p>§ 37 a. --- <i>Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af</i></p>	<p>23. I § 37 a, stk. 2, ændres »776« til »776 a«</p>

<p>retten i medfør af § 37, jf. § 36 og hjemrejselovens § 16.</p> <p><i>Stk. 3-10. ---</i></p>	
<p>§ 37 a. ---</p> <p><i>Stk. 2-7. ---</i></p> <p><i>Stk. 8.</i> Hjemrejsestyrelsen kan, hvis det er nødvendigt med henblik på at sikre en udlændings udrejse, pålægge en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, at lade sig undersøge for en sygdom omfattet af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme. En udlænding, der ikke efterkommer Hjemrejsestyrelsens pålæg efter 1. pkt., kan om nødvendigt ved politiets bistand og under anvendelse af den fornødne magt i overensstemmelse med lov om politiets virksomhed fremstilles for en sundhedsperson, jf. sundhedslovens § 6, til undersøgelse for en sygdom omfattet af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme. Hjemrejsestyrelsens pålæg efter 1. pkt. kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Klagen tillægges opsættende virkning, hvis påklage sker, inden 7 dage efter at pålægget er meddelt udlændingen.</p>	<p>24. To steder i § 37 a, stk. 8, ændres »lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme« til: »epidemiloven«.</p>
<p>§ 42 a. ---</p> <p><i>Stk. 2-10. ---</i></p> <p><i>Stk. 11.</i> Udlændingestyrelsen eller Hjemrejsestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan</p>	<p>25. I § 42 a, stk. 11, ændres »§ 32, stk. 1« til: »§ 26 c«.</p>

<p>udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter hjemrejselovens § 14, en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, og en udlænding, der er udvist efter § 25, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt</p> <p>1) - 7) ---</p>	
<p>§ 42 b. --- <i>Stk. 2-7. ---</i> <i>Stk. 8.</i> En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c eller hjemrejselovens § 5, stk. 1, eller forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1, får udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægsydelsen</p>	<p>26. I § 42 b, stk. 8, 1. pkt., ændres »», jf. § 42 c eller hjemrejselovens § 5, stk. 1, eller forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1,« til: »efter § 42 c, eller som har overholdt sin kontrakt efter hjemrejselovens § 5, stk. 1, og forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1,«.</p>

bagudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægsydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægsydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægsydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægsydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9-10. ---

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c eller hjemrejselovens § 5, stk. 1, eller forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en

27. I § 42 b, stk. 11, 2. pkt., ændres »», jf. § 42 c eller hjemrejselovens § 5, stk. 1, eller forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1,« til: »efter § 42 c, eller hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt efter hjemrejselovens § 5, stk. 1, og forpligtelsen til at medvirke til udførelse af nødvendige opgaver efter hjemrejselovens § 9, stk. 1,«.

<p>udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.</p> <p><i>Stk. 12-17. ---</i></p>	
<p>§ 42 e. --- <i>Stk. 2. ---</i> <i>Stk. 3.</i> En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3, dog ikke for udlændinge, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2. <i>Stk. 4-6. ---</i></p>	<p>28. I § 42 e, stk. 3, indsættes efter »§ 42 a, stk. 1«: »og 2«, og »dog ikke for udlændinge, der har fået afslag på eller frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31,« udgår.</p> <p>29. I § 42 e indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:</p> <p style="padding-left: 40px;">»Stk. 6. Stk. 1-5 gælder ikke for udlændinge over 18 år, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31.«</p> <p>Stk. 6 bliver herefter stk. 7.</p>
<p>§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) --- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, 3) --- 4) --- 5) --- <p><i>Stk. 2.</i> Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den,</p>	<p>30. I § 45 d, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 36« til: »hjemrejselovens § 16, stk. 7«, og efter »efter« indsættes: »udlændingelovens«.</p>

<p>ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningsstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.</p> <p><i>Stk. 3-4. ---</i></p>	<p>31. I § 45 d, stk. 2, 3. pkt., stk. 3, 2. pkt., og stk. 4, ændres »§ 36, jf.« til: »hjemrejselovens § 16, stk. 7, jf. udlændingelovens § 45 d,«.</p>
<p>§ 46 a. ---</p> <p><i>Stk. 2-6. ---</i></p> <p><i>Stk. 7.</i> Følgende afgørelser kan ikke påklages:</p> <p>1) ---</p> <p>2) ---</p> <p>3) ---</p> <p>4) ---</p> <p>5) ---</p> <p>6) ---</p> <p>7) ---</p> <p>8) ---</p> <p>9) ---</p>	<p>32. I § 46 a, stk. 7, indsættes som nr. 10:</p> <p>»10) Hjemrejsestyrelsens afgørelser om forlængelse af en udrejsefrist efter § 33, stk. 4, hvis forlængelse sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejsestyrelsens afgørelse herom, jf. § 5, stk. 2 eller 3, i hjemrejseloven.«</p>
<p>§ 52 c. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.</p> <p><i>Stk. 2-9. ---</i></p>	<p>33. I § 52 c, stk. 1, ændres »Udlændinge- og Integrationsministeriet« til: »Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen«.</p>
<p>§ 53. ---</p> <p><i>Stk. 2-15. ---</i></p>	

<p><i>Stk. 16.</i> Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.</p> <p><i>Stk. 17.</i> ---</p>	<p>34. I § 53, <i>stk. 16</i>, ændres »Udlændinge- og Integrationsministeriet« til: »Hjemrejsestyrelsen«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1650 af 17. november 2020, som ændret senest ved lov nr. ... af [DATO], foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 244. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Begås forhold, der er nævnt i <i>stk. 1</i>, gentagne gange over en periode af en person i eller nært knyttet til den forurettedes husstand, uden at forholdet er omfattet af § 245, kan straffen stige til fængsel indtil 6 år</p>	<p>1. I § 244, <i>stk. 2</i>, ændres »der« til: »som«.</p>
<p>§ 245. Den, der udøver et legemsangreb af særligt rå, brutal eller farlig karakter eller gør sig skyldig i mishandling, straffes med fængsel indtil 6 år. Har et sådant legemsangreb haft betydelig skade på legeme eller helbred til følge, skal dette betragtes som en særligt skærpende omstændighed.</p> <p><i>Stk. 2.</i> ---</p>	<p>2. I § 245, <i>stk. 1</i>, indsættes som 3. pkt.: » Tilsvarende gælder, hvis legemsangrebet er begået mod en person under 18 år af en person i eller nært knyttet til den forurettedes husstand.«</p>
	<p style="text-align: center;">§ 3</p> <p>I lov om aktiv socialpolitik, jf. lovbekendtgørelse nr. 241 af 12. februar 2021, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1171 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 10 h. En person kan alene modtage ydelser efter denne lovs kapitel 4, 6 a-6 c eller 7 på et niveau, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller</p>	<p>1. I § 10 h, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, <i>stk. 2</i>, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, <i>stk. 1, 3. pkt.</i>«.</p>

<p>overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p>§ 11. ---</p> <p><i>Stk. 2-5. ---</i></p> <p><i>Stk. 6.</i> Ved beregning af opholdsperioden efter stk. 3, 2. pkt., kan en person, der ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, ikke medregne en karantæneperiode på 3 år. I den 3-årige karantæneperiode efter 1. pkt. udbetales selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Den 3-årige karantæneperiode nævnt i stk. 6 regnes fra det tidspunkt, hvor personen har udstået fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.</p> <p><i>Stk. 8-11. ---</i></p> <p>§ 69 d.</p> <p><i>Stk. 1-2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Ydelsen nedsættes med følgende beløb pr. hændelse, hvis personen er omfattet af §§ 10 f eller 10 h:</p> <p>1) 1.735 kr. (2018-niveau) for personer, der modtager</p>	<p>2. I § 11, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.</p> <p>3. I § 11, stk. 7, indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.</p> <p>4. I § 69 d, stk. 3, og § 69 o, stk. 3, ændres »§§ 10 f eller 10 h« til: »§§ 10 f, 10 h eller 10 j«.</p>
---	---

<p>ressourceforløbsydelse på niveau med ydelsen i § 22, stk. 2, nr. 1.</p> <p>2) 868 kr. (2018-niveau) for personer, der modtager ressourceforløbsydelse på niveau med ydelsen i § 22, stk. 2, nr. 2 og 3.</p> <p>3) 269 kr. (2018-niveau) for personer, der modtager ressourceforløbsydelse på niveau med ydelsen i § 22, stk. 2, nr. 4.</p> <p><i>Stk. 4-5. ---</i></p> <p>§ 69 o.</p> <p><i>Stk. 1-2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Ydelsen nedsættes med følgende beløb pr. hændelse, hvis personen er omfattet af §§ 10 f eller 10 h:</p> <p>1) 1.735 kr. (2018-niveau) for personer, der modtager ressourceforløbsydelse på niveau med ydelsen i § 22, stk. 2, nr. 1.</p> <p>2) 868 kr. (2018-niveau) for personer, der modtager ressourceforløbsydelse på niveau med ydelsen i § 22, stk. 2, nr. 2 og 3.</p> <p>3) 269 kr. (2018-niveau) for personer, der modtager ressourceforløbsydelse på niveau med ydelsen i § 22, stk. 2, nr. 4.</p> <p><i>Stk. 4-5. ---</i></p>	
	<p style="text-align: center;">§ 4</p> <p>I lov om social pension, jf. lovbekendtgørelse nr. 234 af 12. februar 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 707 af 26. april 2021, § 12 i lov nr. 876 af 12. maj 2021, § 4 i lov nr. 1160 af 8. juni 2021 og § 3 i lov nr. 1171 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:</p>

<p>§ 46 d. Pensionen efter §§ 31 eller 32 c kan i en periode på 3 år højst udgøre et beløb, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis personen ved endelig dom findes at have overtrådt straffelovens § 101 a, stk. 1, § 114 c, stk. 3, §§ 114 d, 114 e eller 114 g for forhold begået i udlandet, straffelovens § 114 j, stk. 1, eller et udrejseforbud fastsat i medfør af § 2 b, stk. 1, i lov om pas til danske statsborgere m.v. og personen for den periode, som dommen omfatter, har modtaget en af følgende ydelser:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Dagpenge efter barselsloven. 2) Sygedagpenge fra kommunen efter lov om sygedagpenge. 3) Pension efter denne lov. 4) Pension efter lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. 5) Arbejdsløshedsdagpenge, feriedagpenge eller efterløn efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. 6) Fleksydelse efter lov om fleksydelse. 7) Integrationsydelse, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp, kontanthjælp, revalideringsydelse, ressourceforløbsydelse i ressourceforløb, ressourceforløbsydelse i jobafklaringsforløb eller ledighedsydelse efter lov om aktiv socialpolitik. 	<p>1. I § 46 d, stk. 1, og § 46 f, stk. 1, ændres »Pensionen efter §§ 31 eller 32 c« til: »Pensionen efter §§ 31, 32 c eller 48 a«.</p>
---	--

<p>8) Fleksløntilskud efter §§ 123-125 eller tilskud til selvstændig virksomhed efter § 126 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.</p> <p>9) Statens uddannelsesstøtte (SU) efter SU-loven.</p> <p>10) Statens voksenuddannelsesstøtte (SVU) efter lov om statens voksenuddannelsesstøtte.</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p> <p>§ 46 f. Pensionen efter §§ 31 eller 32 c kan i en periode på 3 år højst udgøre et beløb, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p> <p>§ 48 a. ---</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p>§ 48 f. Bestemmelserne i §§ 40, 41 a og 46-48 finder tilsvarende anvendelse for en modtager af tidlig pension.</p>	<p>2. I § 46 f, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.</p> <p>3. I § 48 a indsættes som <i>stk. 3</i>: »Stk. 3. Tidlig pension kan højst udbetales med et beløb svarende til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, når den tidlige pensionist er omfattet af §§ 46 d, 46 f eller 46 g.«</p> <p>4. § 48 f affattes således: »§ 48 f. Bestemmelserne i §§ 40, 41 a, 46-46 c, 46 e og 47-48 finder tilsvarende anvendelse for en modtager af tidlig pension.«</p>
	<p>§ 5</p>

	I lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 233 af 12. februar 2021, som ændret ved § 2 i lov nr. 707 af 26. april 2021 og § 4 i lov nr. 1171 af 8. juni 2021, foretages følgende ændring:
<p>§ 45 f. Det beregnede grundbeløb og pensionstillæg, jf. § 29, kan i en periode på 3 år højst udgøre et beløb, der svarer til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p>	<p>1. I § 45 f, stk. 1, indsættes efter »straffelovens § 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 6</p> <p>I lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 548 af 7. maj 2019, som ændret senest ved lov nr. 1437 af 29. juni 2021, foretages følgende ændring:</p>
<p>§ 132. Det beregnede tilskud efter §§ 123, 124 og 126 kan i en periode på 3 år højst udbetales på et niveau, der svarer til ydelserne nævnt i § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p>	<p>1. I § 132, stk. 1, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt.«.</p>

	<p style="text-align: center;">§ 7</p> <p>I lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 215 af 12. februar 2021, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 1438 af 29. juni 2021, foretages følgende ændring:</p>
<p>§ 87 b. Et medlem er udelukket fra at få udbetalt dagpenge, feriedagpenge og efterløn i en periode på 3 år, hvis medlemmet ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p>	<p>1. I § 87 b, stk. 1, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 8</p> <p>I barselloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 235 af 12. februar 2021, som ændret ved § 3 i lov nr. 527 af 27. marts 2021 og § 3 i lov nr. 1438 af 29. juni 2021, foretages følgende ændring:</p>
<p>§ 49 c. En person har ikke ret til dagpenge efter denne lov i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p>	<p>1. I § 49 c, stk. 1, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 9</p> <p>I lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 1712 af 20. august 2021, foretages følgende ændring:</p>

<p>§ 71 c. En person har ikke ret til sygedagpenge fra kommunen i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p>	<p>1. I § 71 c, stk. 1, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 10</p> <p>I lov om fleksydelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 222 af 12. februar 2021, som ændret ved § 11 i lov nr. 876 af 12. maj 2021, foretages følgende ændring:</p>
<p>§ 22 b. En person er udelukket fra at få udbetalt fleksydelse i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p>	<p>1. I § 22 b, stk. 1, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 11</p> <p>I lov om Udbetaling Danmark, jf. lovbekendtgørelse nr. 240 af 12. februar 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 1. Udbetaling Danmark varetager de opgaver, der tillægges Udbetaling Danmark i henhold til denne lov og til:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Lov om social pension. 2) Lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. 3) Lov om individuel boligstøtte, jf. dog § 1 a, nr. 1. 	<p>1. I § 1, stk. 1, indsættes som nr. 18:</p> <p>»18) Hjemrejse-loven«</p>

<p>4) Lov om friplejeboliger, jf. dog § 1 a, nr. 41.</p> <p>5) Lov om ret til orlov og dagpenge ved barsel.</p> <p>6) Lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag.</p> <p>7) Lov om opkrævning af underholdsbidrag.</p> <p>8) Lov om en børne- og ungeydelse.</p> <p>9) Repatrieringsloven.</p> <p>10) Lov om aktiv socialpolitik.</p> <p>11) Lov om fleksydelse.</p> <p>12) Lov om delpension.</p> <p>13) Sundhedsloven.</p> <p>14) Lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v.</p> <p>15) Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.</p> <p>16) Lov om en skattefri seniorpræmie.</p> <p>17) Lov om et midlertidigt børnetilskud til visse forsørgere.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p>§ 12 i. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udbetaling Danmark skal samkøre eller sammenstille oplysninger om personer, der ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, med oplysninger fra indkomstregisteret og med nødvendige indtægtsoplysninger fra andre registre, herunder fra andre myndigheder, med henblik på kontrol af, om personerne uberettiget har fået udbetalt en</p>	<p>2. I § 12 i, stk. 2 og 3, indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.</p>
---	---

offentlig ydelse i den 3-årige periode, hvor de som følge af dommen er udelukket fra at modtage eller har en begrænset ret til at modtage offentlige ydelser.

Stk. 3. Udbetaling Danmark skal i en 13-årig periode samkøre eller sammenstille oplysninger om personer, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, og som har modtaget en afgørelse om tilbagebetaling efter § 91, stk. 1, nr. 5, i lov om aktiv socialpolitik eller ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, med oplysninger fra indkomstregisteret og med nødvendige indtægtsoplysninger fra andre registre, herunder fra andre myndigheder, med henblik på kontrol af, at personerne ikke modtager hjælp i form af uddannelseshjælp eller kontanthjælp uden at opfylde opholdskravet, jf. § 11, stk. 3-5, i lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. ---

Stk. 5. Udbetaling Danmark skal videregive oplysninger om afgørelser, jf. stk. 4, til kriminalforsorgen, hvis afgørelsen er truffet på baggrund af en dom, hvor den pågældende er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse.

3. I § 12 i, stk. 5, 3. og 4. pkt., der bliver 5. pkt., indsættes efter »§ 81 a«: », § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt«.

4. I § 12 i, stk. 5, indsættes efter 3. pkt. som nyt punktum:

»Anklagemyndigheden skal underrette Udbetaling Danmark, hvis en person ved endelig dom er

<p>Kriminalforsorgen skal underrette Udbetaling Danmark, når den dømt, jf. 1. pkt., løslades. Kriminalforsorgen skal endvidere underrette Udbetaling Danmark ved løsladelse af en person, der afsoner ubetinget fængselsstraf eller udstår forvaring i kriminalforsorgens institutioner for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a. Beskæftigelsesministeren kan efter forhandlinger med vedkommende minister fastsætte nærmere regler om underretning af Udbetaling Danmark om oplysninger om løsladelse eller udskrivning af en person, der udstår anden strafferetslig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.</p> <p><i>Stk. 6-9. ---</i></p>	<p>idømt ubetinget fængselsstraf for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, § 244, stk. 2, hvis forholdet er begået mod en person under 18 år, eller § 245, stk. 1, 3. pkt., og den pågældende på tidspunktet for den endelige dom har udstået fængselsstraffen.«</p>
	<p style="text-align: center;">§ 12</p> <p>I hjemrejseloven, jf. lov nr. 982 af 26. maj 2021 som ændret ved lov nr. 1191 og 1192 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 8. ---</p>	<p>1. Efter § 8 indsættes i <i>kapitel 6</i>:</p> <p>»§ 8 a. Hjemrejsestøtte, jf. § 8, stk. 2, nr. 2-4, kan undtagesvist udbetaltes på anden måde, hvis udbetalingen af ydelserne til det land, som udlændingen udrejser til, er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til det pågældende land fra danske pengeinstitutter.</p>
<p>§ 12. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> En udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter</p>	<p>2. I § 12, stk. 2, § 13, stk. 2, nr. 1, og § 13, stk. 5, ændres »§ 32, stk. 1« til: »§ 26 c, stk. 1«.</p>

udlændingelovens § 7, men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, eller en udlænding, hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, eller udlændingelovens § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal give møde på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at myndighederne har kendskab til udlændingens opholdssted, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 3-4. ---

§ 13. ---

Stk. 2. Hjemrejsestyrelsen bestemmer, at en udlænding skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, medmindre særlige grunde taler derimod, hvis

1) udlændingen har fået afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, eller udlændingens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, eller udlændingelovens § 21 b, stk. 1, men udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31,

2) ---

3) ---

4) ---

Stk. 3-4. ---

Stk. 5. En udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter

<p>udlændingelovens § 7, men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, eller en udlænding, hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, eller udlændingelovens § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, har pligt til at orientere Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen om sit faste opholdssted, hvis udlændingen ikke er pålagt opholdspligt efter stk. 2, nr. 1, og udlændingen tager fast ophold uden for et indkvarteringssted, hvortil den pågældende er anvist eller kan anvises til at tage ophold, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5.</p> <p><i>Stk. 6. ---</i></p>	
<p>§ 16. --- <i>Stk. 2-7. ---</i></p>	<p>3. Efter § 16, stk. 7 indsættes som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 8. En udlænding, som har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og som er udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.«</p> <p>Stk. 8-10 bliver herefter til stk. 9-11.</p>

<p>§ 21. Afgørelser efter denne lov træffes af Hjemrejsestyrelsen, jf. dog stk. 2-5.</p> <p><i>Stk. 2-5. ---</i></p>	<p>4. I § 21, <i>stk. 1</i>, ændres »stk. 2-5« til: »stk. 2-6«.</p> <p>5. I § 21 indsættes som <i>stk. 6 og 7</i>:</p> <p>»<i>Stk. 6.</i> Udbetaling Danmark forestår udbetaling af hjemrejsestøtte, jf. § 8, stk. 2, nr. 2-4, og kan i forbindelse med den løbende administration af udbetalingen træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af hjemrejsebistand i henhold til nærmere regler herom fastsat af udlændinge- og integrationsministeren.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Staten afholder udgifterne til hjemrejsestøtte. Staten afholder udgifter til administrationen af hjemrejsestøtteordningen gennem betaling af et administrationsbidrag, jf. § 25 i lov om Udbetaling Danmark.«</p>
<p>§ 22. Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 3 og stk. 4, 2. pkt.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter §§ 3 og 4, § 5, stk. 3, §§ 7 og 8, § 9, stk. 2, 2. pkt., og § 13, stk. 1, 2 og 4, kan ikke påklages. Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter § 13, stk. 6, kan ikke påklages.</p> <p><i>Stk. 4-7. ---</i></p>	<p>6. I § 22, <i>stk. 1</i>, ændres »jf. dog stk. 3 og stk. 4, 2. pkt.« til: »jf. dog stk. 3, stk. 4, 2. pkt., og stk. 8.«</p> <p>7. I § 22, <i>stk. 3</i>, ændres »8« til: »8, stk. 2, nr. 1«.</p> <p>8. I § 22 indsættes som <i>stk. 8</i>:</p> <p>»<i>Stk. 8.</i> Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om klageadgang for afgørelser efter § 8, stk. 2, nr. 2-4.«</p>
<p>§ 24. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af</p>	<p>9. I § 24, <i>stk. 2</i> ændres »stk. 8« til: »stk. 9«.</p>

lovens § 4, § 13, stk. 6, § 16, stk. 8, 2. pkt., § 22, stk. 3, 2. pkt., og § 23, stk. 1, 3. pkt. <i>Stk. 3-8. ---</i>	
§ 25. --- 1. – 55. --- 56. I § 42 f, stk. 2, ændres »§ 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2« til: »§ 42 a, stk. 1, 1. pkt.«, og efter »§ 7« indsættes: », dog ikke for udlændinge, der har fået afslag på eller har frafaldet en ansøgning efter § 7, eller udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. § 31«.	10. I § 25, nr. 56, indsættes efter »§ 42 f, stk. 2,«: »1. pkt.,«
57. – 92. ---	<p style="text-align: center;">§ 13</p> <p>I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, som ændret ved § 7 i lov nr. 2189 af 29. december 2020, lov nr. 130 af 30. januar 2021, § 26 i lov nr. 982 af 26. maj 2021 og § 1 i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:</p>
§ 7 a. --- <i>Stk. 2.</i> Hjælp til etablering efter stk. 1, nr. 4, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales indtil 51.007 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 15.556 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til etablering efter stk. 1, nr. 4, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til etablering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den	1. I § 7 a, stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 1. pkt., stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »to dele,«: »jf. dog § 14 a, stk. 1,«

første del af hjælpen til etablering efter stk. 1, nr. 4, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælpen til etablering, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 4. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 6. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 4. pkt.

Stk. 3. Hjælp til udgifter til sygeforsikring, jf. stk. 1, nr. 6, udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. Det er en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for betalt

forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, kan udbetaling af første del dog ske på baggrund af et tilbud om forsikring. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælpen til sygeforsikring efter stk. 1, nr. 6, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den

repatrierende forældre, udbetales den resterende del af hjælpen til sygeforsikring, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 6. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 8. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 6. pkt.

Stk. 4. I de tilfælde, hvor sygeforsikring efter stk. 1, nr. 6, ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, kan kommunalbestyrelsen i stedet yde hjælp til dækning af behandlingsudgifter. Hjælpen udgør 7.500 kr. pr. år i op til 4 år til personer, der er fyldt 18 år, og udbetales i to dele, således at hjælpen til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til behandlingsudgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til behandlingsudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælpen til behandlingsudgifter, jf. 1. og 2. pkt., ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er

omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælpen til behandlingsudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.

Stk. 5. Hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 1, nr. 9, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales 25 pct. af beløbet, der i alt kan ydes efter stk. 1, nr. 9. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang efter stk. 1, nr. 9, efter fortrydelsesfristens udløb. For

andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang i 12 måneder efter udrejsen af Danmark. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælpen til udgifter til skolegang efter stk. 1, nr. 9, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der

foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.	
<p>§ 9. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering.</p>	<p>2. I § 9, <i>stk. 2</i>, ændres »ved fortrudt repatriering« til: »efter <i>stk. 1</i>«</p>
<p>§ 9 b. ---</p> <p><i>Stk. 2-4. ---</i></p> <p><i>Stk. 5.</i> Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af <i>stk. 1</i> eller <i>3</i>. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens behandling af sager efter <i>stk. 1</i> og <i>3</i>, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.</p> <p><i>Stk. 6-7. ---</i></p>	<p>3. I § 9 b, <i>stk. 5, 1. pkt.</i>, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning«.</p>
<p>§ 14. De beløb, der er nævnt i § 7, <i>stk. 2, nr. 3, 5 og 8</i>, er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.</p> <p><i>Stk. 2.</i> De beløb, der er nævnt i § 7, <i>stk. 2, nr. 4</i>, og § 7, <i>stk. 3</i>, er fastsat i 2014-niveau og reguleres fra og med 2015 en gang årligt den 1. januar med</p>	<p>4. I § 14, <i>stk. 1-4</i>, ændres »§ 7, <i>stk. 2</i>« til: »§ 7 a, <i>stk. 1</i>«.</p> <p>5. I § 14, <i>stk. 2</i>, ændres »§ 7, <i>stk. 3</i>« til: »§ 7 a, <i>stk. 2</i>«.</p>

<p>satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.</p> <p><i>Stk. 3.</i> De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 6 og 9, og § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.</p> <p><i>Stk. 4.</i> De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 2 og 10, er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.</p>	<p>6. Efter kapitel 7 indsættes:</p> <p style="text-align: center;">»Kapitel 7 a</p> <p style="text-align: center;"><i>Øvrige bestemmelser</i></p> <p>§ 14 a. Hjælp til repatriering, jf. § 7 a, og reintegrationsbistand, jf. § 10, kan undtagelsesvist udbetales på anden måde, hvis udbetalingen af ydelserne til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, er vanskeliggjort væsentligt af, at finansielle transaktioner ikke gennemføres til det pågældende land fra danske pengeinstitutter.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af bestemmelsen i stk. 1.«</p>
	<p style="text-align: center;">§ 14</p> <p>I lov om ændring af udlændinge- og hjemrejseloven, jf. lov nr. 1191 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:</p>

<p>§ 1. ---</p> <p>1.-4 ---</p> <p>5. I § 36, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, ændres »kapitlerne 1 og 3-5« til: »kapitlerne 1, 3 og 4 og § 28«.</p> <p>6. I § 36, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, der bliver 2. pkt., ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.</p> <p>7. I § 36 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke: »<i>Stk. 5.</i> Ved beslutning om frihedsberøvelse efter stk. 1, 1. pkt., skal der lægges vægt på, om der foreligger en væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen, eller om den pågældende vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overførselsprocessen. En væsentlig risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen, foreligger, når den pågældende ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overførslen.« Stk. 5 bliver herefter stk. 6.</p> <p>8. I § 36, <i>stk. 5, 1. pkt.</i>, der bliver stk. 6, 1. pkt., ændres »1. pkt.« til: »2. pkt.«</p>	<p>1. § 1, <i>nr. 5-8</i>, ophæves.</p>
--	---